

Áldás, békesség!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja
IX. évfolyam 3. szám

2020. május-június

Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! Kívánczok, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornáczai után; szívem és testem ujjongnak az élő Isten felé.

Boldogok, a kik lakoznak a te házádban, dicsérhetnek téged szüntelen! Szela.

Boldog ember az, a kinek te vagy erőse, s a te ösvényeid vannak szívében. Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.

Mert jobb egy nap a te tornáczaidban, hogysen ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem házában küszöbén ülni, hogysen lakni a gonoszok sátorában! Mert nap és paizs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ád az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlanul élnek. Seregeknek Ura! Boldog ember az, a ki bízik benned. (Zsoltár 84:2-3; 5-8; 11-13)

CSAK A SZENTLÉLEK ÁLTAL

Pünkösöd a keresztyénség legnagyobb ünnepe. Ezt a világ nem tudja. Vannak, akik karácsonyt tartják a legnagyobb ünnepnek, viszont egyesek nagypénteket, mások húsvétot emelik ki a többi ünnep rovására.

Tulajdonképpen úgy áll a dolog, hogy egyik ünnep ténye a másikéval szoros összefüggésben van. Krisztus Urunknak meg kellett születnie, testet kellett öltenie, hogy elvégezhesse megváltói munkáját. Meg kellett halnia, hogy kiállja helyettünk bűneink büntetését, és drága vére hullásával örök váltságot szerezzen lelkünk számára. Fel kellett támadnia halottaiból, hogy bizonyosságát adja isteni küldetésének, istenfiúi hatalmának és annak, hogy az Atya a golgotai kereszthalált elfogadta elégtételül, bűneinkért. Fel kellett támadnia, hogy az életnek a halál feletti győzedelmét így tegye nyilvánvalóvá, és megadja zálogát a mi feltámadásunknak is. Fel kellett mennie a mennybe, hogy mint egyetlen Közbenjáró elfoglalja helyét az Atyának jobbján, és felmagasztaltatásában biztosítsa híveit arról,

hogy a mindvégig mellette kitartók számára is mennybemenetel vár.

De mindezeket a nagy igazságokat életünk kincsévé a Szent Lélek tette. Pünkösöd ünnepén gyűjtött anyaszentegyházat a megdicsőült Úr, mert a Szent Lélek az, aki a testi embert újjászüli, megtérésre vezeti, megszenteli és megdicsőíti.

„Senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által!” (I.Kor. 12:3.) Csak a Szent Lélek által lehetünk Jézus Krisztus tanítványainvá, csak az Ő ereje gyűjthatja fel szívünkben az élő hit világosságát, csak az Ő kegyelme vigasztalhatja szívünket, csak Ő őrizheti meg lelkünk egyensúlyát és tehet bennünket kitartókká, mindvégig hívekké a Krisztus zászlaja alatt! Boldogok, akik a Lélek vezetése alatt állanak, mert egyedül ők az Isten gyermekei.

Ezeket a gondolatokat megszívvelve, csendüljön ki a szívünkbelől az ének és hangozzék ajkunkról a buzgó imádság ezen a legnagyobb ünnepen: Jövel, Szent Lélek Úr Isten!

Nyáry Pál (Pécs, 1930. június 8.) ■

A TARTALOMBÓL

8

A PÜNKÖSD UTÁNI
EMBER
Pap László prédikációja

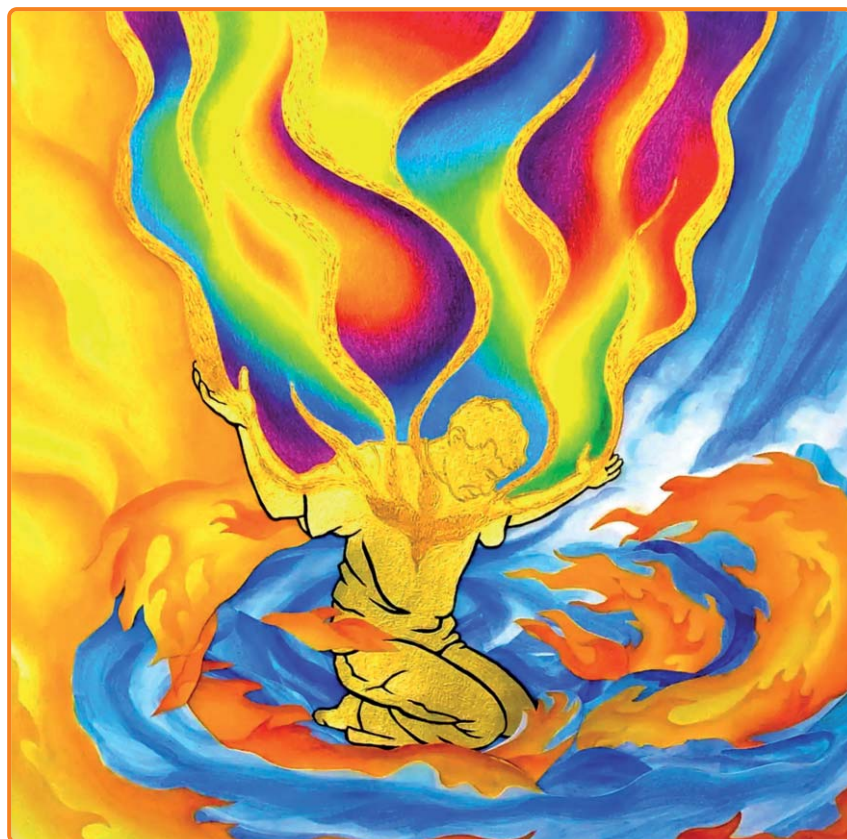
17

TRIANON 100

36

ELKEZDŐDÖTT
(A csobánkai építkezésről)

Kedves testvérek! Amikor Máté evangéliumát olvassuk, Jézus szavát hallva, mindannyiunk szíve megrezdül. Nem véletlen ez. A Biblia könyvei közül két olyan egység van, amely minden élethelyzetben eligazít bennünket, amely elsősorban a Tízparancsolat, az Újszövetségben pedig a Boldogmondások. Hogyha nem lenne tragikus szójáték, akkor azt mondhatnánk, hogy a „Nyolc Boldogság” az Újszövetség Tízparancsolata. Olyan erejű, amely minden ember életében eligazítást nyújt a legkétségbeesőbb helyzetekben, bátorítást ad a leghetetlenebb szituációkban. Olyan érvényű, amelyre fel kell kapnunk a fejünket, és át kell gondolnunk minden mondatát, szavát. Nem is lehet belesűríteni egy alkalomba mindazt, amit a Boldogmondásokban Jézus elénk ad és amiről tanít bennünket, mégis el kell vállalnunk annak felelősségét, hogy most egészében szóljunk erről, és próbáljuk megérteni.

Azt látjuk, tapasztaljuk Isten Igéjéből, hogy Jézus nemcsak egy szűk tanítványi körnek mondja a Boldogmondásokat, hanem sokaknak a szívére helyezi. Néhányan azt mondják, hogy mindegyik mondáshoz tartozhatott egy-egy ígéhirdetés is. Sokan ismerik Gyökössy Endre, Bandi bácsi kis könyvét, „A növekedés boldogsága”-t, amely Jézus minden szavához egy-egy rövid, de nagyon érthető fejezetet fűz. Nyilván ez átjárja az én gondolataimat is, amikor a Boldogmondásokról szolgálók közöttetek. És kinek ne volna fontos egy-egy ige ebből!? Volt már olyan konfirmációnk, amikor nyolcan konfirmáltak a fiatalok, és mindenkinek a Boldogmondásokból választottunk egy-egy ígét, így indultak el ebbe az életbe. Jézus tehát sokakhoz szól, mindannyiunkat szeretne tanítani.

Az első, amit szeretnék a szívetekre helyezni, és ami egyik lényeges súlypontja az ígéhirdetésünknek, hogy Jézus Krisztus, mielőtt megszólalna: felmegy a hegyre. Éppen ezért szokták nevezni a Boldogmondásokat összefoglaló szakaszt Hegyi Beszédnek is.

Az Újszövetség tanúsága szerint Jézus életében is különös helyszín a hegy. Ha valótörténetileg próbáljuk megfogni, a hegy mindig is az isteni hatalom szimbóluma volt. A hegyeknek mindig köztük van az Istenhez.

Nem véletlen, hogy az Ószövetség törvénye, a Tízparancsolat is egy hegyen, a Sínai-hegyen adatik. A hegy az a hely, ahol Isten közelsége megtapasztalhatóvá válik. Az élet keretét, rendjét biztosító törvény ezért kötődik a Sínaihoz. Persze ott és akkor erre a hegyre Mózesen kívül nem volt szabad senkinek sem felmennie, Isten szentségét rajta kívül senkinek sem volt szabad megérintenie. A Hegyi Beszédnél jelenlévő nép már látja Isten szentségét. Nem emésztő tűz formájában van előttük, hanem Jézus Krisztus alakjában. Isten önmagát, a maga szentségét belesűríti az Ó Fiába, a mi Megváltónkba, és olyan kézközbe helyezi, hogy mi magunk is megfoghatjuk és megérthessük, hogy rajta keresztül kapcsolódhassunk az élő Istenhez.

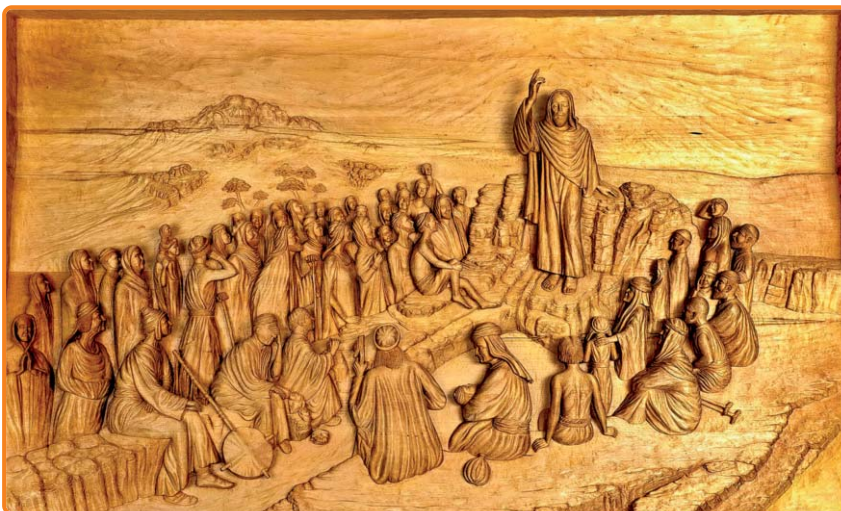
Emlékszem Végh Tamás bácsi csobánkai evangélizációjára, ahol elhangzott, hogy volt egy férfi ismerőse, akivel sokat beszélgetett, és aki nem nagyon értette, hogy kicsoda Jézus Krisztus. Azt kérdezte tőle, hogy „jó-e az a definíció, Tamás bácsi, hogyha én úgy értem Jézus Krisztust, hogy Ő az Isten hozzánk kinyújtott karja, aki által megérint bennünket Isten úgy, hogy közben nem halunk bele?” Azt már én teszem hozzá, hogy jó, ha így látjuk Jézus Krisztust, de az Isten karja nem jelenti

azt, hogy abba senki nem pusztult bele. Ugyanis Jézus Krisztus meghalt azért, hogy mi így közeledhessünk az élő Istenhez!

Máté evangéliumában is különös a hegy szimbóluma. A hegy például az imádság helye, ahol az ember elcsendesedhet. Amikor átérzi, hogy nem önmagáról van szó, amikor nem önmagáról akar valamit mondani, hanem leborul az élő Isten előtt. Amikor a Vele való kapcsolatban meggyőző engem az Isten. Meggyőzi a bizonytalanságaimat, azokat a lehetetlen helyzeteimet, amelyek fogva tartanak. Milyen fontos számunkra is az imádság ezekben a napokban! Az imaközösség, a közös kapocs, amellyel láncként kapcsolódhatunk egymáshoz, hogy amikor megszólítjuk Őt, akkor tudjuk, nem vagyunk egyedül. Az imádság és a hegy összekapcsolódik az evangéliumban.

A hegy a gyógyításnak is a helye, ahol az ember élete, teljessége, egészsége helyreáll. Milyen jó volna, ha az Istennel való kapcsolat ebben az izolációs időszakban ilyen gyógyulásokat is eredményezne, fizikailag is, meg lelkileg is; hogy az ember élete rendeződik, egészsé válik. Nem szakadozott, töredezett, darabjaira hullott, hanem ép és egész.

Azt olvassuk, hogy a hegy a kijelentés helye is. Világossá válik, hogy mi a keresztyén ember kötelessége, mi az, ami a Krisztuskövetőkre vár, mi az egyház feladata, funkciója. Ne felejtsetek, a hegyen történik az is, amikor Jézus azt mondja: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek” (Máté 28,18-20). Úgy vélem, ez egy nagy feladata annak az időszaknak, amikor majd újból kimehetünk, hogy ne csak az legyen a vágyunk, hogy együtt lehessünk a gyülekezet közösségében, hogy azokat a belső kulturális igényeinket, amelyek fölhalmozódtak, valahogy majd meg tudjuk teremteni, ne csak az legyen a vágyunk, hogy telessük a dolgainkat, vagy hogy kimenjünk a természetbe kirándulni (ez is fontos, bár mehetünk

többet!), hanem hogy vigyük az evangéliumot. A hegyen elhangzott tanítás szerint elvinni, átadni, elmondani másoknak a jó hírt – ez a mi feladatunk! Ezt Jézus hagyta ránk missziói parancsként. Ez nem egy olyan kérdés, hogy akarjuk, vagy nem akarjuk. Van a keresztyénségben olyan döntés, amit Isten rád bízott, de ez nem az. A tanítás, a kijelentés mindig fontos.

A hegy a próbáknak, a megkísértésnek és a megdicsőülésnek a helye is. A kísértés helye is lehet, ahol az ember önmagának akarja Isten hatalmát, ahol elveszíti az érzékelését arra, hogy lássa, hol a helye, hogy észrevegye, mi történik a völgyben, amikor mindennek önmagá szeretne lenni az etalonja. Ez a nagy kísértés! Jézust is ez elé állítja a kísértő: „Míndezt neked adom, hogy ha engem követsz, hogy ha engem imádsz!” Vigyázzatok!

És végül azért is fontos, hogy Jézus a hegyre ment, mert nemcsak az Istenséggel kapcsolatos a hegy, hanem a biztonsággal. Hol van az ember élete biztonságban? Ott, ahol szilárdak az alapok, ahol nem inognak meg a dolgok. A zsoltáros a 61. Zsoltárban a föld végéről kiált, és azt mondja, hogy a szikla az, ami megmentheti, a Sion-hegyen lévő hatalmas szikla, ami menedéket ad. Az 5. Zsoltár írója ezért kér vezetést az Úrtól, bár nem tud ide eljutni, de mégis legyen ilyen biztos az élete. Te nem érzed sokszor, hogy pontosan ez a biztonság, ez a bizonyosság hiányzik az életedből? Ez a rendíthetetlen alap, ami kikezdetlenül, a fundamentum, amire valóban lehet építeni, ami nemcsak kavics, hanem kőszikla? Sokszor azért zaklatott a szíved, mert hiányzik az életedből egy ilyen biztos pont. És a zaklatott szívednek az lesz a következménye – ezt halljuk a rádióban, televízióban is –, hogy amikor az ember élete bizonytalanná válik, akkor a bizonytalan ember csak önmagára tud tekinteni, és érzéketlenné válik a környezetével szemben. Már nem érdekel az, ami ott történik, csak az, ami velem történik, mert nincs biztos alap. Hány és hány embernek a belső küzdelme ez, amit avval a szomorúsággal vív meg, hogy neki nincsen bizonyossága. A kétségbeesés, a levertség annál erőteljesebb, minél inkább azt látom, hogy kifolynak a dolgok a lábam alól.

Isten a mi kősziklánk. Isten a mi oltalmunk és erős várunk. Sziklatorony, fellegrvár – erről beszél az Ószövetség. Ahol az ember élete megnyugvást találhat. És hiszem, hogy ezért lesz fontos, ezért értékelődhet fel újra a közösség, az istentisztelet, a templom. Nemcsak azért, mert vagyunk már ide eljönni, hanem azért, mert biztos alapokon állót kínál, rendíthetlent. Gondold végig mindezt! Legyen az életednek egy olyan biztos pontja, amely nem inog meg! Kikezdetlenül igaz, bátorító, megmentő, amely nem arra készet,

hogy menekülj, hogy fuss, hogy eless, hanem amelyik megment.

Milyen szörnyű és milyen igaz volt Nőé története. Azt mondja az Írás, hogy még a hegyek is víz alá kerültek. Amiről azt gondolta az ember, hogy megmentheti, az is víz alá került. Amikor víz alá kerülnek a hegyek, ez azt is jelenti a Bibliában, hogy eláznak a hegyek. Aki eső után mászott már hegyet, az tudja, mit jelent az elázott hegy. Gyakorlatilag nem lehet megmaradni rajta, az embernek nincs kapaszkodója, lecsúszik róla. Hány-szor láttunk már sárlavinát lezúdulni a hegyről! Amikor minden meg-inog, mindennek vége, minden elpusztul, akkor – azt mondja a Szentírás –, „Isten azonban nem feledkezett

meg Nőéről”. Nem hagyta el. A bárka, ami ott úszik a vihar, a kétségbeesés, a kérdőjelek közepén, megmarad. Isten megment, és ráadásul még a bárka is fennakad az Ararát hegyén. Hát ne menekülj az Isten elől, hanem keresd Őt!

A Boldogmondásoknak ez lehet a mai alkalmunkon egy nagyon praktikus belső üzenete: Hogyan találhat az életem egy biztos pontra? Hogyan találhat az életem Jézus Krisztusra? Hogyan állhatunk meg? Talán mi is, akik gögösek voltunk, akiknek Isten Igéje mindig mondta, hogy „Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (1Kor 10,12) – hogyan szólalhat meg Isten az el-esőknek, a vágyakozóknak?

Eszembe jut egy kedves pillanat. *Hamar Jánosné Enikő* néni egyszer megkért, hogy látogassunk meg egy asszonyt. Sajnos azóta ez az asszony már elhunyt. Súlyos beteg volt, és Enikő néni azt mondta, menjünk, látogassuk meg. A falu csobánkai felében lakott ez az asszony. Amikor beszélgettünk vele, a Boldogmondásokat kérdezte. Azt mondta: „Nem értem, miért kéri Isten tőlem azt, hogy legyek lelki szegény?” Elmondtam neki, hogy a lelki szegénység nem lelki együgyűséget jelent, nem ostobaságot, tanulatlanságot, nem azt jelenti, hogy valaki elfogad a lelkében olyan

dolgokat, amelyeket az eszével nem tudna elfogadni. Ennél a háznál derült ki, hogy milyen igaza van Gyökössy Bandi bácsinak: a lelki szegénység a null-pontot jelenti. Amikor az ember kezéből kiesnek a kapaszkodók, amivel megmenthetné magát. És aki idáig nem jut el, az legfeljebb ahhoz a mesehőshöz hasonlít, aki megpróbálja saját magát a hajánál fogva kihúzni a mocsárból. A lelki szegénység az, amikor az ember azt mondja: „Nekem Istenre van szükségem, mert nincs semmi, ami engem megmentsen.”

Néhány évig rendszeresen jártam a Gálfi kórház pszichiátriájára Kiskovácsiba karácsonyi alkalmat tartani. Egy hívő doktornő hívott fel újra és újra: „Tiszteletes úr, ha tud, jöjjön karácsonykor a betegeknek istentiszteletet tartani!” Nagyon hasonló ez a hely a Dunaparttra, ahová a kórusunk jár minden karácsonykor szolgálni. Ott szembesültem avval a képpel, ami ennek a kórháznak szinte a jelképe is lett. Valóságosan is láttam, nemcsak a sziluettjét, a szimbólumát. Tudniillik a karácsonyi alkalmakat fent tartották a galériaszobában, a foglalkoztatásban, ahol kézműves alkotásokat állítottak ki, és láttam ezt a null-pontos embert, aki lefelé néz. Valószínűleg egy pszichés beteg legmélyebb pillanata a null-pont, hogy elesik, vagy elindul valamire. Nem kell ahhoz pszichés betegnek lennünk, hogy átéljük ezt: fel vagy le, előre vagy hátra.

Ha ezekben a napokban úgy érezted, nincs merre menjél, akkor olvasd végig a Boldogmondásokat! Járd végig ezt az utat! Nem úgy lesz, hogy egyik pillanatról a másikra, egyik órától a másikra, de indulj el rajta, mert felfelé vezet. Az élő Isten vezet. Lesz, aki elkísér ezen az úton. Erről szól a Boldogmondások második fele, nem vagy ezen az úton magányos. Lesz, aki vigasztal, bátorít, lesz, akinek elmondhatod a dolgaiddat. Gyökössy Bandi bácsi mondja ezt is, hogy mi már hozzászoktunk ahhoz, hogy miközben tálcáról vacsorázunk a tévé előtt, halljuk a számokat, ennyien haltak meg. Hozzászoktunk, miközben csemegézünk. A saját otthonunkból mozit csinálunk. Nem ezzel van a baj, hanem hogy ennyire megkérgesedett a szívünk. Mi már elmondani se tudunk, mi a panaszkodásunk, mi a bajunk, mert nincs senki, aki meghallgatna, aki társul szegődne, aki vezetne bennünket. De jó, hogy valakinek elmondhatod, elsríhatod azt, ami bánt! És ez nem az üres plafon. De jó, hogy ha van valaki melletted, aki felemel, aki felkarol. „Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős” – így szoktuk ezt mondani kedves énekünk, a 455. dicséret sorával.

Aztán kiderül, hogy nem a hangadóké ez a világ, nem a hangadóké ez a föld, hanem a szelídeké. Ez szembemegy minden naiv gondolkodással. Ma azt hisszük, hogy az erőseké a föld, az erősek öröklék a földet, de nem. A szelídeké. Dániel próféta könyvében van egy jelenet, amikor a kos és a kecskebak egymásnak ugranak. Az erősebb akar győzni, de egyszer csak megjelenik a bárány, és a bárány győz. Ez a jelenet ott van a Jelenések könyvében is. *Szűcs Ferenctől* tudjuk, hogy a legnagyobb dramaturgia abban a jelenetben

olvasható a Jelenések könyvében, amikor megjelenik a megöletett Bárány, mint Júda oroszlánja. Hát ez az! A szelídek öröklik a földet. Talán kevesebb erő, izzadság kellene a mindennapokhoz, és több szelídség, hogy a miénk legyen ez a föld, amit Isten odaadott. A Teremtés könyvében, amit most olvasunk, erről van szó. Isten ezt odaadta. Kevesebb erőszak, és több szelídség otthon, a családban, a gyülekezetben, az országban, az egyházban!

Szinte lépcsőről lépcsőre jutunk tovább, és azt olvassuk, hogy „*Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra*”. A lelki éhségről, az igazságéretetléről van itt szó, arról, ami ott van benned. Sokat említettem már *Mikó Laci* bácsinak, a Baár-Madas Gimnázium egykori gondnokának, az Újpest-belsővárosi gyülekezet presbiterének a történetét. Nyári táborból jött hazafelé, és Szokolya közelében megállították a rendőrök. A kis táskájából elővette az okmányait, és ahogy a sötétben kereste a forgalmi meg a jogosítványát, kiesett egy kis kék Biblia, a Gedeon Társaság kis Bibliája. A rendőr megkérdezte tőle: „Az meg mi?” Erre azt felelte, hogy „Én legjobban a gyulai kolbászt szeretem, azt vágok fel vacsorára, ha a testem kíván valami finomat, de ha a lelke, akkor a Bibliát olvasom.” A rendőr csak ennyit válaszolt: „De jó magának!” Laci bácsi megjegyezte: „Magának is jó lehet.” Ez a lelki éhség. Vágyod-e Isten Igéjét? Szeretnél-e vele betöltekezni? Akarod-e hallani, érteni? Olvasd!

És a következő: „*Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek*.” Nem a kegyetlenség kell hogy jellemezze a keresztyén embereket, hanem az irgalom. Minden körülmény közepette az irgalom, mert ez jelenik meg Jézus Krisztusban a földön újra és újra. Nem lecsapni, nem sajnálkozni, hanem irgalmasan élni. Amikor a kórusunkkal és erdélyi barátainkkal elmentünk a Juhász Zsófia Otthonba, az intézet akkori lelkésze arra kért mindenkit, senki ne siránkozzon azon, hogy milyen rossz nekik! Egy évig voltam rendszeres pénteki szolgáló az otthonban, ismerem jól, és tudom, hogy eredetileg csecsemőotthonnak indult, később lett fogyatékosok otthona, ahol olyanok is vannak, akik sohasem hagyják el az ágyat, mert nem tudnak felkelni belőle. De rajtuk nem segít az, ha sajnálkozunk, hanem ha szomszjasak, inni adjunk nekik, és ha szeretetre vágnak, megérintsük őket.

Felérünk a hegy csúcsára: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent*”. Aki el volt rejtve minden szem elől, az megjelenik – ezt mondja Jézus. Ez a csúcsa a Hegyi Beszédnek. Annak az útnak a csúcsa, ami vezet, amin elindulhatsz, ami sziklaszilárd, amiben nem fogsz csalódní. Meglátod, meghallod, megtapasztalod az Istent.

És akkor ez odavezet a többi emberhez. A hegyről lefelé vezet – a küldetésben. Abban a küldetésben, amit így olvasunk, hogy békét teremthetünk („Légy örömmondó, békekövet”), és annak a vállalása, hogy szenvedés is lesz, hogy nyomorúság is lesz. Hogy valamit hordoznunk kell, ami nem könnyű az életünkben. A tövist, amit Pál apostol a testében hordozott, és amit nem távoztatott el az Úr, hanem azt mondta: „*Elég neked az én kegyelemem*”. Nem azt mondja Jézus, hogy a keresztyének élete szenvedés, hanem hogy boldogok azok, akik ezen az úton járnak. De hogy van benne próba, az egészen bizonyos. Amikor elvállal, hogy tulajdonképpen mire alapoztuk az életünket.

Hát erre az útra hív Jézus Krisztus ezen az istentiszteleten mindannyiunkat.

Végül engedjétek meg, hogy felolvassak a Boldogmondásokról egy nagyon szép összefoglalást. *Joseph Ratzinger* írta, aki XVI. Benedekként ismert emeritus pápája a világnak. Ezt írja:

„A boldogmondások úgy állnak ott, mint Jézus rejtett, benső életrajza, mint alakjának arcképe. Ő az, akinek nincs hová lehajtania fejét, s valóban szegény (vö. Mt 8,20), ő az, aki elmondhatja magáról: Jöjjetek hozzám, mert szelíd vagyok és alázatos szívű (vö. Mt 11,29), a valóban szelíd; ő a tiszta szívű, és ezért mindenkor szemléli Istent. Ő a békes-

ségszerző, ő az, aki Istenért szenved. A boldogságok magának Krisztusnak a titkát jelenítik meg és a Krisztussal való közösségre hívnak bennünket. Ám éppen rejtett krisztológiai természetük miatt útmutatásul szolgálnak az Egyház számára is, amelynek mértékadó példaképét kell felismernie bennük – útmutatásokat a követésre, melyek minden egyes embert érintenek, még ha a hivatások sokféleségének megfelelően mindenkit más és más módon is.”

Íme, a Boldogmondások Jézus arcképeül lesznek. Ezért hitelesek. Ámen.

Nyilas Zoltán esperes
(Elhangzott 2020. május 10-én, vasárnap, a koronavírus-járvány miatt interneten közvetített élő videós istentiszteleten)

Mi történne akkor, ha tudnád, hogy egy év van hátra az életedből? Bizonyára elkezdenéd megtervezni előre a dolgodat. Rangsorolnád egy papíron a számodra fontos dolgokat. Egy komoly tervezésre volna leginkább szükség, hogy minden eszközt bevetve, legvégül boldogan távozhass.

Mi történne akkor, ha tudnád, hogy egy hónapod van hátra? Úgy gondolom, hogy itt már komoly lenne minden egyes döntéshozatal. Mérlegelnél, hogy mi vagy ki a fontosabb számodra.

Végül pedig, mi történne, ha tudnád, hogy egy napod, huszonnégy óra van hátra az életedből?

Lehet, hogy kemény kérdések hangzottak el, de sosem tudhatjuk, hogy mikor jön el számunkra az utolsó perc.

Ma reggel ezt olvassuk: „*Ez az a nap*”. Igen! Ez az a nap, amelyen megváltozhatsz. Ha eddig nem, mostantól Istenhez térhetsz, elfogadhatod Jézus Krisztust személyes Megváltódnak. Ha eddig telve voltál keserűséggel, itt az ideje, hogy boldogság látszódjon az arcodon.

Hogyan találna téged Jézus, ha a mai napon visszajönne, mert az Úr úgy döntött, hogy ez lesz az a nap? Készen találna? Vagy – mint akár bennem is –, benned is feltevődne a következő mondat: „Uram, még várj egy kicsit!” Ezért fontos, hogy „*Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus*.” (Efézus 5,14)

Végezetül pedig: Az előbb feltettem azt a kérdést, hogy mi történne, ha kevés időnk lenne hátra? Nos, elkezdeném dicsérni az Urat mindazokért a csodás ajándékokért, amelyekkel életem eddigi idejében megajándékozott. Dicsérnem, hogy mennyi szeretetet kaptam Tőle, hogy ha annak töredékét is, de átadhattam másoknak.

(A „Van erőm” 2020. március 13-i bejegyzése)

Az emberiség örök kérdése: miért születtem, mi az életem célja – mire vagyok e világon? Ismerni szeretné élete értelmét és célját. S emögött valahol az a vágya van, hogy szeretne VALAKI lenni, aki majd nem süllyed el a feledés homályában. Vágyik az örökkévalóságra, arra, amit elvesztett. Hiszen amikor Isten embert teremtett e földre, az Ő lelkét lehelte bele, s „Így lőn az ember élő lélekke.” (I.Mózes 2:7.) Értelmes lény, igen a feladatot és célt, melyet Isten-arcú lények kapott megbízatásként, végbevigye és elérje. A teljesség volt az övé, de felcserélte a csábító szavára a mulandóság, a kiélegetlenség, a célt kereső, de azt soha el nem érő életformára. Az ember áldást veszített, de azt hajszoló emberré vált.

Olyan megdöbbentő olvasni Mózes első könyvének 4. fejezete 20. versében, hogy telt múlt az idő a testvérgyilkosság után, amikor „kezdtek segítségül hívni az Úrnak nevét”. Az Istentől távol került emberek szívéből felszakadt a vágy az „ismeretlen Isten” után (Ap.Csel. 17:23.). Akiről tudtak, de nem volt életük része. Isten azonban nem veszítette szem elől őket, s az özönvíz után újjáépítette és a régi célt adta, hogy szaporodjanak és sokasodjanak, töltsék be a földet. A bűn, mint a dudva nőtt, elhatalmasodott a földön, évezredek mentek, egyik a másik után, s a nép – melyet Isten kiválasztott magának Ábrahám-ban –, nem élt küldetésének munkálásában.

Az idők teljességében Isten nem az ítélet ostarát vette elő, hanem elkészítette az egyetlen és igaz utat, elküldte egyszülött Fiát, hogy az ember általa kijusson a bűn fogságából a teljes szabadságra. A választott nép azonban – bár közöttük élt, gyógyított – nem ismerte fel. Keresztelő János fennen hirdette: „elközelített a menyeknek országa”. A nép hiába látta a jeleket, süket és vak maradt, nem kellett neki, nem ismerte fel Benne az egyetlen utat. Igaz volt rájuk az Ézsaiás 55:8: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Úr.” Jézus, az Isten-Ember vállalta a legnagyobbat, önmön-

magát adta, „*hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint.*” (Gal. 1:4.) Péter pedig Pünkösöd napján így szólt Róla: „*Istennek elvégzett tanácsából és rendeléséből adatott halálra, megragadván, gonosz kezeikkel keresztfára feszítve megöltek...*” (Ap.Csel. 2:23.) A Szentlélek világosságot gyújtott a szívekben, felismerték, hogy az igaz

utat követve életük az Isten által adott célba, az Ő országába jut, és megtértek. Megszületett az Egyház, sok-sok gyülekezet alakult. De Pál, amikor a galatákhöz írja levelét, hangot ad nem tetszésének: „*Csodálkozom, hogy Attól, Aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliomra hajlotok.*” (Gal. 1:6.)

Nem nézzük végig az Egyház ebbéli tévelygését az évszázadok folyamán, mely „hamar” elfordult Isten akaratától, elhagyva az egyetlen igaz és jó utat. Kétezre év óta igaza lenne Istennek, ha kimondaná, amit Mózesnek mondott: „*Azért hagyj békét nekem, hadd gerjedjen fel haragom ellenök és törüljem el őket: Téged azonban nagy néppé teszek!*” (II.Mózes 32:10.) De Mózes közbenjárt a népért: „*És abbahagyta az Úr azt a veszedelmet, melyet akart bocsátani az ő népére.*” (14.

vers) Jézus, a közbenjáró ott ül az Atya jobbán, és esedezik érettünk. Mert ha nem tenné, Isten haragja joggal sújtana le Egyházára, az Ő választott népére. Mert a hang-súly az igaz Isten-imádat helyett a külsőségekre, az emberi cselekedetek hangsúlyozására tevődött át, mintha nem kegyelemből lenne a bűnből kimentett ember üdvössége! Emberek alkotta szabályok, törvények betartása és betartatása vált fontossá az engedelmis Krisztus-követés helyett.

De ne a mások háza előtt seperjünk! A tiszta – képek és szobrok nélküli – templombelső is egy külsőség.

Akik odabent Istent dicsőítjük – az életünkkel dicsőítjük? Vagy csupán orgonaszóval, harsogó énekléssel? Ha most megjelenne Jézus küldötte, mint akkor régen a tanítványok, nem kellene a lábuk porát levernünk, mert nálunk nem találtak otthonra, mert elhajlottunk az igaz evangéliumtól? Hányszor felülbíráljuk az Ige szavát, s követjük embereket, persze főként a magunk gondolatait! Csak a keskeny úton járva lehet célba érni! Igaz, azon kevesen járnak, de többen leszünk, ha igazi küldötteként visszük az evangéliumot.

Pünkösöd van, s nekünk bűnbánattal kell látnunk, hogy még mindig szomorítjuk Isten Szentlelkét (Ef. 4:30.) Az új embert felöltjük magunkra, aztán levetjük, mint valami ruhát. Saját érdekünk szerint élünk, s nem Őrá hallgatunk, nem megtért, küldhető emberként.

Az Úr Jézusnak szükséges bennünket kézbe vennie, megtisztítania naponként. Ne álljunk ellene az Ő szeretetteljes szolgálátának! „*Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám.*” Mondd Péterrel: „*Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is!*” (János 13:8.9.) Ámen.

Pap Lászlóné lelkipásztor

Egy csapat nő a Bibliát tanulmányozta együtt. Mikor elérkeztek Malakiás könyvéhez, a harmadik fejezetben találkoztak egy verssel, amely ezt mondja: „*Leül az ötvös és megtisztítja az ezüstöt.*”

Ez a vers teljesen lenyűgözte az asszonyokat, és azon gondolkodtak, hogy vajon mit fejez ki ez az állítás Isten természetéről. Az egyik nő felajánlotta, hogy utána néz, hogyan tisztítják az ezüstöt, és majd a legközelebbi alkalmon megosztja a többiekkel.

Azon a héten ez a hölgy felhívott egy ötvöst, és megbeszélte vele, hogy elmegegnézni munka közben. Nem említette neki, hogy milyen célból akarja megnézni, azon túl, hogy egyszerűen kíváncsi a tisztítási folyamatra.

Miközben az ötvöst nézte, a férfi megfo-

gott egy darab ezüststrudacsát, tűz fölé emelte, és hagyta, hogy felmelegedjen. Közben magyarázta, hogy ahhoz, hogy az ezüst tiszta legyen, a tűz kellős közepébe kell tartani, ott, ahol a lángok a legmelegebbek, hogy a szenny kiégjen belőle.

A nő elgondolkodott a képen, amint Isten egy ilyen forró helyen tart bennünket, aztán

felelevenítette az igeverset: „*Leül az ötvös és megtisztítja az ezüstöt.*” Megkérdezte hát a férfit, hogy igaz-e, hogy az ötvösnek a tűznél kell ülnie az ezüsttisztítás teljes ideje alatt. A férfi igennel válaszolt, és elmagyarázta, hogy nemcsak, hogy ott kell ülnie és tartania kell az ezüstöt, de a szemét is rajta kell tartania egész idő alatt. Mert ha az ezüst a kelletnél akár csak egy perccel is tovább marad a lángok között, megsemmisül.

A nő egy rövid ideig csendes volt. Majd megkérdezte:

- Honnan tudja, hogy mikor teljesen tiszta az ezüst?

Az ötvös mosolyogva így válaszolt: - Ő, az nagyon egyszerű – amikor látom magamat benne.

(Ismeretlen szerző)

A PÜNKÖSD UTÁNI EMBER

PAP LÁSZLÓ lelkipásztor I 1998. pünkösdi igehirdetése

Textus: Ap.Csel. 3:12. 15. 16.

¹²Mikor pedig ezt látta Péter, mondta a népnek: Izráel férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal míveltük volna azt, hogy az járjon?

¹⁵Az életnek fejedelmét megöltétek; akit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyosságai.

¹⁶És az ő nevében való hit által erősítette meg az ő neve ezt, akit láttok és ismertek; és a hit, amely ő általa van, adta néki ezt az épséget mindnyájótok szeme láttára.

Pünkösdtől ünneplő kedves testvérek! Nem hiszem, hogy lenne közöttünk egyetlen ember is, aki ha megkérdezném, minek az ünnepe a pünkösöd, ne vágná rá: a Szent Lélek kitöltetésének ünnepe. Nem is itt van a baj. Ezt még úgy tudogatjuk. A baj csak az, hogy egyre kevesebb életen látszik meg, hogy „vettek erőt, minekutána a Szent Lélek eljött reájuk”. Mert a pünkösöd választóvonal. Pünkösdig másként élt Isten népe – az elhívtak és a tanítványok is –, mint pünkösöd után. Úgy is mondhatnám, hogy miután vettek erőt, mérhetetlenül nagyobb intenzitással tették az Úrtól rájuk bízottakat pünkösöd után, mint addig. A kérdés csak az, hogy a mi gyülekezetünkben választóvonal lehet-e pünkösöd? Elmondhatjuk-e, amit elmondtak a tanítványok: azért tudjuk mindazt tenni, amit tesszünk, azért tudunk olyan életet élni, amelyet élünk, azért tudunk Jézus Krisztusra mutató életet élni, mert Isten a mi szívünkbe is kitöltötte a maga Lelkét.

Mindezek hallatán az emberben felmerül a kérdés: milyen is hát a Szent Lelket vett ember? Milyenek azok az emberek, akiket az Isten használni tud?

Felolvasott igénkben a pünkösdi ember képe áll előttünk. A Szent Lélekkel betelt ember használható emberré lesz. Ahogy látjuk ezt igénk előzményében – amit nem olvastam fel, de utalni fogok rá –, a szánta koldusnak az Ékes-kapunál történt meggyógyításának történetében. Miért, a tanítványok addig nem voltak használhatók? Miért, Péter és János addig nem volt használható? Miért, nem Péter mondta ki Cézára Filipinél, hogy „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia”? Nem ő tett bizonyosságot? Akkor nem volt használható? Dehogynem! Csak hát Cézára Filippit követte a főpap udvara, ahol mindaz, ami szép és igaz volt, most

durva hazugsággá válik a száján, és sírva és átkozódva vonja vissza mindazt, amit ott ki-mondott. „Nem ismerem ezt az embert! Soha nem ismertem ezt az embert! Ne akarjátok nekem bebeszélni, hogy én ismerem Jézus Krisztust!”

A pünkösöd utáni embert nem lehet elhallgattatni. A pünkösöd utáni embert meg lehet verni (ahogy megverték Pétert és Jánost is), rá lehet parancsolni, hogy ne prófétáljatok ebben a névben, de prófétál továbbra is. A pünkösöd utáni embert kalodába lehet zární és börtönbe lehet csukni, a pünkösöd utáni embert Heródes lefejeztetheti, mint Jakabot, a pünkösöd utáni embert lehet újra börtönbe vetni, mint Pétert, de már nincsen tagadás, már vállalja azt, hogy „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia”. „És nincsen másban üdvösség, csak Te benned, és tudja ezt meg a teremtett világ, tudja meg mindenki, akihez az Isten elküld engem!” És mert Jézus – mielőtt felhő fogta el a tanítványok elől –, azt mondta: „lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig”, a pünkösöd utáni ember komolyan veszi ezt. Megy a föld végső határáig, és hirdeti az evangéliumot. Akkor is, ha belerokkan, akkor is, ha többször kap egy híján negyvenet a zsidóktól, mint Pál, megy, mert néki „az élet Krisztus”. A pünkösöd utáni embernek az élete Krisztus, és boldogan vallja: „amely életet én e testben élem, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és életét adta értem”.

Hogy mondja az ige? „Megáldalak téged – mondja az Úr Ábrahámnak –, és áldás leszel.” A pünkösöd utáni ember megáldott ember. Isten Lelkével megáldott ember, ezért tud áldás lenni. Nézzük, hogyan!

A pünkösöd utáni ember, imádkozó ember lesz. Mondhatnátok, a tanítványok azért imádkoztak pünkösöd előtt is. Igen, de mennyivel más a „szüntelenül imádkoztatok” állapotában lenni, mint alkalmanként odapötytyenteni az Isten elé valami kis imádságot, általában kérést, sőt követelést. Mennyivel más imádságos légkörben lenni! „...mindnyájan egyakarattal együtt voltak” a könyörgésben, imádságban – ezt olvassuk.

A pünkösöd utáni ember mérhetetlenül hálás ember. Hogy tudnánk a hálaikat kifejezni, ha nem úgy, hogy odaállok az Úr elé, és elmondom, hogy „ezt most nagyon köszönöm. Olyan jól esett a szeretetedet megtapasztalni!” Vagy akár az ellenkezőjét: „Uram, ez most nagyon rosszul esett! Miért tetted? Miért

sújt vessződ engemet, ha szeretsz?” Ő megmondja: „Azért, fiam...; emlékezz csak...!” És akkor elmondhatom, hogy „bocsáss meg, Uram!”, és örvendezve énekelem: „Nincs kétségem, megvigasztaltál, Erősítéd én szívemet...”

A pünkösöd utáni ember ilyen. Mert maga a Szent Lélek tanít meg arra, hogy imádkozunk. Magunktól még azt sem tudunk. Az imádság Isten országának bizony nagyon elfelejtett nyelve. A Szent Lélek megtanít erre a nyelvre, és biztat: „Imádkozzatok és buzgón kérjétek! Bűnös voltunkért, Uram, ó ne vess meg! Tiszta szívet és Szent Lelket adj nekünk, Hallgass meg Fiad nevében, ha kérünk.”

Az imádkozás idején megy fel Péter és János is a jeruzsálemi templomba. Az első kérdés: vajon van-e a mi életünkben órája az imádságnak? Van-e olyan meghatározott pillanat, amikor semmi más nem érdekel bennünket, csak az, hogy odaálljunk az Isten elé.

Nézzem ezeket a gyerekeket, csudapofák! Rajtuk keresztül is tanít az Isten. Számukra a szeretet helye az anyjuk meg az apjuk öle. Addig-addig umbuldálnak, amíg csak oda nem kerülnek. Merjünk ilyen gyerekek lenni, és keressük meg azt a pillanatot, amikor odamehetünk a mi mennyei Atyánkhoz, odabújhatunk hozzá, és elmondhatjuk: „Jaj, de jó, hogy megérkeztem Hozzád! Elfáradtam e világ zaján, most itt megcsendesedek egy kicsit.” Aztán nyugtom van, hát persze, hát ha zaértem! Nincs itt semmi hiba! Tanuljuk meg ezt a gyerekektől! Az Úr Jézus nem véletlenül állítja példaképként a felnőttek elé a gyermekeket: „ha... olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.”

Van-e az életedben órája az imádságnak? Olyan jó lenne, hogy ha Isten ígéje most erre tanítana meg: Válassz egy időpontot! Amikor az egész teremtettségéből csak az Isten a fontos! Amikor nem érdekes, hogy zúgnak az autók, nem érdekes, hogy csöng a telefon! Hadd csöngjön! Most ott vagyok az Atyánál. Ahogy ezeket a gyerekeket se érdekel semmi más, miért is érdekelne? A legfontosabb megvan. Értjük már? Legyen ideje az Úr előtt való megállásnak!

Nos, a pünkösöd utáni ember áron is megvette az imádság órájának lehetőségét. Mert ez az imádság őriz meg bennünket az össze-

ropanástól. Az imádság tart meg bennünket. Az imádság erősíti a lelki gerincoszlopunkat. Ott nem lesz összeroppanás, csigolya egymásba csúszás. Az imádság őriz és tart meg bennünket.

A pünkösdi ember, a Szent Lelket vett ember szeme is mást lát, mint eddig. Ez is nagyon érdekes, másra lesz figyelmes a szeme. Amit eddig nem veszünk észre, azt most észrevesszük. Nem alamizsnát adni mentek a templomhoz. Imádkozni mentek, mégis észrevették azt az embert, aki ott van, s nem léptek át rajta, hanem megálltak mellette. Tulajdonképpen Isten Szent Lelke tehet bennünket irgalmasokká, nem csak irgalmas samaritánussá, hanem irgalmas magyarrá, irgalmas szomszédá, irgalmas édesapává, irgalmas férjé, feleségé, irgalmas gyermeké, irgalmas tanárrá. Bizony, igaz az ige: „Az irgalmas szemű ember megáldatik” (Péld. 22:9.) Milyen szemünk van, testvérek? Mit veszünk észre ebből a világból? Bizony a szem is önzővé vált, csak azt látjuk meg, amiből nekünk hasznunk van. De nagy szükség van Isten Szent Lelkére, aki önző emberből, irigy emberből megnyitott szemű, irgalmas szemű emberré formálhat bennünket is!

A pünkösdi utáni ember, a Szent Lelket vett ember, azonnal félre tudja tenni a saját terveit, hogy Isten terve valósulhasson meg általa. Nem azért jöttek a templomba, hogy segítsenek ennek az embernek. Ő ott ült eddig is – gondolhatták: ott fog ülni ezután is. Mindennap odaviszik, aztán hazaviszik; amit összekoldult, abból eltartja magát. De itt most félreteszik még az imádságot is, amit pedig a legszentebbnek tartottak, még az Isten is várhat, mert Krisztusnak egy kicsinye éppen itt van, és most az a fontos, hogy rajta segítsenek.

A pünkösdi előtti ember ott vacillálna, hogy most mit csináljak. Imádkozni indultam, a Szent Isten elé indultam, most mit zavarnak meg ilyen dolgok!? Majd kifelé menet! Majd máskor! De rossz lelkiismerettel kezdené az imádságot. A pünkösdi utáni ember tud dönteni: Most ez az én „okos istentiszteletem”.

Hogy mondja Jakab? Mi a mi okos istentiszteletünk? „Meglátogatni” a szegényeket, az elesetteket, az árvákat. Ott van egy elesett ember. Igen ám, de ahhoz le kell hajolni. Igen ám, de vannak dolgok, amiket csak a magunk megalázásával tudunk végrehajtani. Nem lehet kihúzott derekkal, felemelt fejjel felemelni egy nyomorultat. Ahhoz oda kell hajolni hozzá. Akiben Isten Szent Lelke él és munkálkodik, az tud lehajolni, mert már meghajolt az Úr előtt, már bejárta a derekát. A vastagnyakú kálvinisták vastagderekűak is. Olyan nehezen tudnak hajolni! A pünkösdi utáni ember, a Szent Lélekkel betelt ember tud igazán meghajolni. Nem hajlongani – vigyázzunk! Nem hajlongani kiskirályok előtt! Azt nem! De az élet perifériájára szorultak mellé odahajolni, a kifosztottak mellé, az elesettek mellé, a betegek mellé, a nyomorultak mellé, a fájdalmat hordozók mellé odakuporodni, odaguggolni, előttük és mellettük kicsinynek lenni, ezt csak a Szent Lelket nyert ember tudja megtenni.

Mint ahogy a Szent Lelket nyert embernek van hite felemelni a másik embert. Ez is olyan döbbenetes, testvérek! Nem olyan régen, alig két évvel ezelőtt, amikor végigmagyaráztuk az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvet, egy kicsit bővebben is beszéltünk erről. Gondoljunk bele: a hit mindig kockázattal jár. Én elhiszem, hogy az az Isten, aki engem talpra állított, aki betöltött az Ő Lelkével, meg tudja gyógyítani ezt az embert. Én elhiszem, mondom is neki – de mi lesz, ha nem? Mindig ott van egy icipici kétely, hogy azért mégsem én vagyok az Isten. Merjem-e mondani, hogy kelj fel, és járj? Ezüstre és aranyra ne spekulálj, az nekem nincs, de „a názáreti Jézus Krisztus nevében mondom, kelj fel, és járj!” Merem-e mondani a betegnek? Nincs kétségem! Ha egyszer az igében ez van: „az Úr a te gyógyítód”, akkor meggyógyulsz a te bajodból. Merem-e mondani, és utána odamenni, és felemelni a bénát?

Ő, ezt csak a Szent Lélekkel betelt ember tudja kimondani: „Kelj fel, és menjünk! Menjünk be együtt az imádság házába! Most már

te is tudsz jönni!” Mi az, hogy jött? Szökdösött! El tudom képzelni, hogy ha most ide, a templomba valaki – kicsapva az ajtót – beugrálna, ujjongva, táncolva, a testvérek némi szorongással néznék, hogy „meg van ez húzatva? Mi van vele?” Pedig csak örülne annak, ami eddig nem volt, és most van. Nem tudom, az ige nem beszél róla, hogy ott a jeruzsálemi templomban, hogy fogadták ezt az ujjongva táncoló embert, de az biztos, hogy Péter és János szívében ujjongva örült: „Győztél, Uram! Győztél!” Az újabb kérdés így hangzik: tudok-e örülni az Úr győzelmeinek? Tudok-e örülni annak, hogy az Isten nyilvánvalóvá teszi egyének életében az Ő irgalmas szeretetét? Tudok-e örülni annak, hogy valaki hitre jutott? Tudok-e örülni annak, hogy valaki meggyógyult? Isten Szent Lelke erre is megtanít bennünket. De csak Ő.

És végül, az Isten Lelkétől vezetett ember tud eltűnni is. Amikor már nincs rá szükség. Olyan csodálatos példája ennek Filep! Miután bizonyosságot tett Krisztusról, miután a főkomornyik megtért, miután megkeresztelte, ezt olvassuk: „az Úrnak Lelke elragadta Filepet”. Itt már rád többé nincs szükség. Ő továbbmegy az útján örömmel, a volt Ékes-kapui sánta koldus most már meggyógyított ember, továbbmegy az útján örömmel, te pedig végezheted azt, amit az Isten rád bíz. Mehetsz tovább. Sok még a sánta. Mehetsz tovább. Sok még az elesett. Mehetsz tovább. Ő, de sokan vannak még, akik szabadulásra várnak, s te elmondhatod: „az Úr az én szabadítóm” – ha Szent Lélekkel megáldott ember vagy. Ha elmondhatod: „amely életet én e testben életem, az Isten Fiában való hitben életem, aki szeretett engem és életét adta érettem”.

Így áldjon meg bennünket a mi Urunknak Szent Lelkével, hogy tőle vezetettek, tőle áldottak lehessünk.

Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott 1998. május 31-én, pünkösdi vasárnap, a pomázi református templomban.)

„Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” (Róma 14,8)

Nyáradkarácson községet a Covid-19 járvány ideje alatt 2020 áprilisában gócponttá nyilvánították Romániában. A legtöbb fertőzött a községből a gyülekezetünk földrajzi területéről került ki, megközelítve a száz főt. Sajnos tizenöt személy életét ki is oltotta a kór. A református egyháztagok közül 2020. május 10-éig senki sem kapta el a vírust.

Pár kérdés köré csoportosítva, beszélgetünk az elmúlt negyven napról:

- Mi volt az első gondolatod, amikor meghallottad, hogy fertőzött van a faluban?

- Ez a kérdés, hogy mi lesz velünk? Amire azonnal három válaszom is volt. Először is az, hogy reméljük, minket nem fertőz meg a vírus. Aztán másodsor az, hogy ha meg is fertőz, könnyen átesünk rajta, meggyógyulunk. Végül harmadszor, ha másképp dönt az Úr, magához kíván szólítani, készüljünk az Ő színe elé.

A kérdés egyébként egy héten át zaklatott. Mindennap többször is felfettem magamnak.

Mi lesz velünk?

Variációk egy témára: mi lesz velünk, ha kórházba kerülünk, ha kedves hívek, családtagok életét kioltja a kór, ha kimerülnek az egészségügyben dolgozók, ha nem lesz mit enni, s meglópnak, ha a tehetősek nem adakoznak, ha egymást kezdjük el kárhöz-tatni, egymás bűneit felróni, ha elfogy a türelmünk... stb.? Végül Isten az Ő igéjével és Túrmezei Erzsébet szavaival pontot tett a kérdőjel helyébe:

KRISZTUSRA VÁRUNK

Nem tudjuk, mi jön, titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
Rejtő ködükbe szemünk nem láthat...
de elültetjük kis almafánkat,
bízva, hogy kihajt,
gyümölcsöt terem.

Titok a jövő.
Sürget a jelen.
Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.

De a ma int, hogy híven szolgáljunk,
mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.
Ha hirtelen jön, ha észrevétlen,
munkába leljen, ne resten, tétlen!

**HÍREK
NYÁRADKARÁCSONBÓL**

**A KEGYELEM
NEGYVEN NAPJA**

Testvérek terhét vállalja vállunk!
Mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.

Ez megerősített abban a hitben, hogy Ő velem lesz minden napon, ígérete szerint. Minden a javunkra válik. Ezzel bátorítottam a gyülekezetben is mindenkit. Több mint negyven napja tapasztaljuk, hogy a járvány ideje alatt is velünk az Isten, és eddig még egy hajunk szála sem görbült.

- A gyülekezet tudomásod szerint hogyan viszonyul a helyzethez?

- A gyülekezeti tagok fegyelmezettek. Betartják a rendeleteket, csak indokolt esetben hagyják el lakhelyüket. Odafigyelnek az idős, egyedül élő egyháztagokra. Mindenkit igény szerint segítenek. A más nemzetiségű, felekezeti vagy épp egyházon kívülieket is lehetőségeikhez képest támogatják. A gyerekeket nem engedik közterületre. Egyik anyuka arról számolt be, hogy három héttig még a házból sem engedte ki a gyerekeit. A szomszédjuk-

ban sokan laknak, páran kórházban vannak a fertőzés miatt, de az itthon lévő is köhögnek. A másik anyuka panaszkodott, hogy négy éves kislányuk nagyon fél a rendőrautók, mentők szirénázásától. Van, akiket felzaklatott a halálesetek alkalmával történő sírás, jajgatás. Épp ezért nagyobb az igény a megnyugtató, bátorító ígére, a közös elcsendesedésre, amibe esténként 20:30-kor otthonaikban, imádságos lélekkel többen is bekapcsolódnak.

Húsvét nagyhetében a közösségi oldalra mindennap rövid imákat lehetett írni. Ebből összeállt egy hosszabb imádság, aminek egy részét közkinccs teszem:

„Hálát adok Istenem, mert megújul minden reggel a Te nagy kegyelmed, mert benned bízhatok Uram, és rád bízhatom családomat. Hálát adok az egész közösség egészségéért. Hálát adok, mert Te irányítod életünket, és megerősítesz bennünket a hitben.”

„Uram, kérek, adj szeretetteljes hosszútűrést, kitartást, alázatot e nehéz időben. Adj erőt a csüggedőknek, vezérelj néped a gyó-

Családi istenitszetelet

gyulás felé. Tégy csodát, légy irgalmas hozzánk, gyógyítsd meg szívünket, elménket. Gyógyítsd meg a betegeket, adj reménységet, hitet, hogy ne a viharra, hanem Te-reád nézzünk.”

„Mindenható Istenünk, magasztalunk Téged, mert van földi otthonunk, belső szobánk, mert készíted számunkra a mennyei hajlékot. Mert ma is kézben tartod életünket és egészségesek vagyunk. Mert feltétel nélkül szeretsz, és gondot viselsz ránk, lelkünket is táplálsd.”

„Mennyei Atyám, bocsásd meg nekem, hogy sokszor türelmetlen voltam az emberekhez, hogy sokszor elfelejtettem hálát adni áldásaidért. Elfejtettem imádkozni a szegényekért, betegekért. Bocsásd meg bűneimet, szabadíts meg a gonosztól, a Jézus nevében kérek.”

„Kegyelmes Atyám, imádságomban eléd hozom gyülekezetünk minden egyes tagját. Ajándékozz meg mindenkit erős, élő hittel. Eléd hozom a megkeseredett, nélkülöző és félelemben élő gyermekeidet. Kérlek, erősítsd hitüket, hogy rád tekintve megnyugvást találjanak. Eléd hozom minden gondolatom, hogy szívvel higgyem, hogy még egy hajszálam se eshetik le a Te akaratom nélkül.”

„Vigasztalás Istene eléd hozom gyászoló testvéreimet, akiknek szívük-lelkük sajog a fájdalom, a veszteség miatt ezekben a napokban itt Karácsonyfalván. Öleld át őket e nagy bajban, hogy megkeseredve el ne szakadjanak Tőled. Kérlek, vigasztaljad összetört szívű, gyászoló szomszédainkat. Uram, tégy csodát, légy irgalmas hozzánk. Ámen.”

- *Gyakorlatban hogyan végzed a szolgálatot? Völt-e valamilyen kirívó esetet?*

- Hála Istennek és köszönet érte a fiának, minden vasárnapra előkészített, vágott anyagot tehetünk fel a gyülekezet honlapjára. Péntekig elkészül az igehirdetés, amit vagy a templomban veszünk fel, vagy csak a hanganyagot készítjük el a gyülekezeti teremben. Kiválasztom az énekeket. Szombaton történik az anyag vágása,

és annak konvertálása. Húsvétra gyülekezetünk ifjait is bevontam. *Pethő Rebeka* fuvola-, és *Pethő Csaba* gitárjátékával, illetve *Nagy László Zsolt* szavallatával tettük színesebbé a szolgálatot.

Április 26-át kineveztük apák napjának. Az igehirdetés után *Labancz Dávid* egy verssel köszöntötte az édesapákat. Május első vasárnapján köszöntöttük az édesanyákat. Minden vallásórás gyerekeknek küldtem

verset, azzal a kéréssel, hogy telefonnal vegyék fel, és az anyagot péntekig küldjék el. A beérkezett anyagokból szombaton összeállítottuk az anyák napi műsort.

A gyerekeknek online vallásórát tartok. Az anyagot a gyülekezetünk honlapján, és személyes üzenetben küldöm.

Telefonos lelki gondozást is végzek. Szükség van a biztatásra, bátorításra.

Kirívó esetnek nevezném azt, amikor nem református egyháztag számára kértek a temetőnkben sírhelyet. Például április 22-én, kedden du. 13 óra körül egy temetkezési vállalat alkalmazottjai kerestek fel, azzal a kérdéssel, hogy hová ássák a sírt. Épp most rakták ki őket egy másik temetőből, ahol félig már kiástak egyet. Így kezdődött az a folyamat, aminek április 26-án du. 16-kor lett vége, amikor eltemették a 31 éves, Covid-19 által fertőzött

asszonyt. Keddtől vasárnapig naponként többször is hol a családtagok, hol a temetkezési vállalat alkalmazottjai, hol az alpolgármester keresett telefonon.

- *Lelkileg milyen lecsapódása van benned, illetve családotban a történéseknek?*

- Érzelmileg megvisel, elszomorít e helyzet. Ízelítőként megemlítek pár esetet, amit láttunk, hallottunk, és közvetlenül érintett minket is. Nagycsütörtökön a szom-

szédasszonyunk siratta az 58 évesen elhunyt édesapját. Nagypénteken éjfél tájban a szembe szomszédból vitték el a fertőzött fiatal embert. Nagyszombat du. a másik szomszédból két mentő vitte a kórházba a négytagú családot, a szülőket és a gyermekeket. Húsvét első napján du. 13 óra körül sírva, ordítva menekült egy megriadt asszony a mentősök elől a Nyárád felé. Eluralkodott a félelem körülöttünk, és a mi szívünk is összeszorult. Vajon mi is sorra kerülünk? Félünk, és féltjük egymást. Készségeink is vannak. Vajon miért történik ez körülöttünk? Vagy ki a hibás mindezért? Ugyanakkor együttérzünk minden szenvedővel, gyászolóval, imádkozunk értük.

- *Kik a segítségeid ebben a helyzetben?*

- Jó a kérdés, így többes számban. Mindenekelőtt az Úr az én segítségem, és ezt nem csak hivatalból mondom. Érzem minden pillanatban megtartó jelenlétét. Aztán a családom az én segítségem. A feleségem féltő szeretete, a fiam humora, a lányom imádságos lelkülete naponként óv, felderít, megnyugtat. Lassan hat hete vagyunk összezárva. Minden este 20:30-kor körülüljük az asztalt, olvasunk a Zsoltárok könyvéből, imádkozunk, beszélgetünk. Hálásak vagyunk, hogy együtt lehetünk. Továbbá a nagy családom is az én segítségem. Rokonaink mindennap érdeklődnek felőlünk. Apósom, *Zoltán János* nyugdíjas lelkipásztor napi rendszerességgel bátorító ígét, imádságot küld üzenetben. A helyi gyülekezeti tagok, presbiterok, szomszédjaink ránk figyelése is sokat segít. *Kúti Árpád* presbiterünk például minden szerdán bevásárol a lelkészcsaládnak. Kedves barátaink, ismerőseink bátorító szavai, érdeklődése megerősít. A marosi református egyházmegye lelkipásztorainak imádságos rám gondolása békeséget ad.

Végezetül, de nem utolsó sorban segítségem Czirmay Csaba Levente, az egyházmegye esepere, hűséges szolgatársam, aki rendszeresen felhív, biztat, bátorít, segítő jóbort nyújt. Istennek hála, nagy a tábor. Ez csodálatos. Többen vannak velünk, mint ellenünk.

- Kértél imahátteret? Talán már felesleges is kérdezni a gazdag felsorolás után, mégis megteszem: mit jelent ez neked?

- Igen, kértem. Az értem való imádkozás egy megtartó és fenntartó ölelést jelent számomra. Felemelő érzés. Megkönnyebbült lélekkel, s Reményik szavaival áldom Istent: „És azt, aki értem csak egyszer is imádkozott”.

- Véleményed szerint mi lesz ennek a helyzetnek a legnagyobb negatívuma?

- Helyi szintre lebontva a kérdést, úgy gondolom, hogy a közeljövőben az emberek a félelem miatt kerülni fogják egymást. Ez rosszat fog tenni a közösség gyakorlásának. Az az érzésem, hogy minden biztatás ellenére is egy jó ideig kevesen jönnek majd templomba. A község lakói más településeken nem szívesen látott vendégek lesznek. Ha kiderül, hogy karácsonyfalviak vagyunk, nagy ívben el fognak kerülni minket. Ez valahol természetes, ezért erre tudatosan készülünk.

- Meglátásod szerint van-e mindebben pozitívum?

- Évek óta arra nevelem magam, hogy éljem ezt a szemléletet: minden rosszban van valami jó. Nemrég hallottam egy meggyógyult rákos asszonytól, hogy egyszer mindennek vége lesz, a jónak is, de a rossznak is. Az ige is erre tanít: minden javunkra válik. Alapjában véve derülátó vagyok, és így ítélem meg a mostani eseményeket is. Igen, rengeteg jó is van benne. Sokkal rendszeresebb az imaéletem. A családdal való együttlétek, közös étkezések, programok felüdítik a lelket. Megerősödtek a horizontális és vertikális kapcsolataim, az Úrral és drága családtagjaimmal. Az is fontos, hogy több időt tudok szentelni a gyülekezetért való közbenjáró imára. A szolgálatokra alaposabban fel tudok készülni. Nem elhanyagolható az sem, hogy két kedvenc időtöltésemre is jut idő: régi klasszikusokat olvashatok, és nyugodtan kertészkedhetek.

A legfőbb jó pedig az a megtapasztalás, hogy bár a Damoklesz kardja a fejünk felett lebeg, időnként az öldöklő angyal végig suhan az utcáinkon, s a tüzes kemence kellős közepére tétettünk, még nagyon jól VAGYUNK. Mert akár élünk, akár halunk az Úri vagyunk.

Egyedül Istené a dicsőség! Áldás, békesség Istentől!

(A kérdező Berekméri Melinda református lelképásztor volt.)

Labancz Gyula lelképásztor
Nyíradkarácson

Alapige: 4Mózes 21,4-9

4Majd elindultak a Hór-hegytől a Vörös-tenger felé, hogy megkerüljék Edóm országát. De útközben elfogyott a nép türelme, ⁵és így beszélt a nép Isten és Mózes ellen: Miért hoztatok föl bennünket Egyiptomból? Azért, hogy meghaljunk a pusztában? Hiszen nincs kenyér és nincs víz, szívből utáljuk ezt a hitvány eledelt! ⁶Ezért az ÚR mérges kígyókat küldött a népre, és azok megmárták a népet, úgyhogy sokan meghaltak Izráelből. ⁷Ekkor odament a nép Mózeshez, és ezt mondta: Véteztünk, mert az ÚR ellen és ellened szóltunk. Imádkozz az ÚRhoz, hogy távolítsa el rólunk a kígyókat! És imádkozott Mózes a népért. ⁸Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Készíts egy mérges kígyót, és tűzd föl egy póznára! Mindenki, akit megmárt a kígyó, életben marad, ha arra föltekint. ⁹Mózes tehát készítet egy rézkígyót, és fölűzte egy póznára. Ha azután megmárt valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.

Halálos veszedelem, félelem, tehetetlenség – elsőre talán ezek ragadják meg a figyelmünket az elhangzott igék alapján. De nagyon fontos, azt is mondhatnám, életmentő üzenet fogalmazódik meg ebben a több ezer éves történetben. Ez az, amit most meg kell találnunk.

Nézzük meg közelebbről, mi is történt Isten népével ebben az időben! Azt olvassuk, hogy „elfogyott a nép türelme”. Sőt, azt mondják, hogy „szívből utáljuk ezt a hitvány eledelt”. Hitvány eledelnek nevezik a manná, amit Isten a korábbi időkben az életben maradásra áldásként adott, és aminek olyan nagyon örültek, de ahogy telt-múlt az idő, hozzászoktak, és a megszokásból utálat lett és elégedetlenség. Elfogyott a nép türelme, és szívből megutálta azt, amit egyébként áldásként kapott az életében. Nyíltan fellázadnak Isten ellen, egyesenes azzal vádolják Őt, hogy az életükre tör, hogy a halálba vezeti őket. És Isten erre reagál. A lázadásra azzal reagál, hogy halálos mérgeű kígyókat küld a népre, és olvassuk, hogy bizony nagyon sokan meghalnak. A lázadás emberéletekbe kerül.

Itt álljunk meg egy pillanatra, és képzeljük el ezeknek az embereknek a helyzetét! Egy pusztai vándorlás során, ahol nincsen biztos menedék, ahol nincsenek jól zárható házak, ahová az emberek vissza tudnának húzódni, ott éri őket ez a csapás. Mérgekígyók lepik el őket, mérgekígyókkal kell együtt élniük. Ez egy váratlan helyzet. Nincs hová menekülni. Nem voltak rá felkészülve. És azt is látják, hogy bizony sokan meghalnak körülöttük. A természetes emberi reakció ilyenkor: a pánik. És mi az, amit az emberrel tesz a pánik? Halálfélelmében újra Istenhez szalad. Egy bűnvallás után azt kiáltja hozzá, hogy „távolítsd el rólunk ezeket a kígyókat!”

Itt érkezünk el az első nagyon fontos kérdéshez: meghallgatja-e Isten az ember, sőt, a hozzá hűtlen ember imádságát? A történetből az derül ki, hogy a válasz egészen egyértelműen: igen. Isten meghallgatja az imádságot, és válaszol is rá. Miért van az mégis, hogy sokan ma is azt gondolják, és feltehetően akkor is sokan így gondolhatták, hogy Isten nem hallgatta meg a könyörgésüket? Azért gondolhatják ezt sokan, mert Isten nem teljesíti a kérésüket. Hajlamosak vagyunk összekeverni az imádság meghallgatását a kérés teljesítésével. Pedig nagy különbség van a kettő között! A nép azt kérte Istentől, hogy távolítsa el a kígyókat. Isten meghallgatta ezt a kérést, de nem teljesítette. Nem teljesítette, mert Ő egészen más megoldást ajánlott. Más megoldást készített. Saját terve szerint cselekedett, és saját terve szerint cselekszik ma is, nem a mi akaratunk szerint.

Ezzel eljutunk a második nagy kérdéshez, hogy miért olyan nehéz nekünk elfogadni Isten akaratát, különösen, ha az nagyon különbözik a miénktől? Több oka van ennek, és a történetből ezek sorban elő is bukhatnak. Az egyik ok az, hogy egészen konkrét várakozásunk, elképzelésünk van. „Istenem, tedd ezt, tedd azt, ne tedd ezt, vagy ne tedd azt!” Itt az a konkrét kérés, hogy „távolítsd el a veszedelmet”. És amíg kígyót lát az ember, addig semmi másra nem tud gondolni, csak arra, hogy miért nem hallgatta meg őt Isten. És a sok kígyótól, és a kígyókkal kapcsolatban

érezett félelmétől nem hallja Isten szavát és nem látja azt a megoldást, amit Ő már réges-régen elkészített. Nem látja a bajból kivezető utat, mert el van foglalva azzal, hogy ezek a kígyók még mindig itt vannak, el van foglalva a saját kérésével.

Elképzelhetjük ebben a bibliai történetben is, hogy mindenki saját megoldást kereshetett erre a problémára. Milyen emberi megoldások születhettek? Ha ott vannak körülöttünk a kígyók, biztosan vannak, akik botot ragadnak, és megpróbálják agyonütni. Mások megpróbálnak védőruhába bújni előlük, vagy elbújni, elmenekülni. Megint mások különböző stratégiákat, terveket dolgoznak ki, hogy hogyan lehet a legnagyobb eséllyel megmenekülni a kígyómárástól, aztán ha mégis megmárt a kígyó, mit tegyünk: hívunk valakit, aki esetleg kiszívja a mérget, vagy hogyan hatástalanítsuk ezt a halálos bajt. Számátlan emberi megoldás, de mindegyiknek a félelem a mozgatórugója, és mindegyikre igaz, hogy bizonytalan megoldás. Nem életbiztosítás egyik sem.

Ebben a zajban szól az Isten. Szólt az Isten akkor, és szól az Isten ma is. A kérdés az, hogy figyelünk-e az Ő szavára, nyitott-e a fülünk az Ő szavára? Ebből a kérdésből aztán egy másik, talán még nehezebb kérdés nő ki: ha meghalljuk az Ő szavát, mit kezdünk azzal? Mert Isten megoldása ebben a helyzetben – valljuk be – emberileg ésszerűtlen. Azt mondja Isten, hogy akit megmárt a kígyó, nézzen föl a póznára. Fölfele nézzen, amikor lent van a veszedelem? Ez nem racionális. Nem ésszerű emberi mércével. És itt érkezik el ahhoz a ponthoz, ahol

valójában mérlegre kerül a mi hitünk. Ha meghallottuk Isten szavát, megtesszük-e azt, amit Ő vár tőlünk? Nem azért, mert ésszerű, nem azért, mert statisztikailag igazolható, hanem azért, mert Isten mondja! Hiszem-e, hogy amit Ő mond, az igaz? Hiszem-e, hogy amit Ő tervez, az jó lesz nekem? Ez egy olyan kérdés, amire nem kerülhetjük ki a választást, különösen nem veszélyhelyzet idején.

Talán vannak, akiket még mindig az a kérdés gyötör, hogy miért nem tette meg Isten azt, amit a nép kért tőle. Ha Ő tényleg mindenható és szerető Isten, akkor miért nem távolítja el a halálos veszedelmet; miért nem távolította el akkor, és miért nem távolítja el ma az életünkéből? Nos, ha erre a kérdésre keressük a választ, akkor vissza kell kanyarodnunk a történet elejére. Meg kell látnunk azt, hogy mi volt a nép lázadásának az előzménye. Ez a 21. fejezet legelejéről világosan kiderül. A zsidók nehéz helyzetbe kerültek vándorlásuk során, de Isten – meghallgatva könyörgésüket – csodálatos győzelemhez juttatja a népet. Egy olyan győzelemhez, amire önerőből egészen biztosan nem

lettek volna képesek. És ez a hatalmas győzelem olyan túlzott magabiztosságot adott a népnek, ami által elfordultak Istentől, és a nagy magabiztosság lázadást szított fel a szívükben. Szomorú tapasztalat a saját életünkben is, hogy az áldások idején, jó dolgunkban, – hogy úgy mondjam – békeidőben, hajlamosak vagyunk hátat fordítani Istennek. És ha mi hátat fordítunk Istennek, az azt jelenti, hogy hátat fordítunk az életnek, és arccal indulunk a halál felé, a szakadék felé vezető úton. Ezen az úton állít meg és térít észhez bennünket Isten. Hiszen mi az, amit Ő akar? Nem akarja, hogy a halálba menjünk. Egészen pontosan úgy fogalmazza meg Ezékiel könyvében az Úr, hogy „nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen”. Ez Isten akarat! Az, hogy éljünk, és nem az, hogy elpusztítsuk saját magunkat.

Csak nála van élet, és éppen ezért beleenged bennünket a veszedelembé is, ha éppen arra van szükségünk ahhoz, hogy újra hajlandóak legyünk rá figyelni. Hogy újra élénk tárhassa azt a nagy döntést, azt a nagy választást, azt a nagy lehetőséget, amit így olvasunk a Bibliában: „Éléd adom az

életet és a halált. Válaszd azért az életet.”

Ne a saját kéréseinket kérjük tehát számon Istenen! Egyáltalán, semmit se kérünk számon Istenen! De bízunk az Ő ígéretében, mert az Ő ígérete mindig teljesül! És hogy mi az ígérete ebből a történetből? Ez egy nagyon szép ígéret. Nem az, amire feltétlenül vágytunk, de olyasmi, ami életet ad nekünk. A 9. versben jelenik meg az ígéret: „Ha azután megmárt valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.” Nem az tehát az ígéret, hogy nem lesz kígyómárást. Nem az az ígéret nekünk sem, hogy nem ér bennünket akár halálos veszedelem az életünkben. Hanem az az ígéret, hogyha megmárt a kígyó, ha bajba, akár halálos veszedelembé kerültünk, de föltekintünk – és mi nem a rézkígyóra, hanem valaki másra –, akkor életben maradunk. És hogy kire kell föltekintünk, azt az Újszövetségben maga Jézus mondja el nekünk a rézkígyó története kapcsán. Olyan csodálatos, ahogy ez a rézkígyós történet megmutatja nekünk, hogy a Szentírás valóban önmagát magyarázza, hiszen a János evangéliuma 3. fejezetében – amit az evangélium, sőt az egész Biblia szívének és központi üzenetének is szoktak nevezni – ezt mondja Jézus a hozzá ellátogató Nikodémusnak:

¹⁴És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, ¹⁵hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne. ¹⁶Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Ez az ígéret! És a mi ígéretünk nemcsak az, hogy a földi életben kaphatunk gyógyulást a betegségeinkre és a halálos veszedelemből való kimenekülésre, hanem ennél sokkal több. A mi ígéretünk az, hogyha föltekintünk Jézusra – ami azt jelenti, hogy meghalljuk az Ő hangját, elfogadjuk azt, hogy Ő vezet bennünket az életünk útján –, akkor örök életünk van. És nemcsak lesz, hanem az örök élet már most is elkezdődik, akár a veszedelmek kellős közepén.

Ez egy nagyon szép ígéret, imádságban adjunk érte hálát!

*

Úr Jézus, köszönjük Neked, hogy Te ilyen egyértelmű vagy. Köszönjük, hogy érthetővé teszed számunkra a régi idők üzenetét. Köszönjük, hogy nemcsak érthetővé, de élővé teszed számunkra ezt a több ezer éves történetet. És köszönjük, hogy ez az ígéret személyesen nekünk is szól. Kérünk Téged, hogy a Te Szentlelked által segíts minket abban, hogy ne a világ zajára figyeljünk, hogy ne a belső félelmünk hangja süketítsen el bennünket, hanem halljuk meg a Te szeléd, de határozott és egyértelmű hangodat, hívásodat, hogy menjünk Hozzád menni, hogy a baj idején merjük fölemelni a fejünket, merjünk Rád tekinteni, és hálás szívvel odaborulni Eléd, és őszintén elfogadni Tőled az életet. Köszönjük, hogy ezt kérhetjük, köszönjük, hogy bízhatunk abban, hogy ha hittel kérjük, akkor ezt meg is kaphatjuk. Legyen áldott a Te neved ezért! Ámen

Óváryné Herpai Dóra
(2020. április 16-i videó áhítat)

189. dicséret

*E pünkösd ünnepében,
E pünkösd ünnepében
Feng nyelvünk dicséretit,
Mert az Úr Szentlelkében,
Mert az Úr Szentlelkében
Hűveit részelteti:
Melynek ereje
Minden ismeretnek kútfeje:
Világosságot ő gyűjt
Szívünkben,
Erőt, bátorságot nyújt
Éltünkben,
Áldott Lélek, te légy mellettünk,
S újjá születettünk.*

*Lengyel József
(1770-1822)*

Kedves testvérek! 2020. év elején elkészültek statisztikáink, beszámolóink, arról, hogy mit is kaptunk, tettünk a múlt esztendőben. Évünk alapigéje 2019. január 1-jén Jeremiás próféta könyvéből szólalt meg: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak beneteket.” (Jer 29,11) Istennek adunk hálát, hogy minden vasárnap hangzott az Ige!

Pomázon a 2019. évben átlagosan 126 (2018: 127) fő, Csobánkán 37 (2018: 39) fő vett részt az istentiszteleteken. Az istentiszteleti látogatás egyenletessége mellett 2019-ben Pomázon összességében 76 fővel többen, Csobánkán pedig 4 fővel kevesebben (P: 1560 fő, Cs: 369 fő) kevesebben úrvacsoráztunk (1929 fő), mint az azt megelőző évben.

Társsegélyközösségünkben az egyház statisztikai adatok alapján a következőt láthatjuk: 25-20-6-38 / ebből Csobánkán 1-3-0-5. (2018: 20-17-8-34 / keresztlő-konfirmáció-esküvőtemetés/).

A 2019. évben néhány alkalommal vendég igehirdető szolgált:

- 2019. február 17-én Pap Lászlóné ny. lelkipásztor
- 2019. március 31-én Jákób János dandártábornok, táborigazgató
- 2019. április 20. Dr. Szűcs Ferenc ny. lelkipásztor
- 2019. április 22-én Oszlács Endre a KRE húsvéti ünnepi követe, június 10-én pedig Balázs Zoltán a KRE pünkösti ünnepi követe állhatott a pomázi szószéken.

Az évközi alkalmakon sokszor helyettesített Stif János, Koncz Zoltán, Rózsa Katalin és Csikai Attila lelkipásztor testvérünk.

Belmisszió

Hajlékaink megeltek mind a böjti, mind a nyáreleji alkalmon, mind az adventi evangelizációs esteiken. Sándor Levente szadai lelkipásztor (Pomáz), Bódis Miklós hátszegi lelkipásztor (Pomáz) és Árvavölgyi Béla Gábor

tótfalusi lelkipásztor (Csobánka) szolgált közöttünk. Általánosságban elmondható, hogy az alkalmakat inkább gyülekezetünket meghatározó személyek látogatják, mint keresők. Plakátok felhívására szinte senki nem érkezik.

Vasárnapjainkon 2020-ban immáron 5. éve, hogy a lelkipásztor gyülekezeti tagjaink olvasásuk. Mindenkit bátorítok és most is meghívok a hangos és érthető felolvasásra. Szolgáljunk közösen az istentiszteleten! Szabó István és Óváry Ákos pontos szervező és előrelátó munkáját köszönöm!

A presbiteri bibliaórákat néhány éve felváltotta a férfi/női bibliaóra. Az alkalmakat mindig egy témában, ám külön-külön dolgozunk fel férfiak és nők, majd közös énekkel és imádsággal fejeződik be az alkalom. Szolgálói Nyilas Zoltán és Nyilasné Darabos Andrea voltak.

Házaspároknak tavasszal három szombati alkalmat szerveztünk csobánkai imaházunkba „A házasság művészete” címmel. (2019. március 2., április 13., május 4.). A népszerű, új videofilmes rendezvény történetekkel, szakértőkkel készült interjúkkal, komikus jelenetekkel mutatta be Isten házasságra vonatkozó tervét.

Nyolc éve folyamatosan megjelenik gyülekezetünk Áldás, békesség! című folyóirata.

A város kulturális életébe az ARS SACRA fesztivál keretében kapcsolódtunk be. Szeptember 20-án hagyományosan a Praetorius kamarakórus énekel közöttünk.

A konfirmációi felkészítés kiegészítéseként a szeptembertől májusig tartó időszakban kéthetente éneket tanultunk. Öröm, hogy a szolgálatba bekapcsolódott Burtics Márta testvérünk is.

Augusztusi 26-án papkerti koncertünk a fellépők kórházba kerülése miatt elmaradt.

Szász Ferenc presbiter vezetésével, havi rendszerességgel szolgáltunk a Gálfi Béla Nonprofit Kft. – Magyarország második legnagyobb – pszichiátriai intézményében, valamint a Gálfi Béla Nonprofit Kft. SARA lakóotthonában. A szolgálatba ebben az esztendőben többen is bekapcsolódtak.

Piliszentkeresztben apró előrelépést tapasztaltunk: 2019. évben is a sátoros ünnepeken alkalmat szervezhettünk a község Polgármesteri Hivatalának fűtött dísztermében. Istentiszteleteinket már helyi reformátusok is keresik és várják.

Minden vasárnapi szolgálatunk meghallgatható gyülekezetünk naprakész www.pomaz.reformatus.hu oldalán, valamint élőben, ún.

„live stream” formában is hallgathatók az istentiszteletek. Átlagosan 10 kapcsolódót mutatnak a statisztikák.

Diakónia csoportunk kezdeményezésére 2016. évben ételosztó ládikát helyeztünk el az esperesi hivatal kapuján. Örömmel látjuk a jószívű elhelyezett adományokat. Rendzavarás, személtelés, romlandó ételek elhelyezése ritkán fordul elő.

Kiránduló körünk ebben az esztendőben is megszervezte túráit.

Köszönetet mondok Óváryné Herpai Dórának, aki évek óta hűs-

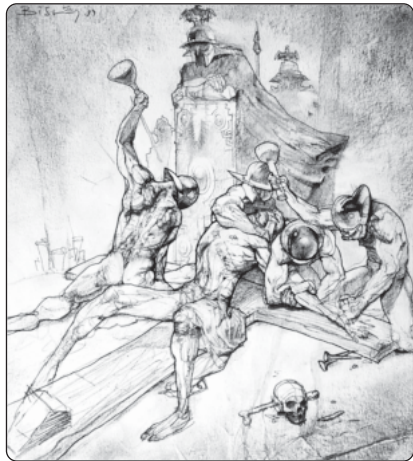
gesen, csendesesen és mindig felkészülten vezeti bibliaolvasó körünket. Végzett diakónusként jó érzékkel és hittel tudja megszólítani és megszólaltatni azokat a testvéreinket, akik egyéb alkalmakon – a lelkipásztor jelenlétében – félszegen vagy egyáltalán nem merik feltenni kérdéseiket, s a legfontosabbról, Isten Igéjének olvasásáról sohasem veszi le tekintetét.

Ugyancsak évtizedek óta végzi hűséges szolgálatát Hamar Jánosné és segítőtje Herpai Ilona az iratterjesztésben. A számunkra mindennapos könyvkiállítás különösen gazdag, ezt nagyon sok gyülekezet hiányként éli meg.

Kétkereszt csoportunk gyászol, mert Urunk magához szólította Laár Endre budakalászi presbiter testvérünket, aki sokat imádkozott a csoport megalakulásáért, és vezetőként mindent megtett zavartalan működéséért. Emléke legyen áldott közöttünk!

Isten iránti hálával jelentjük, hogy gyülekezetünk szolgáló közösség. Szeretném megköszönni minden gyülekezeti tagunknak, hogy áldozatvállalásával együtt szolgálhatunk biztonyságtételekben, diakóniában, beteglátogatásban, babák, gyermekek és ifjak közötti munkában, megkereszteltek felkészítésében, hitoktatásban, énekkarban, énektanításban, zenei-kántori szolgálatban, iratterjesztésben, pilisi kirándulások rendszeres megszervezésében, az Úrszuala megterítésében, újságszerkesztésben, pénzügyi- és építési munkában, karbantartásban, takarításban,

templom virággal történő díszítésében, kert- és temető rendezésben, alkalmak szervezésében, presbiteri szolgálatban, a lekcio felolvasásában és az úrvacsorai kelyhek mosogatásában, eltörlésében.

Gyermekmunka, hitoktatás, konfirmáció, ifjúság

E szolgálati ág különösen fontos társegyházközségünkben, így egyben a legnagyobb áldozatot is kívánja. A 2019. esztendőben mintegy 2.050.000 forintot fordíthattunk erre a célra.

A legkisebbek a Baba-mama körben találkozhattak. Testvéreink november 24-én szolgáltak istentiszteletünkön. A hagyományos jótékonyági baba-mama alkalom 2019. november 30-án volt, melynek bevételével két rászoruló családot támogathattunk.

Ebben az esztendőben is folytatódott a megkeresztelték köszöntése. Ez mintegy 450 köszöntő levél kiküldését jelenti évente. Imádkozunk azért, hogy a postán kapott Ige „jó földbe” jusson!

Gyermek istentiszteleteinken szép tematikus rendben haladtunk. Május 5-én anyák napi szolgálat; máskor az ún. „visszacsatolás” (április 7., június 30. és november 17.) volt, ahol a gyermekeink elmondták a gyermekórában tanultakat.

Június 24-29. között „Órhe-lyemre állok...!” (Hab 2,1) című gyermekhetet szerveztünk Óri-magyagyaródon. 34 fiatal választotta táborunkat, kiket 7 segítő vezetett. A táborozók június 30-án szolgáltak pomázi istentiszteletünkön.

A legkisebbeknek – „Gyűjtsünk kincseket!” címmel – (53 fő résztvevő és 20 fő segítő) augusztus 21-23. között nyári napközis táborot tartottunk Pomázon.

Fiatalaink Jósavfőn, 2019. augusztus 26-29. között 13-an vettek részt a nyári csendesnapokon. Emellett egyházmegyei ifjúsági táborban és a Csillagponton is jelen voltunk.

A tanévben Stíft János beosztott lelkész vezetésével rendszeresen készültünk tematikus gyermekdelutánokkal. Megéledt ez a misszióforma, s örömről új családok is kapcsolódtak gyülekezetünkbe.

December 24-én verssel, énekkel, színdarabokkal készültek kicsinyeink. Ifjaink pedig

rövid idézetekkel és ígeolvasással szolgáltak az idősök karácsonyán (december 18.), valamint meglátogatták közösségünk idősebb tagjait.

Az ifit és a fiatalok kérdéseit egy alkalommal átbeszéltük, ám az ifjúsági kör működése így is hektikus, vannak hetek mikor 10 fölött, máskor pedig csak egy-egy fiatal vesz részt az alkalmon. Ezért nyáron nem is tartottunk külön ifjúsági órát.

Június 2-án 20 fiatal konfirmált gyülekezetünkben. 2019. október 27-én a 2020. évben konfirmáló fiataljaink szolgáltak istentiszteletünkön. Stíft János és Osváth Dóra vezetésével konfirmandusainknak és ifiseinknek két alkalommal szerveztünk csendeshétvégét Gárdonyiban.

A rendszerváltozás első évében még 41 (P), 37 (Bk), 6 (Cs) hittanosunk volt. Isten új ajtót nyitott 2013-ban a hitoktatás területén. Az évtizedeken át hűségesen végzett fakultatív hitoktatás mellett szeptembertől újabb csoportokban indulhatott el a szabadon választható, de kötelező református hitoktatás. Sok imádság, jelentés, munkaterv készítése után örömmel számolhatok be arról, hogy Pomázon és Csobánkán – óvodás kortól a konfirmációig – 264 hittanosunk van.

Szeptember 22-én tanévnyitó istentiszteletet tartottunk. Hittanosaink szolgáltak mind a csobánkai, mind pedig a pomázi evangelizáció alkalmán.

Korábban jelzett kérésemet most megisméltém: „Már több alkalommal jelezte, hogy pedagógus testvéreink számára egy továbbképzéssel megszerezhető a hitoktatói végzettség; az óvodai hitoktatásba pedig (ugyan szerényebb anyagi juttatás mellett) egy-egy évre presbitériumunk a képesítési feltételek alól felmentést adhat.” Így októberben nagy örömmel fogadtuk, hogy Stíft Ágnes hitoktató és Stíft János beosztott lelképásztor mellett Csuta Anna pedagógus testvérünk is bekapcsolódott a hitoktatásba. Sajnos mégsem teljes az örömről, mert 2020. január 9-én a tagintézményvezető a következő szűkszavú levelet írta: „óvodánkban a hittanra járó szülők

nem igénylik a lehetőséget (ti. hittant)! Nagyon kellemetlen, de a gyermekek jelzései alapján nem akarnak a foglalkozáson részt venni.”

Szász Ferenc és Halász Árpádné évről-évre bejelentés és normatív támogatás nélkül szolgál az IRMÁK sérült fiataljai között. Köszönjük hitoktatóink és a baba-mama körösök, gyermekmunkások pontos és megbízható munkáját, hűségét!

Énekkar / Kántori szolgálat

December 8-án templomunkban szolgált a Pomázi Szent Cecília Énekkar. Istentiszteleteinken is gyakran vállalt szolgálatot gyülekezetünk Psalmus kórusa.

Kórusunk tavaly részt vett a pomázi (április 6.) és az egyházmegyei (május 5.) énekkari találkozó Szadán. Rendszeres szolgálatainkon túl (sátoros ünnepek: karácsony (Pomáz), húsvét (Pomáz), pünkösöd (Csobánka)/ Leányfalu Református Idősök Otthonában (február 24.), a dunaparti pszichiátrián (december 19.) június 23-án évadzáró, november 17-én jótékonyági hangversenyen magasztalhatta énekszóval Urunkat a kórus. A reformáció ünnepi alkalmán (október 31.), a budakalászi imaház felszentelésének 50. és a templomszentelés 20. évfordulóján is énekelt a Psalmus Budakalászon.

Külön köszönöm kántoraink, karnagyaink és énekkarosaink segítségét. Jó látni, hogy a minőségi ének és zenekultúra gyülekezetünk meghatározója. S különösen is szép, hogy Blaskóné Tímár Eszter, Demeter Miklós, Erdélyi Sándor, Kiss Árpádné hűséges szolgálta mellett 2019-ben Érfalvnyé Kecskés Bernadett, Kálmán Lujza és Pálffy Donát is bátran szólaltatta meg az orgonát.

20 és 200, Pap László halálának és templomunk használatba vételének évfordulója

Pomázi Gyülekezetünkben január 27-én ünnepeltük templomunk használatba vételének 200. évfordulóját. Eleink ugyanis 1819. január 24-én vették birtokba az oratóriumot.

I. Egyháztisztviselési adatok

Keresztelés:	14 férfi	11 nő	25 (t: 20) összesen
Konfirmáció:	8 férfi	12 nő	20 (t: 17) összesen
Házasságkötés:	2 tiszta	4 vegyes	6 (t: 8) összesen
Temetés:	20 férfi	18 nő	38 (t: 34) összesen

II. Pénzügyi adatok

Bevételek	Kiadások
I. 5 757 927	XI. 7 205 028
II. 6 489 585	XI/A. 4 739 328
III. 9 864 483	XI/B. 2 465 700
IV. 5 548 595	XII. 4 888 098
V. 2 000 000	XIII. 594 946
	XIV. 5 642 562
	XV. 7 225 544
	XVI. 860 500
	XVII. 3 844 971
	XVIII. 365 000
-----	-----
Σ bev: 29 660 590	Σ kiad: 30 626 649

Magunk 200 évvel a jeles alkalom után ünnepi istentiszteleten adtuk hálát, ahol Dr. Szabó István püspök úr hirdette az Igét.

A 200. emlékvévből több színes programmal és kiadvánnyal készültünk. Az ünnepi istentisztelethez kapcsolódóan a templomról készült fotókból kiállítást szerveztünk. Május 1-jén ismét gyülekezeti napot tartottunk: a gyermekeknek ugrálóvárral, arcfestéssel, az Érfalvy család dicsőítő szolgálatával, Könczöl Dánielné előadásával, toronytúrával, este egy irodalmi élménnyel gazdagodtunk (Álalom: az Isten. Istenes versek és Bach-szvittek Mihályi Győző színművész és Karaszson Eszter gondokaművész előadásában). Ezen a napon gondunk volt arra, hogy mindenki megtapasztalja a református vendégszeretetet és megízlelhesse a bográcsokban készült étkeket.

Az év elején két evangelizációm igehirdetéseit, az év végén pedig gyülekezetünk XIX-XX. századi történeteit, eseményeit és az ezekről szóló beszámolót rendezte sajtó alá Dr. Puskás Attila testvérünk. Mindkettőt jó kézbe venni és olvasni. Nagyon köszönöm Osváth Zsolt és Könczöl Dánielné, Eszter néni munkáját és kitartó akarátát, hogy megjelenhetett az „Örök emlékezésre méltó jegyzések” – című gyülekezet történeti kiadvány is.

Február 17-én méltósággal emlékeztünk nagytiszteletű Pap László lelkipásztorunk halálának 20. éves évfordulóján. Laci bácsi így tett Uráról hitvallást: „negyven éves koromban kaptam új életet. Teológiai szakkifejezéseket használok, megpróbálom megmagyarázni: a megtérésről, az újjászületésről van itt szó. Akkor én ezt az Igét kaptam mintegy útravalóul: »Eredj haza a tiedhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.«” „Áldott eszköze lett az Úrnak, egyik napról a másikra elhagyhatta a cigarettát, az italt, és hiteles és eredményes szolgálatot végezhetett az iszákosmentés területén és lelkigondozóként is az egész országban.” – írta róla később Dr. Ladányi Sándor professzor úr. A temető kertben ragyogó napfényben és tavaszt idéző időben szólt a Psalmus kórus éneke (Az Úr csodásan működik), Osváth Zsolt presbiter visszaemlékezése és a rövid áhítat.

Bódis Miklós lelkipásztor evangelizációs szolgálatára jelent meg nagytiszteletű Pap László testvérünk igehirdetéseit tartalmazó kiadványunk. Ezek az áldott igehirdetések sok embert vezettek Urunkhoz. A könyv megjelenésekor köszönetet kell mondanunk a hangszalagról digitalizált, leírt és szerkesztett igehirdetésekért Dr. Puskás Attila, Balla Gábor, Mazaray Sándor és a grafikát készítő Haranginé Csuta Anna testvérünknek. (Azt nehéz szívvel írom, hogy a kiadványból mindeddig 90 példány még megmaradt.)

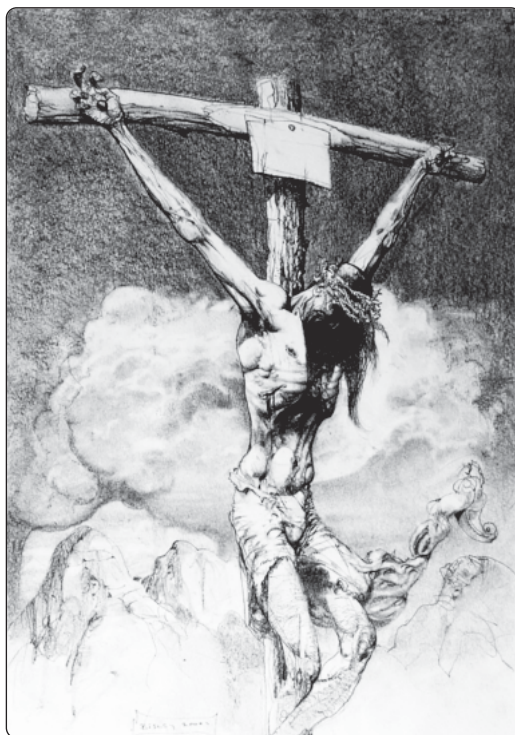
Ökumené

Pomázon és Csobánkán 2019. január 21-26. között együtt tanuskodhattunk az élő Krisztusról reformátusok, evangélikusok, szerb ortodoxok, görögkatolikusok és római

katolikusok. Alkalmunk különlegességét az adta, hogy 1969-ben, éppen 50 esztendővel korábban tartották eleink az első imaalkalmakat. Az 50 évvel ezelőtti református és római katolikus alkalom hanganyag elérhető, meghallgatható gyülekezetünk honlapján.

Munkáink

Tavasszal 6 millió forint – tisztán egyházkerületi forrásból – új, kondenzációs kazánt szereltünk fel a parókia, s hőszigetelést kapott a parókia északi fala.

Elkészült a karzatlépcső korlátja.

Ebben az esztendőben is folytathattuk református örökségünk megőrzését. Tavasszal két „rongyos”, Népszabadságba csomagolt gyülekezeti Bibliát restauráltunk és kötetünk újra. Egyikük a legrégebbi gyülekezeti Bibliánk, az 1805-ös Károli, másikuk pedig 1840-ben Kőszegen kiadott Károli fordítású Szentírás. A polcon találtam még egy Hübnert. Sajnos csak a 81. oldaltól (A József bátyjainak az éhségnek idején...) 444. oldalig van meg a parókia könyvtárban. Igazi saláta sajnos... (Évszázadokon át a protestáns népiskolák egyik alaptankönyve volt a „Hübner”. A vizsgajegyzőkönyvek sokaságában egyszerűen csak így nevezték a bibliai történetek tankönyvét. A Biblia legnépszerűbb történeteit fogalmazta át gyerekek számára a német Johann Hübner (1668-1731), mégpedig 52 történetet az Ószövetségből, 52-t pedig az Újszövetségből, hogy két egybefüggő esztendő minden hetére jusson egy-egy lecke belőlük.)

Bár temetőnk 2014-től a Magyar Református Szeretetszolgálat által megnyert közfoglalkoztatási program keretében közfoglalkoztatott munkatárssal karbantartjuk. Ennek ellenére temetőnk fenntartására gyülekeztünk a közel 800e forintos bevétel mellett közel 1M forint kiadást (víz, favágás, kaszálás, szemétszállítás) jelentett.

Kora nyáron teljes egészében kifestettük gyülekezeti házunkat. Böszörményi Géza testvérünk a munkákból a nagytermet Isten dicsőségére készítette el.

Közösségi „munkáink”

Körzeti presbiteri továbbképzést szerveztünk 2019. március 3-án Csobánkán. Témája: református istentiszteletünk megújulása; előadója pedig Dr. Szűcs Ferenc professzor úr volt. Az alkalom alatt kántoraink az új református énekek közül is tanítottak néhanat.

2019. április 17. Nagyszerda este gyülekezeti házunkba Széder-estét szerveztünk. Közöttünk szolgált Kozma Ferenc református lelkipásztor, a Zsidók Jézusért Misszió munkatársa.

2019. május 18-án ünnepeltük a Magyar Református Egység Napját Debrecenben, abból az alkalomból, hogy 10 éve egyesült újra a Magyar Református Egyház a Kárpát-medencében. A történelmi határokkal közel száz éve szétszabdalt egyháztestek istentiszteleti, tanbeli egységét, egyházi közösséggé szerveződését a ma reformátussága is örökségének tekinti – ez fejeződik ki a határokon átívelő testvérgyülekezeti kapcsolatokban, az évente megtartott egységnapokban, közös szolgálatokban a diakónia és az oktatás terén. Istentiszteletünk középpontjában Isten Igéje áll, amely gyógyító erejével a történelem sebeit orvosolja, a távolságokat lerövidíti, a közösséget a Szentlélek támogatásával megteremti. Magunk 20 fővel vettünk részt az alkalmon.

2018 decemberében a megújult presbitérium napirendre tűzte a pomáz-csobánkai ügyeletes presbiteri rend és a körzetgazda hálózat kialakítását. Míg az első a vasárnapi istentiszteleteken jelent intenzívebb presbiteri jelenlétet, az utóbbi a gyülekezeti tagjainkkal való intenzívebb kapcsolattartást, látogatást szolgálná. Az ügyeletes presbiteri szolgálatba 10-12 fő kapcsolódott be. Szervezője Róna Péter presbiter lett. A legközelebb vele és Kurfis Géza testvérünkkel találkozhattunk a templomajtóban. (Összehasonlításként jelzem, hogy 1980-ban a presbitérium még megújította és megszavazta azt a régi hagyományát, hogy imádság után a lelkésszel együtt vonul a templomba.) Be kell vallanunk, a körzetgazda hálózat kialakítása ismét nem sikerült.

Álmink... amire nem is gondolhattunk...

2014 márciusának idusán magam a következő levelet fogalmaztam meg Dr. Szabó István püspök úr felhívásának engedve: „a Pomáz-Csobánkai Református Társegyház-köztség Presbitériuma 2014. március 9-én tartott ülésén átgondolta beruházási terveit. Bár az összegek úgy tűnhetnek, hogy az „álmok kategóriába” esnek, megalapozottnak gondoljuk őket.”

2018. december 31-én örömmel jeleztem, hogy a csobánkai gyülekezeti ház és konferencia központ építési és kiviteli tervei elkészültek.

A műszaki ellenőrökkel megkötöttük a szerződéseket. A beruházás megkezdésére építési engedéllyel rendelkezünk. A beszerzési eljárást kiírtuk. Az ajánlatok szép sorrendben beérkeztek. A rendelkezésünkre álló 250 millió forintos keretre azonban több mint 400 millió forintos árajánlatok érkeztek.

A határidőre benyújtott kiviteli ajánlatok elemzése után a Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség presbitériuma 2019. február 17-én tartott ülésén megállapította, hogy a benyújtott kiviteli ajánlatok mindegyike meghaladja a Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség rendelkezésére álló anyagi forrásokat, „így a kivitelezésre ebben a formában nincs lehetőség. Az ajánlattételi felhívást így a presbitérium egyhangú határozatában eredménytelennek minősítette.”

Ezt követően sokat vívódtunk a presbitériumban, egymásnak feszültek a józan, de ellentétes vélemények és tervek. Míg végül lehetőség kínálkozott imaházunk közelében egy nagy épület, az ún. Leikep ház vásárlására. Magam nem akartam, elleneztem és ellene szavaztam a döntéskor. Emberileg ma sem tudnék mást mondani.

Május 12-én vasárnap – mikor előre elterveztem a csobánkai gyülekezet jövőjéről beszélgettünk – ezt az Igét kaptam: „Istenetek, az Úr, aki előttetek jár, harcolni fog értetek éppúgy, ahogyan Egyiptomban tette értetek, szemetek láttára. A pusztában is láthatad, hogy egész úton, amelyen jártatok, úgy vitt téged Istened, az Úr, ahogy a fiát viszi az ember, míg el nem érkeztek erre a helyre. Ennek ellenére sem hittetek Istenetekben, az Úrban, aki előttetek járt az úton, hogy táborhelyet keressen nektek: éjjel tűzben, hogy láthassátok az utat, amelyen menetek kellett, nappal pedig felhőben.” (5Móz 1)

Aznap Márk evangéliuma 1. részében pedig a következőt olvastuk: „Íme, elküldöm előtted követemet, aki elkészíti utadat; kiáltó szava hangzik a pusztában: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” – Azaz Isten nem rettegést, hanem valami jót készít nekünk. ([https:// honlap. parokia.hu /data/downloads/ 2019/08/23/ csob 2019_05_12_NyilasZoltan.mp3](https://honlap.parokia.hu/data/downloads/2019/08/23/csob2019_05_12_NyilasZoltan.mp3))

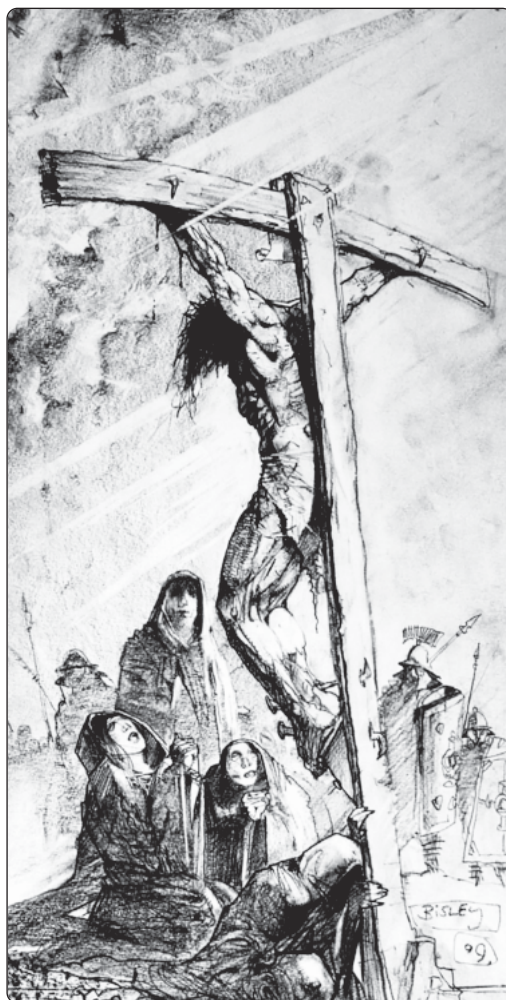
Az épületet azóta megvettük, birtokba kerültünk, elkészültek a felújítási tervek. 2020. január 26-án ismét kiírtuk a beruházási, felújítási pályázatot. Terv szerint ebben az ütemben kialakítjuk az istentiszteleti teret, a beosztott lelkesítő lakást és a két gyülekezeti foglalkoztatót. A beérkezett ajánlatok bontására 2020. február 5-én kerül sor. Hálás szívvel kell megköszönnünk Urunknak, mindazt, amit eddig elvégzett értünk!

Nehézségeink, terheink

Egy mondatban szólnom kell arról, hogy 2019 júliusa és 2020 februárja között helyettesítettem a Budakalászi gyülekezetben. A szolgálatot örömmel végeztem és örö-

mel adom át a gyülekezet új lelkipásztorának.

Gyülekezetünk jelenlegi helyzetével kapcsolatban Urunk az alábbi Igét helyezte szívemre: „Ezért emlékeztetek téged, hogy éleszd fel magadban Isten kegyelmi ajándékának tűzét, amely kézrátétele által van benned. Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét. Ne szégyellj hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által. Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk. Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet.” (2Tim 1,6-10)

Úgy látom, hogy elhomályosodott gyülekezetünk missziói látása. Környezetünk felé nehezen vagy egyáltalán nem tudunk szolgálni az evangéliummal, ez küldetésünk elvesztéséhez vezet. Ugyan ma sokan a közösségépítést tartják a legfontosabb gyülekezeti szempontnak, mégsem lehet a misszió másodlagos. Ha mindezt kérdésként fogalmazom meg, így szól: fontos-e számunkra a másik ember üdvössége?

S mindezt azért is hangsúlyozom, mert a napokban értesültünk arról, hogy az evangélikus közösség Pomáz-Budakalász-Csobánka „régiónban” új gyülekezetplántálási programot indít; görögkatolikus testvéreink pedig Pomázon templomépítésbe szeretnének kezdeni. Isten áldja meg terveiket! Mi nem vetélytársai vagyunk egymásnak, nem arról van szó, hogy „nálunk” fognak halászni (ez ugyanis inkább a szektákat jellemzi), hanem egészen egyszerűen mások üdvösségét akarják. S lehet, hogy sokan csak mosolyognak, mert a két említett közösség tagjai régióinkban a 2011-es népszámlálás szerint csak 350-360-an vannak. Azonban kérdéses megmaradt: szolgálók / szolgálok-e teljes szívvel a pomázi 1982 fő és a csobánkai 274 fő és a tömeges „istenfelejtők” irányába?

Közelről bennünket érint az Ige szava, mert arra mutat rá, mi történik velünk, ha nem vesszük komolyan a Szentlélek tűzét. Egyszerűen az, ami Timóteussal történt: erőt vesz rajtunk, eluralkodik felettünk a félelem lelke, vagy még pontosabban, szó szerint a féltékenység, gyávaság és a csüggedés. Vagyis az a sajátos negatív hangulat, amikor az ember úgy érzi, jobb volna lelépni, visszavonulni, eltűnni.

A félelem esélyeit mindig megnöveli a minden környezetben feltalálható tűzoltók működése. Sok gyülekezet azért nem tud az őrről a hatra jutni, mert a tagjai valóságos tűzoltók! Éppen ezért létfontosságú a kérdés: mi van a tűzzel?

E biblikus kérdésnek önvizsgálatra hívó szava belső közösségünknek, a gyülekezet tagjainak is szól. Nem szomorodott-e meg bennünk a Lélek! Szolgálok-e örömmel közösségünkben. Részt veszünk-e a nekünk és önmagunk által szervezett alkalmakon?

Mert a tüzet helyettünk senki sem tudja újra feléleszteni! Pál nem éleszteti Timóteus helyett! Ahogyan pl. más nem tanulhat meg helyettünk semmit! Más nem lakhat jól helyettünk! Mástól hiába várjuk, hogy majd ő felszítja a tüzet és lelkesít. Csalódni fogunk!

A Lélek tüzét azért nem szabad engedni kialudni, mert a Lélek a hívó embert a szeretet emberévé teheti. Olyan emberré, akinek a többiek üdvössége fontosabb, mint a saját léte. Olyan emberré, aki testvérül született a másik nyomorúsága idejére.

Továbbá a Szentlélek az övét a józanság emberévé teszi. A józanság a félelem egyik ellentéte. A félelem ugyanis mindig egy fajtája a rézségnek. A Szentlélek viszont kijózanít. Azaz nemcsak a borospoharat tudja kiemelni a kezünk közül, hanem a túlzásoktól is meg tud óvni. A Lélek józansága: megóv önmagam értékeinek és minuszainak az eltúlzásától; a másokkal szembeni túlzásoktól, a túlzott megvetés és túlzott rajongás kísértésétől. Röviden: a Szentlélek józansága Isten útjának, véleményének felismerése.

Valahogy úgy, ahogy Pálékkal történt, amikor megértették, miért van útjukban annyi akadály (ApCsel 16,10).

Legárvább istentiszteletünk a Mennybenmenetel napján volt. Délélt Csobánkán 14 fő, este Pomázon 33 (2018-ban 9 és 35 fő) fő vett részt az „ünnepi” istentiszteleten; Reformáció ünnepnapján, délélt Pomázon 37-en hallgattuk az Igét. Sajnos imaóráinkat is csekély létszámú jelenlét, bibliaóráinkat is fogás jellemzi.

Emellett teljesen megkopott a 2018-ban éppen 30 éves kapcsolatunk a Verőcei Református Egyházközséggel.

Pénzügyeink

Az adományok kérdéséről ritkán szólok. Most mégis megteszem. Ki kell mondanunk, hogy gyülekezetünk önfenntartó közösség. A tavalyi esztendőben az önkormányzati támogatást leszámítva nem kaptunk külső támogatást, csak gyülekezeti tagjaink adományából tartottuk fenn közösségünket.

Sokan az ún. 1%-os kampányt is félreértik. Tudniillik pl. Németországban minden polgár adójából levonják az ún. egyházadót, mely az állampolgár jövedelmének – tartományonként változó mértékű – 6-9%-a. Ezt megkapják a lakóhely szerint illetékes gyülekezetek. Magyarországon más rendszer alakult ki. A befizetett adó 1%-át ajánlhatjuk fel az egyházak központi egységének, melyből pl. Református Egyházunk célzott támogatást adhat egy-egy programnak, missziói ágnak vagy a Bethesda kórháznak. Hangsúlyozom, fontos a felajánlást megtennünk, de gyülekezetünk mindennapi kiadásaira önkéntes adományaink teremtik meg a forrást. A nevesített és így rögzített adományokról a következőt mondhatjuk el:

Csobánkán a tavalyi esztendőben 2 millió forint olyan kiadásunk volt, melyet mindenképpen rendezniünk kellett, támogatónk 42 család volt. Így a kiadások családonkénti átlaga 48.000 forint lenne. Istennek hála a 42 családtól összességében 2,459 millió forint támogatást kaptunk, melynek családonkénti átlaga így 58.500 forint volt. Azt azonban

megjegyzem, hogy 58.500 forintos átlag felett 8 család (20%), átlag alatt pedig 34 család (80%) adakozott. Sőt a 8 család adománya bevételeink 79 %-át jelentette.

Pomázon a tavalyi esztendőben 10,5 millió forint olyan kiadásunk volt, melyet mindenképpen rendezniünk kellett, támogatónk 278 család volt. Így a kiadások családonkénti átlaga 37.800 forint lenne. Istennek hála a 278

családtól összességében 9,9 millió forint támogatást kaptunk, melynek családonkénti átlaga így 35.610 forint volt. Azt azonban megjegyzem, hogy 35.610 forintos átlag felett 71 család (25%), átlag alatt pedig 207 család (75%) adakozott. Sőt a 71 család adománya bevételeink 75 %-át jelentette.

Hálaadó vasárnapunkon (október 14.): 1,5 millió forint adományt kaptunk. A 2019. évi országos perselyezéskor a kalocsai templomépítésre és a legett Ráday Kollégium diákjainak megsegítésére összesen 1.000.000 Ft érkezett. A dunai hajóbaleset hozzátartozóit 127.000 forinttal támogattuk. A jótékonyági hangverseny és baba-mama alkalom, valamint két család adományának köszönhetően 370.000 forinttal segítettük gyülekezetünkben a szükségét szenvedő testvéreket.

Köszönjük gyülekezeti tagjaink anyagi támogatását!

Pénzügyi forrásainkat vizsgálva elmondhatjuk, hogy stabil évet zártunk. Jövő évre átvihető megtakarításunk 8,8 millió forint.

Az év végén köszönetet kell mondanunk Halász Árpádné Éva néninek és Dr. Nagy István Péter presbiter testvérünknek is, akik évtizedek óta hűségesen végzik a pénztárosi szolgálatot.

Köszönet

Köszönöm Stíft János nagytiszteletű úr, Sántha János és Halász Árpád gondnok úr hűséges szolgálatát.

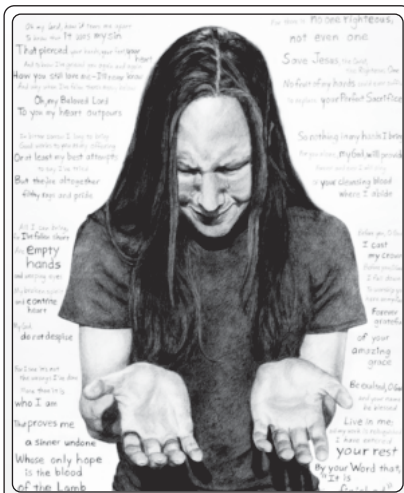
Köszönöm családomnak, különösen is feleségemnek, aki 20 éve hűséges társam a szolgálatban, hogy minden hibámmal együtt, minden tekintetben támogatták elmúlt évi szolgálataimat. Biztos és békés háttér nélkül nem indulhatnék reggelente a szolgálatba. Köszönöm türelmüket és bízom benne, hogy minden hiányomat kipótolja Urunk.

Végül megköszönjük az Úristen minden ajándékát, feddését. Minden dolgunkat, hiányunkat kipótolta. Családommal együtt köszönöm minden testvérünk imádságát, segítségét! Soli Deo Glória!

Pomáz, 2020. január 27.

Nyilas Zoltán lelkipásztor

(A képeket Simon Bisley grafikáiból válogattuk.)

CSAK JÉZUSNAK MONDD EL

Hordozd hallgatva, csendbe' amit hordozni kell. Másoknak elkeservegve súlyosb lesz a teher. A seb csak jobban éget, ha hozzá ér kezünk, mert minden érintésre újabb kínt érezünk.

Ha fájdalmak, keservek töltik be lelkedet, mondd el az Egyetlennek, ki bűt, bajt elvehet. Ó hordja gyöngeséged, szerelme oly csodás! Vigasztal, gyógyít, épít, mint nem tud senki más.

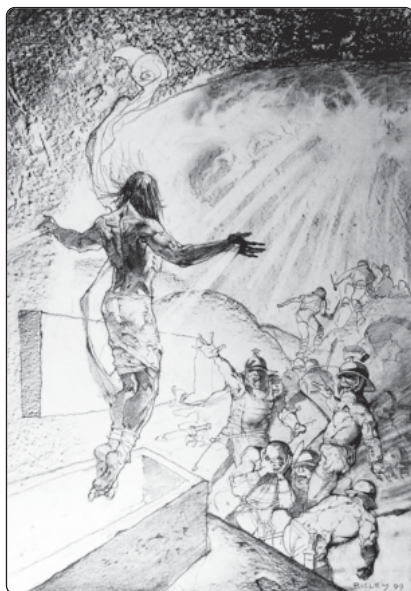
Hozzá vidd minden terhed, mellyel szíved tele. Mínt atyjával a gyermek, beszélhetsz övele. Boldogság, béke tölt be, szemed ha rája néz, s könnyű lesz mind, miről te azt hitted, hogy nehéz.

(németből Vargha Gyuláné)

MÁRA ÉS MINDEN NAPRA

Jézus szerelme kísérjen téged, Jézus füle hallja kérésed, Jézus ajka tanítson téged, És kegyelme növelje hited. Jézus szíve ossza bánatod, Jézus gyógyítsa minden bajod. Jézus szava legyen tanítód, És keze legyen oltalmazód. Jézus Lelke úgy hasson rád, Hogy Őt szívedbe korán bezárd; Ő csak úgy áldja meg életed, Ha te azt lábához leteszed.

(Ismeretlen szerző)

6Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén.

7Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok;

8Hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, a melylyel megesküdt volt a ti atyáitoknak; azért hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgaságnak házából, az égyiptombeli Faraó királynak kezéből. (V.Móz. 7:6-8.)

„Kik ezek, akik röpködnek, mint a felleg s mint a galambok dúcaikhoz?” – kérdi Ésaías próféta egyik látomásában. A hazatérő lelkek, akik a Sionra szállanak. Kik azok, akik ma ideszállnak, mint a galambok dúcaikhoz, kérdezzük mi is, s a felelet: hazatérő magyarok, akik visszazállnak az elhagyott szigetre, még egyszer élénekelni egy régi, örök éneket, a magyarság sorsdalát.

Már maga az, hogy a magyarság sors: ahhoz utal, aki a nemzetek, az egyesek, sőt az egész világ sorsát kezében tartja és alakítja, mint a művész a viaszt. Az a tény, hogy magyar vagyok: Istenre utal, s az Ó orcája elé állít a magyarság sorsproblémájával.

Ezért vagyunk itt.

Magyarságunk: Isten ügye – hangzik felénk az Igéből az Ó nagy tanítása.

Magyar voltunk Istennek kikutathatatlan terem-

tő ténye. Ó parancsolt, s lett a magyar, Ó rendelkezett, s lettünk magyarokká mi.

Ennek nagy, döntő következményei vannak.

Először az, hogy a magyarság nem a hasznosság, az ésszerűség, az érdek és az előny dolga, hanem az eleveelrendelése. – Másodsor, amit Isten egybeszerkesztett, ember azt ne válassza el. Jaj annak, aki ma-

DR. RAVASZ LÁSZLÓ

TRIANON 100

A MAGYARSÁG: ISTEN ÜGYE

gyarságát elfelejt, vagy megtagadja; ezerszer jaj annak, aki eladja vagy elárulja. Harmadszor: Isten ellen lázad, aki magyar voltát szégyenli, de az is, aki nem szégyenkezik mindazért, ami a magyarság isteni gondolatát megcsúfolja és elnyomorítja.

los elem van: csak arra áldás, aki viszontszereti Őt; aki nem szereti, arra halál és pusztulás.

Itt vagyunk alapigénk harmadik és legnagyobb igazságánál: csak Istenben és Isten által lehetünk magyarok.

Miért olyan fájdalmas magyarnak lenni? Mert mi Istenen kívül akartunk azok lenni, s

megtapasztaltuk, hogy nem lehet, nem lehet! Magunkban bízó, gőgös nemzet akartunk lenni, és jött Mohács és jött Trianon. Nem volt közöttünk békesség: pártos ház, magában meghasonlott ház voltunk – nézzétek feldúlt oszlopainkat. – Nem volt közöttünk testvéri szeretet, egymás terhet nem hordoztuk: azért szóródott széjjel a nagy világ szaharájába a drága magyar vér. Az elveszített világháborúban nem az ellenségeink erényei vertek meg, hanem

a saját bűneink buktattak el. Oh, azért pusztul a magyar fa, mert nincs az élővíz mellé plántálva: innen a születéscsökkenés, gyermekhalálozás, pusztító népbetegségek, szegénység, sötétség, rabság.

A távollevő istenitélet és halál, a közellevő kegyelem és élet.

Mi csak Istenben lehetünk magyarok. Hit által, mert a magyarság kegyelmi tény.

Mind a három tanítás egy negyedike és egybefoglalóra utal. – Mi csak Krisztusban lehetünk magyarok.

Krisztusban, aki a kiválasztás eredete, eszköze és célja. Krisztusban, akiben Isten szeretete testet öltött. Krisztusban, akiben elhordozzuk a hozzánk közelítő kegyelmet. Krisztusban, aki Istennel kiengesztelt és egybekapcsolt egyént és nemzetet. Krisztusban, akiben egy új világrend, új ország jelent meg, s ennek kell a mi magyar nemzetünkben is megtestesülni. Benne újul meg az ősi törzs, általa tartatnak meg a kisebbségi magyarok a szenvedések évtizedeiben, s általa marad hű a szétszórtságban élő testvér.

Legyünk a Krisztus által magyarok!

(Amerikai magyarok budapesti látogatásakor, 1938.)

Isten tett magyarrá; magyarságom a teremtés tényében gyökerezik, s onnan ered az élethez való jogunk.

A másik, még felségesebb üzenete a felolvasott Igének az, hogy Istennek ez a teremtő ténye, eleveelrendelése a szeretet ténye volt.

Kegyelemből vagyok magyar.

Magyarságom tehát nem érdem, nem jogcím, nem a mi nagyságunknak, becsünknek, értékünknek a jegye, hanem egy könyörülő szeretetnek a megnyilvánulása, amelyet alázatosan és hállal fogadok el. Kiválasztás van benne: tehát ajándék és hivatás. Adott benne Isten, s még többet – ígér. Övé a történelmünk nagy tanulásaival, és övé a jövődönk nagy lehetőségeivel. Nagy igazságok és nagy feladatok népe vagyunk.

Az Isten szeretetéről áll az igazán, hogy erős, mint a halál. Az Isten szeretetében valami halá-

Petőfi Sándor
Imádságom

Hatalmas Isten, népem Istene!...
De kérni vajjon mit is kellene
Hagzáért, melynek annyi a baja?
Ezért csak egy, csak egy a kérelem:
Mely így, mint van, már nem sok évet lát,
Teremtd egészen ujja e hagát.
Hallgass meg engem, édes Istennem!

(részlet)

Húsz éve lehetett már, vagy még régebben is, amikor a legnagyobb lánykám, Judit gyermekistentiszteletre kezdett járni. Az első alkalmakkor még nem akart egyedül bemenni, ezért vele tartottam. Leültem hátul, és figyeltem. Figyeltem, ahogy egy fiatal lány tartja az istentiszteleteket. Egyszerűen, a kicsik számára is érdekesítően mesélte el a bibliai történeteket, énekelt, imádkozott, rajzolt. Ez a fiatal lány, aki most itt ül velem szemben a teraszon, két csaknem felnőtt fiú édesanyja – **Cseri Brigitta**.

Brigi kis könyvecskével érkezik a beszélgetésre. Ahogy mondja, élete könyve. Afféle napló, de mégsem az, hiszen nem vezet minden nap. Élete fordulóit, az ilyenkor az ő Atyjától kapott ígéret jegyzibe már kamasz kora óta.

- Például azt, amikor felvettek Fótra, az óvónőképzőbe. Illetve még előtte, az eredményhirdetés előtt. Olyan ígét kaptam a Zsoltárok könyvéből akkor, ami útbaigazított: „A szegények kívánságát meghallgatom, oh Uram!” (10:17) Ekkor már tudtam, hogy felvesznek. Isten megmondta. Vele lehet ilyen kapcsolatban lenni. Mert Ő az én Atyám, aki számomra nem a „Jó Isten”, vagy az „Uram,

KÖZÖTTÜNK SZOLGÁLNAK

MÁR AZ ÓVODÁBAN IS KERESZT VOLT A JELE

Beszélgetés Koncz Péterné Cseri Brigittával

lesz, amit ő a viláért sem hagyott volna ki. Ez volt az ő társasága, itt érezte igazán jól magát. Pedig kezdetben nagy volt a különbség közte és a többiek között.

- Emlékszem – meséli –, valósággal csüngtem például Suhajda Örszén, aki húsz éves volt, amikor én tizenhárom. Szilveszterkor elkért Mamótól, hogy hadd tartsak én is velük, ünnepeljük együtt az év fordulóját a régi KIE házban.

Laár Katira emlékszik még ebből az időből, Pjeczka Katira, Laár Zsuzsira, Szedlák Tibire, Szedlák Mikire, Nagy Bélára, Soós Szilárdra, Sipos Péterre, Gyurinka Józsira, Németh Zolira, a Marosszéki lányokra, és még nagyon sok számára kedves emberre.

Aztán, amint telt az idő, ő maga is beállt a szolgálatba, s tartja ma is az istentiszteleteket a gyerekeknek, Izsóné Chromcsik Ildikóval, Örszével és Laár Katalival.

Brigi nem csak a péntek estékre emlékszik szívesen a gyermekkorából, hanem a nyári táborokra is. Leginkább ezek hangulata maradt meg benne. Úttörőtáborban sohasem volt, ott afféle számkivetettség érezte volna magát. Valahogy egész életére úgy emlékszik, mint aki nem ehhez a világhoz tartozik. Már az óvodában is „megbélyegezték”, olyan jelet kapott, amit egyik gyerek sem; nem pillangó volt, vagy csiga, ilyesmi, hanem: kereszt.

- Talán Mamó miatt, aki sosem rejtette véka alá a hitét. A kereszt azonban nem büntetésnek bizonyult számomra, még ha annak szánták is, még ha csúfoltak is miatta, hanem áldásnak. Afféle burok, ami által Isten megvéd. Annak a jele, hogy Jézus Krisztus kiválasztott engem magának – vallja.

Természetesen alakult így az élete, valahogy belenőtt a keresztyénségbe. Nem erőltették a szülei, nem voltak erőszakosak, de a lehetőséget megteremtették számára, és persze voltak kötelező dolgok, mint az istentisztelet, a gyermekórára járás. De ezeket sem kötelezésként élte meg, hanem természetesként. Mamóval afféle bizalmas anya-lánya kapcsolata alakult ki, mindent meg tudott és tud beszélni.

Így aztán nem is tudja megmondani, mikor döntött Jézus Krisztus mellett.

- Az én megtérésem nem olyan volt, mint egy hitetlen emberé, aki a döntésének a napjára határozottan emlékszik, de határozottan elköteleztem magam a konfirmációm napján, mert komolyan vettem, és nagyon akartam, hogy onnantól kezdve Jézus Krisztus gyülekezetéhez tartozzak.

Száma tehát nem volt kérdés, hogy a konfirmáció után az ifiben folytatja – ellentétben a többséggel. Mert többen abban az időben sem csatlakoztak az ifihez, mint manapság. A lemorzsolódás okát nem tudja, pedig sokat gondolkodnak ezen. Jánossal, a beosztott lelkésszel is beszélgettek erről mostanában. Az biztos, hogy nem a szülői háttér, hiszen a megmaradók és a nem maradók között is van ilyen háttérű is, meg olyan is. A konfirmálás tehát egy folyamat része volt a számára. Akkoriban jegyezte be a könyvébe is az első ígét. Élete ilyen fordulata volt az is, amikor 2010-ben szívbeteggyulladásra volt.

Konfirmáció 1987. pünkösdjén (Tímár Ullától jobbra áll Brigi)

Uram”, hanem az a valaki, aki rendezzi az életemet. Nem úgy, ahogyan a földi apám, hanem az, aki mindent tud rólam. Az, aki itt van bennem, nem rajtam kívül áll és néz.

Brigi eredetileg óvónőnek tanult Fóton, a gyermekvárosban. Akkoriban Mamó – ahogy a gyülekezetben mindenki által ismert Cseri Katit, az édesanyját nevezi – a kastélyban lévő Gyermek- és Ifjúságvédelmi Intézetben (GYIVI) dolgozott, így Briginek lehetősége nyílt arra, hogy Fóton az állami gondozott gyerekekkel együtt felvételizzen. Évente öt „maszek” gyereket vettek fel – kemény megméretést követően. Sajnos azon a fránya matkon elcsúszott másodikban, ezért Szentendrére értesített, a Móriczban. Később szociálpedagógia szakon végzett a főiskolán, most az ICO-ban keresi a kenyerét.

Most azonban még csak a felvételinél tartunk Brigi történetében.

Pomázról Fótra nehézkes lett volna minden nap ingázni, különösen közösségi közlekedéssel, s úgy, hogy még a Megyeri híd sem épült meg, ezért Brigi kollégista lett. Szerette az iskolát, de a kollégiumot nem! Már hétfőn az tartotta benne a lelket, hogy pénteken mehet az ifire. Tudta, hogy megy haza, és este ifi

Nyári táborban (jobbra) Pap Lászlóval és Laár Zsuzsival

Esküvő az ifjsekkal a régi KIE-házban

Akkor már több hete feküdt a kórházban, a gyerekei kicsik voltak, ő pedig már nagyon vágyott haza. Nem lehet még, mondta neki az orvosa az egyik hét elején, ám ő tudta, hogy a hétvégét már otthon fogja tölteni, pénteken hazamegy.

- Ne is álmodjon ilyesmiről, hiszen vért kell kapnia, és éppen akkorra fog érkezni – intette az orvosa.

Márpedig ő menni fog. És valóban, péntekre megérkezett a vér – amiről kiderült, hogy összeférhetetlen az övével, megsem kaphatja meg.

- Honnan tudad – kérdezek rá –, hogy menni fogsz?

- Azt az ígét kaptam az evangéliumból, amit Jézus mondott a betegnek, akit meggyógyított a tó partján: „vedd az ágyadat, és menj haza!” Amikor a hét elején ezt olvastam, tudtam, hogy most már én is mehetek haza. Jött is be értem Mamó és Peti, a férjem. Isten sohasem hazudik.

Viszont mindig megsegíti Brigit. Mint a két fia esetében is. Gergő ma már húsz éves, Gábor tizenhat. Gergő újszülöttként is nagy volt már, 4400 grammal született. Már három hete volt vele otthon, de csak nem akart szopni, viszont hányt, és hamar leadott a súlyából másfél kilót.

Persze vitte orvoshoz, aki azonban nem tudott mit kezdeni vele. Biztos szülés utáni depressziója van, vélte a doktor, de Brigi tudta, hogy téves a diagnózis, hiszen volt teje bőven. Aztán a legendás Brezanóczy doktorhoz került, aki azonnal kórházba utalta a babát. A Tűzoltó utcai gyermekklinikáról hetekig haza sem engedték. Háromféle baktériumot is találtak a kicsiben, amelyik közül egy is elég lett volna a bajhoz. Másfél éves koráig minden nap kellett vinni. Hogy mi volt a baj? Csak az a biztos, hogy krónikus vesegyulladását kapott, bakteriális eredetűt.

- Ma sem tudjuk a nevét a betegségnek. Gergő veséje el van meszesedve, ez bizonyos.

Mint ahogy az is, hogy hallássérült. De erre is csak öt éves korában jöttek rá az orvosok. Amikor még nem beszélt. A Heim Pál Gyermek-klinikára vitték be, ott ismerték fel, s kapott hallókészüléket. Honnan ered Gergő betegsége, az sem tudható. Brigi kórházi fertőzésre és orvosi hibára gyanakszik, ugyanis semmilyen genetikai vizs-

gálat nem igazolta, hogy örökletes betegségről lenne szó.

- Szinte teljesen kizárható, hogy a második babánál is ugyanez következik be – bíztatták az orvosok. – Egy a százezerhez.

Megszületett Gábor – és ugyanazok a tünetek jelentkeztek nála is, ugyanabban az időszakban. De itt már tudta Brigi is, hogy

mi lehet a baj, vitte is azonnal a szakorvoshoz, így a kisebbik fia kezelését sokkal hamarabb megkezdték. Nátriumbikarbonátot kell szednie folyamatosan és vitaminokat. Ez segített abban, hogy a tünetek is enyhébbek legyenek.

Mára mindkét fiú felnőtt. Hallássérültek iskolájába járnak, Gergő idén érettségizik. Informatika szakra jár, de leginkább a történelem és a földrajz érdekli.

- Sokat kérdeztük egymást a férjemmel, hogy miért történt mindez a családjukban. Valamennyi bűnünk büntetése? Sokan akarták elhithetni velünk, hogy ez valamiféle büntetés. Mi azonban nem hittük el, mert ez nem büntetés, hanem egy nagyon kivételes és különleges feladat. Azért kaptuk, mert Isten alkalmasnak talált arra, hogy elvégezzük. Egy feladat, hogy legyünk erősek és bátrak. Istennek mindkét fiúnkkal célja van, s ha azt betöltötték, akkor megtették, amire rendeltettek. Istennek kell elszámolniuk az életükkel.

A gyülekezetbe a gyerekek nem tudnak járni, hiszen nem hallják, ami ott elhangzik. Hallássérülteknek egyedül a Fasori gyüle-

kezetben tartanak istentiszteletet, Budapesten. Gergő tizenkét éves volt, amikor Jézus mellett döntött, Gábor tizennégy, Brigi férje szintén átadta az életét Jézus Krisztusnak, de még nem találta meg a számára alkalmas gyülekezetet. Amúgy Péter Brigi bátyjának az osztálytársa volt, s egy időben azt tervezte, hogy közös buszos vállalkozásba kezd Papóval, Brigi édesapjával, Cseri Pistával. Ezért aztán sokat járt hozzájuk. A vállalkozásból nem lett semmi, viszont megkérté Brigi kezét...

*

- Mit csinálsz éppen? – kérdezte egy nap Brigi telefonon az édesanyja.

- Ablakot pucolok.

- Akkor üljél le. Mondani akarok valamit.

- Baj van?

- Igen. Laci és Zsuzsi meghaltak. Autóbalesetben.

Az egyik bátyját és a feleségét veszítette el. Így hát mi sem fejezhetjük be a beszélgetésünket anélkül, hogy szóba ne hoznánk a tragikus történetet, ami mélyen megrázta a gyülekezet tagjait is.

Amikor erről beszélgetünk, Brigi ismét élete naplóját kezdi lapozgatni. Mint lapozta akkor a Bibliáját is, ahogy értesült a balesetről. Nem értette mi van, miként történhetett ez meg. Hogyan lépjen ki ebből a helyzetből, hogyan oldja meg?

Az evangélikus útmutatót olvasta akkor, és ez volt az aznapi ige, ami kapaszkodót nyújtott számára. János evangéliumából olvassa Jézus utolsó mondatainak a részletét:

- „Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek; de nem úgy adom, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, és ne is csüggedjen.” (János 14,27) A másik ige: „Aki hozzám jön, hallja beszédeimet, és azok szerint cselekszik: megmutatom nektek, kihez hasonló. Hasonló ahhoz a

házépítő emberhez, aki leásott, mélyre hatolt, és a kösziklára alapozott: amikor árvíz jött, beleütközött az áradat abba a házba, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve.” (Lukács 6,47-48) Ez nyújtott számomra vigaszt abban a nehéz időszakban – csukja be Brigi az élete minden fontos eseményét tartalmazó könyvecskét.

Hardi Péter

Békésen születtem, a Tiszántúlon, ami hagyományosan református vidék. Teljes rokonságom református, ami azt jelenti, hogy tudomásom szerint mindenki meg van keresztelve, templomban esküdtek, és a temetésük is (akik már meghaltak) református pap által történt. A köztes időkben pedig némelyek ünnepi templombajárók voltak. Így esett ez az én szüleimmel is. Ebből következik, hogy engem is megkereszteltek, sőt konfirmálni is elküldtek. Ezt szó szerint kell érteni, tehát nem jött el velem senki a vizsgára sem. Túl voltam rajta, és éltük az Istentől független életünket tovább.

Mégis volt egy ember a családban, az apai nagyanym, aki hívó életet élt, és nagyon szeretett engem (is). Isten először rajta keresztül tudott közel jönni hozzám. Ő is ebben a hagyományos hitetlen református közegben nőtt föl, majd feleségül ment egy özvegyemberhez. Három kicsi gyermeke volt már, amikor nagyon beteg lett. Akkor ő fogadalmat tett, hogy ha Isten meggyógyítja, neki adja az életét. Nagyjából Jákób fogadalmára módján, aki ezt mondta Istennek. „*És fogadást tón Jákób,*

va bevitt a szobába, és imádkozott azért, hogy otthon ne kapjak szidást az anyutól. Ma is emlékszem a hazafelé vezető útra, mennyire drukkoltam, hogy ne legyen baj. Otthon az anyu derűs arca fogadott (amilyenek ritkán láttam...), és nem volt semmi baj. Ezt és az ehhez hasonló tapasztalatokat elraktároztam a lelkemben, de én még messze voltam a megtéréstől. A nagyival nem lehetett túl szoros a kapcsolat, mert az anyum nem mondott róla jót, szóval ritkán találkozunk.

Az általános iskola után elkerültem otthonról kollégiumokba. A nagyival leveleztem, aki minden levelében intett az igével (megjelölve az igehelyet is), amely után ott állt a felszólítás: „Feltétlen elolvasd!” Sajnos soha nem olvastam el. Próbálkoztam én elolvasni a nagyitól kapott Bibliát (én is úgy gondoltam, elég egyszer megismerni, aztán már tudja az ember), de nem értettem, félreraktam. Hagytam magam sodortatni az eseményekkel. Úgy éltem, mint a környezetemben a legtöbben. Hittem Isten létezésében, esténként elmondtam a Miatyánkot, és még néhány utasítást adtam az Istennek, hogy adjon enni az éhezőknek, adjon ruhát a fázóknak, teremtsen világbékét, ilyesmi. Tudtam róla egy keveset, és néha szorongtam, hogy esetleg a pokolra kerülhetek, ha Ő komolyan gondolja az ítéletet. Azt láttam, hogy mindenkinek vannak hibái, sőt bűnei, a Jóisten csak nem küld pokolra mindenkit ezért, és én még hiszek is benne! (Ha elolvastam volna nagy bibliai intelmeit!) Az én esetemben így nézett ki a hiábavaló vallásos reménykedés. Tudjuk, az Isten léteben való hit senkit sem üdvözít, mivel az

ördögök is hiszik ezt, és rettegnek tőle. Most már hiszek nemcsak a létében, hanem a szavának is, és kérem az Urat, növelje az én hitemet is. (Akinek már van, annak adatik még.)

Miután Isten szelíd szava nem ért el a szívemig, hagyta, hogy a saját utam beduguljon, kilátástalan helyzetbe kerüljek. A főiskolás éveim végén találkoztam egy olyan fiúval, aki feleségül vett. Igaz, hogy ő harcos ateista volt, de ezt nem láttam nagy problémának, csak az volt fontos, hogy valaki szeret. Úgy gondoltam, végre sínen van az életem: van férjem, diplomám, a szüleim jóvoltából építkeztünk, tehát házuk is van, és vártuk első gyermekünk születését. Ha eddig nem kerestem az Isten kegyelmét, most már pláne semmi szükségét nem éreztem, jól mentek a dolgok. Eljött a szülés ideje, és Isten ekkor állított meg. Nagy lelki és testi nyomorúságba engedett bele, hogy végre én is őszintén, teljes szívvel kiáltsak hozzá. Egy olyan helyen kellett szülnöm, ahol nem ismertek, illetve a terhes kiskönyv alapján tudták csak meg az előéletemet. Ez azt jelentette, hogy megalázóan, elutasítóan bántak velem. Minduntalan az orrom alá dörgölké az előéletemet, mondván, hogy ezért halad nehezen a szülés. Mivel ebben igazuk volt, égetett a szegény és gyötört a lelkiismeret. Már húsz órája voltam a szülőszobában, ahol magamba kellett szálljak.

mondá: *Ha az Isten velem leéend, és megőriz engem ezen az úton, amelyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül ruhát adánd nekem, és békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leéend az én Istenem”* (1.Móz. 28:20-21.) Milyen kegyelmes az Isten, hogy akkor sem utasít el, ha mi szabunk neki feltételeket, vizsgáztatjuk Őt, hiszen fogalmunk sincs, kivel állunk szemben. Meghallgatta a nagyfi imádságát is, ő meggyógyult, és állta a fogadalmát. A probléma az volt, hogy abban az időben a református templomban nem prédikáltak a megtérés szükségességét. Volt viszont egy alakuló kis közösség, az adventistáké (szombatisták), akik nagy erővel hívták a szomszédokat Jézus Krisztushoz – megtérésre. Itt tért meg a mama is, és élete végéig hűséges maradt ehhez a közösséghez.

Amikor néha az anyu elengedett hozzá, a nagyfi mindig imádkozott értem, és ha nála aludtam, akkor este – rám való tekintettel – hangosan olvasta a Bibliáját. Több imameghallgatást megtapasztaltam így. Volt, hogy nem figyeltük nála az órát, ezért túlléptem az anyu által megszabott időkeretet, és nagyon megijedtem (tapasztalat alapján), hogy otthon leszidnak. A mama megnyugtattott, kézen fog-

Azt láttam, hogy az emberek nem tudnak és nem akarnak segíteni, hát kétségbe esve megszólítottam az Istent, hogy MOST segítsen. Ő pedig megtette. Azóta már ismerem az ígét: „*És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged és te dicsőítesz engem.*” (Zsolt. 50:15.) Abban a percben odajött egy orvos, és rövid vizsgálat után vittek műteni. Nagyon megkönnyebbültem, mert visszatért a remény, hogy életben maradunk. (Addig annyira durván bántak velem, hogy halálfelelmem volt.) Másnap, amikor felébredtem, kiderült, hogy egy gyönyörű fiúnk született, ami a férjem elvárása is volt. A személyzet is hirtelen kedves lett.

Olyan feltűnő volt a változás, hogy érdekelni kezdett, ki ez az Isten, aki most segít rajtam. „Véletlenül” a nagy Bibliája is odakerült a kórházi csomagba, gondoltam, sok olvasnivaló kevés helyen, ott lesz majd időm bibelődni vele. Hát lett időm, akkor még tíz nap járt a császáros műtötteknek. Itthon pedig egy hívó védőnő várt, aki amikor meglátta az ágyamon a Bibliát, rögtön rákérdezett, hogy hitből, vagy csak kulturális érdeklődésből olvasom-e. Még bizonytalan voltam, azt válaszoltam, hogy így is, úgy is. Később elmondta, hogy ő ezidőtájt imádkozott „megtört lelkékért”, és én voltam az egyik, akit az Úr mutatott neki.

A megtérés egyik feltétele, hogy belássuk, semmivel nem tudjuk kiérdemelni az üdvösséget, a legkisebb bűnünk is jóvátehetetlen, nincs erőnk szentül élni, tehát csak a kegyelem segíthet rajtunk, amit Jézus Krisztus értünk hozott áldozata árán kaphatunk. Ha mi is meghalunk vele együtt a keresztnek a régi életünknek, akkor feltámadunk vele együtt az új és örök életre. Megtörik a régi életünk zsamoki uralma, és új jön létre. A védőnő ezután nemcsak a baba fejlődését kísérte, hanem az én lelki fejlődésemét is. Hamarosan elmondtam vele a megtérők imáját, amelyben megbántam addigi bűnös (nélküle élt) életemet, és behívtam Jézus Krisztust az Ő Szentlelke által az életembe. Elhittem, hogy ettől a perctől én már nem a kárhoz, hanem a menny várományosa vagyok, mert az Ő szava megbízható. „*Mindén, amit nékem ad az Atya, én hozzá jó; és azt, aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem.*” (Ján. 6:37.)

Rendszeresen olvasom az Igét, és próbálok figyelni az Úr vezetésére, mert már nem kérdés számomra, hogy sokkal jobban járok, ha rá hallgatok, mintha a magam „józan eszé- re”. Azóta a biznyságok fellegei vesznek körül, és tudom, hogy ez így is marad.

A házasságomban a továbbiakban sok küzdelem várt rám (mivel a párválasztásnál figyelmen kívül hagytam Isten figyelmeztetését), most egyedül élek, persze nem magányosan. Semmilyen negatív várakozás, amit a férjem a megtérésem megismerése után fenyegetőleg lefestett, nem következett be, kivéve, hogy ő másként akart élni, és már nem vagyunk együtt. Igen nagy veszteség, hogy nem hallgattam korábban az Úr Jézus szelíd szavára, de tudom, hogy még most is jó terve van felőlünk, és nem hagy el az Ő kegyelme.

Haranginé Csuta Anna

Sokszor említettük már, hogy ha Magyarországon rendeznek meg valamilyen sporteseményt, mi családilag igyekszünk részt venni rajta. Így volt ez 2019 nyarán is, amikor a Vívó Világajnokságot rendezték meg Budapesten.

Már év elején, januárban rendeltünk rá jegyet, s rögtön a megnyitóra, az első napra kaptunk is. Úgy alakult, hogy aznap este Szatmári András – Anna lányunk egyik kedvenc sportolója, egy kedves fiatal fiú – döntőt játszott a koreai válogatott versenyzőjével. Nagyon izgalmas csörtét vívtak, s akkor este a koreai fiú lett a világbajnok, Szatmári András pedig ezüstérmét szerzett. Mi így is nagyon boldogok és büszkék voltunk.

Anna már az induláskor mondta, hogy ő szeretne majd valahogyan képet vagy aláírást szerezni Szatmári Andristól. Az éjszakába nyúlóan lett vége a versenynek. Kijöttünk a csarnok elé, s ott vártuk a kijövő versenyzőket. Nagyon sok olyan versenyző ment el mellettünk, akinek aznap volt a versenye, köztük a koreai fiú is. Odaléptünk hozzá, gratuláltunk neki, s készítettünk egy közös fotót vele és a gyerekekkel.

Türelmesen vártunk tovább, s egy idő után a csarnok előterében megjelent Szatmári András is. A probléma csak az volt, hogy ő nem azon a kijáraton jött ki, ahol mi voltunk. A másik irányba indult el, mert az autója a parkolóban állt. Anna szeretett volna odaszaladni hozzá, de a biztonsági őrök már nem engedték őt vissza. Hiába mondta az őröknek, hogy csak egy közös fotót szeretne készíteni Szatmári Andrással, azok elhajtották őt.

Anna keserves sírásba kezdett, elszaladt tőlünk, alig tudtuk őt megfogni. Nehezen, de sikerült egy kicsit megvigasztalnunk, s elindultunk haza.

A fiaim közben megéheztek, s hazafelé jövet megálltunk egy gyorsétteremnél. Amikor az étterem parkolójában kiszálltunk az autóból, Anna odalépett mellém, megfogta a kezemet, s megkérdezte tőlem, hogy „Anyá, mennyi az esélye annak, hogy ide most bejön Szatmári András?” Én nagyon őszintén és teljes felelősséggel mondtam neki, hogy: „Semmi.” Nem akartam már tovább fájdtítani a szívét. Nagyon messze voltunk a csarnoktól, késő volt stb.

Kikértük az ételünket, már Anna is megnyugodott egy kicsit. Persze azért a biztonsági őrre még mondogatta, hogy milyen szívtelen volt, de a feldúltsága azért már kezdett alábbhagyni. Ettünk, beszélgettünk, s egyszer csak Zoli fiam így szól: „Anyá, bejött a Szatmári András az anyukájával az étterembe, s most rendelnek!” Földbegyökerezett a lábam! Még jó, hogy ültem!

Annának rögtön fülig ért a szája örömeben, s már az örömkönyvek kezdtek el ptyogni. Zoltán pedig – amikor kikérték az ételt – odament hozzá, és megkérdezte tőle, hogy lefotózhatja-e őt a gyerekekkel. Nagyon kedvesen igent mondott, s így meglett mindenkinek a boldogsága. A lehetetlenből pillanatok alatt valóság lett!

Másnap egész délelőtt azon gondolkodtam, hogy mi az a határ, amire én emberileg, felelősséggel azt mondhatom, hogy erre nincs esély, teljesen lehetetlen. Az aznapi igével válaszolt erre nekem az én Uram: „*Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr.*” (Ézsaiás könyve 55,8)

Ami az embernél lehetetlen, az az Istennél lehetséges!

Nyilasné Darabos Andrea

„De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tetteidet.” (Zsolt 73,28)

Szeretettel köszöntöm a testvéreket, akikkel immár egy éve lehetek rendszeresen együtt ebben a gyülekezetben. Hivatalosan egy éve vagyok ennek a gyülekezetnek a tagja, de először tíz évvel ezelőtt jöttem el egy-egy alkalomra, és amikor csak tehettem, örömteli várakozással jöttem el, és sohasem távoztam „üres kézzel”, valami útravalót mindig kaptam, és némileg pótolta a hiányomat, amikor éppen nem tudtam a korábbi gyülekezetemben lenni.

Mikó Lajosné vagyok, és már koromnál fogva nemcsak Erzsikének, hanem Erzsike néniének is szólítanak. 1951-ben születtem Dévaványán, és itt is éltem majdnem húsz éves koromig szeretőn gondoskodó szüleimmel és egy húgommal együtt. Érettségi után Debrecenbe kerültem, ugyanis akkor itt volt legközelebb műszaki rajz tanfolyam, és itt állást is kaptam az Atommag Kutató Intézetben, ahol negyven évig, nyugdíjba vonulásomig dolgoztam. Utána rövidesen megszülettek az iker unokáim. Egy fiam van, aki pomázi lányt vett el feleségül, és így itt is telepedett le. Így kezdtem el ingázni Debrecen és Pomáz között, és közben megszületett a harmadik unokám is. Miután adódott a lehetőség, egy évvel ezelőtt Pomázra költöztem.

Amikor megkaptam a felkérést bizonyoságtételre, folyton egy keresztyén dal énekelt a szívemben: „*En még mit sem tudtam Rólad, Te már akkor szeretél. Anyám méhétől fogva rám gondot viseltél.*” És ha még kiegészítem a következő sorokkal: „*A magam útját jártam, mikor szelíden hívtál, A szívemre beszéltél, és megváltoztattál*”, akkor dióhéjban elmondva, ez én hitre jutásom története. Ennél szebben, tömörebben el sem tudnám mondani. Ma már azokra az éveimre is, mikor még Krisztust nem ismertem, úgy tekintek vissza, hogy addig is volt Valaki, aki féltőn szeretően vett körül, és aki csodálatos módon egyengette a görbe útjaimat.

A szüleim vegyes vallásúak voltak, apai részről református, anyai részről katolikus. Én a húgommal katolikus vallásúak lettünk. Abban az időben a falu népe még rendszeresen gyakorolhatta a vallását, iskolai hittan órára is jártam, voltam elsősíelőző és bérmálkozó is. Nem emlékszem arra, hogy mit tanultunk hittanórán, de bizonyára mélyen hathatott rám, mert lelkesen jártam a misére, noha egy szót sem érttem, mivel születésem óta hallás-

károsult vagyok, és akkoriban még nem volt hallókészülékem. Nagyon tetszettek a freskók is, különösen azok a stációk érdekeltek, melyek Jézus szenvedéstörténetét ábrázolták. Ez a két dolog maradt meg bennem ebből az időből. Nagyobb koromban vasárnap délelőtt már szívesebben jártam inkább moziba, a matinékre, és egyébként is kezdett alábbhagyni a vallásosságom, nem akaródtam templomba menni, legfeljebb ünnepi alkalmakra. Debrecenbe kerülve már vallás nélkül éltem tovább az életem, de amikor férjhez mentem, mégis ragaszkodtam a templomi esküvőhöz,

Mikó Lajosné

és a fiam megkereszteléséhez is, ami Dévaványán történt meg. Talán sorsforduló okán? Állapotosan mentem férjhez, amit igyekeztem titokban tartani, ezért meg sem gyóntuk, pedig talán kellett volna. Bizonyára nem ezért, de a házasságom két év után válással végződött. Sajnos. Ráadásul a fiamat sem neveltem vallásosan, bár nem is tartottam annyira fontosnak.

Válás után azt gondoltam, hogy nem érdemes házasságban élni, úgy fogok élni, ahogy jól esik, de azért mégis csak vágytam tartós kapcsolatra, ami sehogy sem akart összejönni. Végül megértettem, hogy valamit nagyon rosszul gondoltam és csináltam, mégis csak házasságban élni az igazi, de ezt már végleg elrontottam. Édesanyám korai halála is sorsforduló volt számomra, aki legfőbb támaszom és segítőm volt, és ezt nagyon, de nagyon felrótam az Úr Istennek, hogy elvitte a támaszom. Ebben az időszakban merült fel bennem először az a kérdés is, hogy miért élünk és miért halunk meg, és hogy mi valójában az élet?

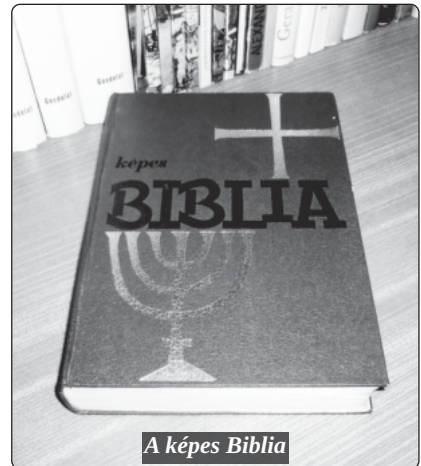
Nem fogtam ezért lázas kutatásba, hanem éltem továbbra is az életem, de még mindig

vallás nélkül, ugyanakkor valahogy eltűnt belőlem a nyugtalanság is, miután elfogadtam azt, hogy egyedül kell élnem. De végül is volt céloom: a fiam útját egyengetni. Volt mit csinálnom, volt bőven megoldandó feladat, és azt gondoltam, hogy most már révben vagyok, és nem szenvedek hiányt semmiben. Ekkor már majdnem negyven éves voltam.

Ezek után hogyan kerültem mégis Isten közelségébe?

Mivel ekkor a rendszerváltozás éveit követték, ebben az időben nyaranta missziósok érkeztek Debrecenbe, akik ingyenes angol tanítást hirdettek, mégpedig Biblia ismerettel összekötve. Bárki jelentkezhetett, aki csak egy kicsit is tudott angolul. Egy ingyenes tanfolyam nekem is jól jött, volt is némi angol ismeretem, viszont Biblia ismeretem nem volt egy csepp sem, pedig ekkor már tíz éve volt a birtokomban egy képes Biblia, amit anyukám utolsó ajándékeként őriztem. Imitt-amott beleolvastam, gyönyörködtem a szép rajzokban, aztán visszatettem a polcra. Nem tudtam vele mit kezdeni, pedig lényegében fiataloknak szánt szemelvényes szentírási szövegek voltak benne, és nem is lett volna nehéz olvasmány. Ráadásul szenvedélyes könyv olvasó vagyok a mai napig.

Kaptunk egy kis angol nyelvű Újszövetséget, és egy munkafüzetet. Szótár segítségével próbáltam megoldani a feladatokat, de nagyon lassan ment, így aztán folyvást a képes Bibliát vettem elő, hogy megértem, miről is van szó. Ezek után elhatároztam, hogy a tanfolyam után tényleg elolvasom az egész képes Bibliát. Úgy emlékszem, hogy hamar elolvastam, és azon döbbsentem meg a vége felé olvasva, hogy az apostolok úgy számoltak be a Jézus körül zajló eseményekről és a feltá-

A képes Biblia

madásról, mint amit személyesen éltek át. Hát mégiscsak van feltámadás?! De ha ez igaz, akkor minden más is igaz a Bibliában. Akkor ennek utána kell nézni. De hogyan?

Sok minden kavargott a fejemben, és inentől kezdve nem érdekelt más, csak a Biblia. Ajtók nyíltak meg előttem. 1992-ben jártam egy egyéves bibliaiskolába, mely Biblia iránt érdeklődő felnőttek számára volt meghirdetve egy közeli református gyülekezetben felekezeti hovatartozás nélkül, még az se volt fontos, hogy látott-e valaha templomot belülről. Ez nagy segítség volt számomra, mivel rájöttem, hogy egyedül nem fogok megbirkózni a Bibliával, amit ugyanúgy félre is tehettem volna, mint pl. egy kémia könyvet, amelynek megértése nem volt fontos vagy szükséges számomra, és érthetetlen volt számomra az is, hogy ugyan mi a csodáért akarom magamat olyasmivel gyötörni, aminek hasznossága egyáltalán nem tűnt gyakorlatiasnak számomra, mint pl. egy főzőtanfolyamnak. De a kérdések, amik felmerültek bennem, már nem hagytak békén. Belém fűródtek, mint ahogy egy szeg belefűródik a fába vagy a falba, és hiába is húztam volna ki, akkor az üres helye maradt volna ott.

Kissé aggódva kezdtem el járni péntek esténként a bibliaiskolai alkalmakra, de aztán a világért sem maradtam volna le egyetlen óráról sem. Teljesen új világ tárult fel előttem Istenről, a teremtésről, a bűnbeesésről, az ó- és újszövetségről, Jézusról és az apostolokról. Szerettem az énektanulásokat is, de a hangos közös imádkozás riadalmat keltett bennem, akkor még képtelennek tűnt, hogy én is imádkozzam. Elkezdtem járni a vasárnapi istentiszteletekre, és nagyon meglepett, hogy mennyire kapcsolódnak az életünkhöz a Jézusról szóló igehirdetések. Ezek az alkalmak egyúttal a felnőtt konfirmációi felkészítés részei is voltak, de ekkor még nem szántam rá magam, mert úgy éreztem, hogy nekem vissza kell témem a katolikus felekezethez. Így egy évig a közeli katolikus templomba kezdtem misére járni, ugyanakkor csütörtökönként továbbra is jártam a református gyülekezet egyik bibliakörébe. Mivel állandó hiányérzetem volt, hogy a katolikus testvéreknél alig volt igemagyarázat, vagyis hogy ez itt másképpen zajlott, maradtam a református gyülekezetben. Később a Debrecen-Mester utcai gyülekezetbe csatlakoztam, ahol hús évig szolgáltam, mint iratterjesztő. Pár évig még azért a csütörtöki körbe is eljártam.

Ez az időszak inkább a vallásos élet új-rakezdését jelentette, és még mindig a magam útját akartam járni, gondolván, hogy most már tudom, hogyan kell élnem. De Isten nem azt akarta, hogy jó katolikus vagy jó református legyek, hanem, hogy megtérjek Őhozzá, aminek az útját olyan csodálatosan elkészítette számomra. Az első gyülekezetben már szerveztek családos tábort. 1996-ban is volt Füzérradványban, ahova én is jelentkeztem. De még ezt megelőzően, 1995-ben a Debrecen-Mester utcai gyülekezetben egy evangélizációs alkalom volt a Jelenések könyve hét levelének alapján, *Bütösi János* szolgálatával. Volt egy záró alkalom is, ahol arról beszélgethettünk, hogy kit hogyan érintett meg az Ige. Itt hangzott el az a kérdés is, hogy mit jelent az, hogy „*az a neved,*

hogy élsz pedig halott vagy?”? Sokféle válasz hangzott el, de az nem, hogy képmutatást jelent. Teljesen ledöbbsentem, és szinte azonnal elfogadtam, hogy ez bizony rám is jellemző. Ebben éltem, mert azt már régen éreztem, hogy sem a magam, sem egyéb elvárásnak nem tudok megfelelni, de ugyanakkor mindenáron a jót akartam magamból mutatni. Sorra jutottak eszembe a kínos helyzetek, amint magamat próbálok mentesíteni, de mintha egy nagy labdát igyekeztem volna a víz alatt tartani. Ez az evangélizáció számomra olyan volt, mint egy mélysztáns.

A családos gyülekezeti táborban pedig esténként a János evangéliuma 9-ik fejezetéből a vakon született ember történetét vettük sorba. Már az első alkalom megrendített, amikor elhangzott a vakon született ember története. Úgy éreztem, hogy személyesen nekem szól, és hogy nem véletlenül vagyok itt, és „*azért van ez így, hogy nyilván legyenek rajta(m is az) Isten cselekedetei*”. Hogy végre én is láthassak. Végül egy az ifjúság által előadott némajáték ébresztett rá, hogy nem helyes életvezetésre, vallásra van szükségem, hanem Megváltóra. A történet lényegében arról szólt, hogy az ördög ráveszi a „gyanútlan” embert, hogy menjen a pénz után, egy hölgyet, hogy menjen a szerelem után, meg egy másikat, hogy menjen a hatalom után, és akik ezek után kővé változnak. De jön Jézus, aki felébreszti őket ebből az állapotból, és most már Őt követik boldogan. A hölgy tulajdonképpen a múltamat jelenítette meg, és utána nap-estig csak a sírás környékezett, mígnem aztán átadtam az életemet az Úr Jézus Krisztusnak. Tudom, hogy ez volt életem egyetlen jó döntése annyira sok rossz döntés után. Boldog voltam, és csodálkoztam, hogy nem kell erőlködnöm, hanem csak hinnem és elfogadnom Jézus szeretetét, mert általa már kész volt az üdvösségem.

De azért mégis csak születetek rossz döntések később is az életemben, és időbe telt, mire megértettem (elfogadni még nehezebb volt), hogy mit jelent a bűnös állapot, hogy a bűnös cselekedetek belőlem fakadnak, és hogy én is „alkalmas vagyok” mindenféle bűn elkövetésére, ami miatt ítélet alatt állnék, ha nem volna kegyelem, ami mindezek ellenére mégis megtart. Micsoda mélységes szeretet ez az Úr Isten részéről. Föl nem foghatom!

És még mi mindent kaptam emellé! Békeséget akkor is, ha zaklatott voltam, nyugalmat, amikor valamiért szörnyen aggódtam. Továbbá a félelem, biztos rejtett helyre és biztos támaszra találtam Benne. Vigasztalást anyukám korai haláláért, s talán ezért is kellett elmennie, hogy helyette egy még nagyobb támaszra leljek. Erőt, amikor semmihez sem volt kedvem, velem volt akkor, amikor kételyek gyötörtek Vele szemben. Meggyőzőtt arról, hogy mindig figyel rám, hogy hűséges hozzám, akkor is, ha én megfeledekzem Róla és egyfolytában duzzogok. Gyönyörködhetek a keze munkájában, és az Ő rendjében, amit teremt bennem és körülöttem. Élvezhetem gondviselő

szeretetét mindenben, és egyedüllétkor sem vagyok sohasem magányos.

De a bizonyosságértel bajban voltam. Volt, hogy számon kérték tőlem a hitemet, de nem tudtam rá válaszolni, és mindig utólag jutott eszembe, hogy mit is kellett volna mondanom, vagy hogy mennyi alkalmat szalasztottam el. Megtapasztaltam, hogy nem mindenki fogadja szívesen, nem kell mindenkinek, ezért aztán ózdkodtam attól, hogy a hitemről beszéljek a gyülekezetben kívül, és hogy hívogassak bárkit is, ha volt erre alkalom. Nagyon nehéznek találtam, és nem akartam beszélni a bűneimről sem, amit nagyon szégyellek, pedig hát magamtól ki sem tudtam volna jönni belőle. Mikor ki tudja hányadszor már, ismét elébem került a béna ember története (Mt 9,1-8), megértettem, hogy nem paphoz, templomhoz, eseményhez kell hívogatnom bárkit is, mert mi valóban tökéletlenek vagyunk, hanem a Jézus Krisztussal való találkozásra. Rá van szüksége minden embernek.

Nagyon szeretnék majd Vele személyesen is találkozni, meglátni azt, Aki annyi jót tett velem, és mindezidáig megtartotta az életem, és hálás szívvel leborulni előtte. De amíg itt élek, szeretnék hűséges maradni Hozzá, amint ezt oly szépen előadja egy keresztyén ének néhány sora. Mindezt egyedül Ővé a dicsőség:

„*Ehhez a kereszthez mindig hű maradok, Szégyenét örömmel hordozom. Tudom, hogy ha majdan, hazaszólít Uram, A jutalmat ott fenn megkapom.*” (A régi kereszt)

Mikó Lajosné Erzsike

GEORGE BENNARD A RÉGI KERESZT

Messzi hegytetőn fent, áll egy régi kereszt,
Mely a szenvedés, szégyen jele.
E hely nékem kedves, hol a tiszta és szent
Minden bűnösért megöletett.

Szívem őrzi az emlékedet,
Drága vagy nekem minden felett.
Koronát ott, fent míg nem nyerek,
Átkarollak te régi kereszt.

Ez a durva kereszt, melyet más úgy megvet,
Egyre vonzza az én lelkemet.
Mert az égi Bárány, mennyhonát elhagyván,
Értem vitte a Kálvárián.

Refr.: Szívem őrzi...

Eme vértől ázott, régi átokfáról
Tiszta áldozat fénye ragyog:
Ott halt Jézus értem, üdvőt tőle nyertem,
Vele életem megváltozott.

Refr.: Szívem őrzi...

Ehhez a kereszthez mindig hű maradok,
Szégyenét örömmel hordozom.
Tudom, hogy ha majdan, hazaszólít Uram,
A jutalmat ott fenn megkapom.

(Keresztyén ének)

Áldás, békesség! Marosszéky Zoltánné vagyok. Szarvason születtem, Cserkeszőlőn nevelkedtem. Családi okok miatt hat hónapos koromban apai nagyszüleimhez kerültem, ők neveltek fel. Aldott az Úr, aki késszé tette őket erre a nehéz szolgálatra, hisz idősek voltak, és én sem voltam könnyű eset. Főleg tizenéves koromban folyton lázadoztam, amiért ma is szégyellem magam.

Templom nem volt a falunkban (Istennek legyen hála, ma már van.) Hitoktatás sem volt az iskolában, az Úr ismerete nélkül nőttem fel. Nagyszüleimtől ugyan hallottam Istenről, de többnyire arról, Aki megbüntet, ha rosszat cselekszem, Jézus Krisztusról meg annyit, hogy a zsidók keresztre feszítették. Engem érdekelt volna, hogy miért, de elfogadható választ nem mondtak. Biztos vagyok benne, hogy azért nem, mert nem voltak tisztában a lényeggel: hogy értünk kellett meghalnia, hogy én szögeztem bűneimmel a keresztfára, hogy miattam, helyettem és értem áldozta fel magát. Urat sajnálom, hogy nem ismerték az Urat. Imádkozni azért megtanított a nagymamám, reggel és este.

Tizennyolc éves koromban elkerültem otthonról, a féltőn szerető nagyszülőktől. Lázadozásaim ellenére én is nagyon szerettem őket, és nehéz volt nélkülük egyedül a nagyvilágban. Sajnos ott a faluban nem volt munkahely. Kerestem a boldogulás útját, de az az út, amelyen jártam, nehéz és göröngyös volt, és tele volt csalódásokkal. Már az imádságok is elmaradtak, csak én voltam, persze ha bajba kerültem, azért kértem Istent, hogy segítsen rajtam. Mint egy automata: ha szükségem van rád, gyere, segíts! Ezért is pirul az arcom.

De visszatekintve életemre, mindig velem volt az Úr, és nem engedte el a kezem. Nem tudom, mivel érdemeltem meg ezt. Tudom, hogy semmivel, egyszerűen kegyelmes volt hozzám az én Uram, Akit akkor még nem ismertem.

1971. januárban ismerkedtünk meg a férjemmel, augusztusban össze is házasodtunk (templomi esküvőnk nem volt, csak polgári). Pomázon, majd a falu végén kaptunk albérlést Erdélyi Piroksa néni szülei házában. Itt éltünk hat évig, míg átköltöztünk a saját otthonunkba. Közben 1973-ban megszületett Andrea és 1975-ben Ágnes lányunk. Nagyon boldogok voltunk velük, örültünk nekik. Már felsősök voltak az iskolában, amikor Andrea avval jött haza, hogy az egyik osztálytársa hívta gyülekezetbe, és ő szeretne járni. Akkor mindjárt Ági is. (Megjegyzem, nem voltak megkeresztelve, csak névadójuk volt – erre sem vagyok büszke, pirul az orcám miatt.) A pomázi református ifibe hívta őt az osztálytársa, és mi beleegyeztünk. Mikor konfirmáltak, akkor keresztelte

meg őket Dr. Szűcs Ferenc akkori lelképásztor. Nagyon örültem és boldog voltam. Úgy gondoltam, itt jó helyen vannak, ami igaz is.

Mi vallás szerint nagyon vegyes család vagyunk. Férjem katolikus, én evangélikus, nagyszüleim reformátusok voltak. Egyszer kétszer én is elmentem a református istentiszteletre, de megvallom, nem sokat értem abból, ami elhangzott, de jó volt ott lenni. Amikor hosszabb ideig nem voltam istentiszteleten, Cseriné Kati megszólított, hívott általa az Úr, én meg csak magyarázkodtam, kibúvókat kerestem, hogy nem érek rá. Hála Istennek, nem mondott le rólam, és újra meg újra hívott. Aztán egyre sűrűbben vettem részt az istentiszteleteken. Már meghallottam azt is, amikor Pap László tiszteletes úr fejemre olvasta, hogy én milyen ember vagyok, mi terheli az életemet. Én is, mint sokan mások, csak csúsztam egyre lejjebb a padban, és bújtam az előttem ülő ember mögé, és azon gondolkodtam, hogy honnan tudja mindezt rólam, hisz nem is ismer!? Nem ám, de az Úr annál jobban ismert! De meghallottam azt is, hogy Jézus Krisztus értem is meghalt a kereszten, értem is szenvedett, hogy én élhessek. Már én is kerestem az Úr jelenlétét az életemre nézve. Már nem volt nyugalmam, kerestem az Úrhoz vezető utat.

Aztán 1992-ben, a nagyheti evangélizáción döntésre hívott az Úr. Megkérdezte, hogy én kit választok: Jézust vagy Barabást? Feljajdult bennem a lélek: JÉZUST választom! Őt akarom követni! Ezen az estén sírva borultam Jézus Krisztus keresztjéhez, és soroltam vég nélkül, teljes szívemből megbánva minden bűnömet. Megvallva mindent, és könnyörögvé, bocsássa meg, hogy eddig nélküle éltem, és hogy mostantól Őt szeretném, az Ő

akarata szerint szeretnék élni! Ő az én Uram, megváltóm, imádom, dicsóítom és áldom Őt, igyekszem Őt szolgálni egész életemmel!

Sajnos előfordul, hogy göröngyös az út, és megbotlok, elesek. „De ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom!” (Mik 7,8)

Volt életemben egy időszak, amikor komoly döntést kellett hoznom a családom és

a hitem között, amitől megrémültem, mert szerettem az én Uramat, de szerettem a családomat is. Félelem költözött a szívembe. Isten Igéjéhez menekültem. Az az évről szóló ige a Bibliaolvasó kalauzból így szól: „légy erős és bátor! Ne félj és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.” (Józsua 1,9) Ezt az igét olvasva, csodás békesség költözött a szívembe. Rá bízta magam. „Jó lesz, Uram! Ha Te velem leszel, nem történhet nagy baj!” És valóban, mindent csodásan kezébe vett, elrendezett az Úr, nem kellett választanom.

2012. november elején így szólt hozzám az Úr: „Ne a régmúlt dolgokkal törődj! Íme, én újat teremtek; már kész is!” El nem tudtam képzelni, miért mondja ezt nekem Isten, de tudtam, éreztem, hogy ez nekem szól. Négy nap múlva felhívott telefonon Andrea lányom, hogy lehet, hogy babát vár. Még nem egész biztos. Két hét múlva egész biztos volt, és már az is biztos volt, hogy ketten vannak. Dicsőség és hála az Úrnak, megszülettek, ők voltak az ígélet beteljesülései. Ilyen csodálatosan gondol ránk a mi Urunk: gyönyörű két kisfiú az ajándék!

2017-ben beteg lettem. Mikor kiderült, mi a baj, az Úr ezt az igét adta: „Mert én az Úr, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek.” (Ézs 41,13) Evvel az igével mentem a műtőbe, békességben, nyugodtan, és imádkoztam az orvosért, hogy az ő jobb kezét is fogja, vezesse. Körülbelül egy hónap telt el, míg minden lelet elkészült, ez idő alatt folyamatosan erősített az Úr igéi által, és békességem volt, nem volt félelem a szívemben.

Jó vele élni, az Ő akaratát keresni, követni, az Ő útján járni, benne bízni. Az életem egészen más lett, mióta a szívemben Jézus Krisztus él. Csak azt a negyvenkét évet sajnálom és bánom, amit az Úr nélkül éltem. Tudom, hogy bármi történik is, a legrosszabb helyzetet is jóra tudja fordítani az Úr, de ha nem tenné is, akkor is az Úr az én Istenem.

Most a karantén idején is, napról napra igéjével biztat, segít, erősít, nem hagy magamra. Én azt kívánom mindenkinek, hogy keresse az Urat minden ember, míg megtalálható. Fogadják szívükbe és kövessék mindenben az Ő akaratát. „Ma, ha az Ő szavát haljátok, meg ne keményítsétek a ti szívetekeket” (Zsid. 3:7-8.)

Marosszéky Zoltánné Ica

Marosszéky Andrea és Ágnes keresztelése az 1987. évi konfirmáción

Gyorsan szalad az idő, de nagyon jól emlékszem arra, hogy megtérésem után mennyire vágytam arra, hogy beteljek azal az örömmel, amit az Úr ígért nekem a következő igével: „Az ilyen (ember) nem sokat gondol élete múlásával, mert Isten megengedi, hogy szívből örvendessen.” (Préd 5,19) Ezt az örömet, az „én örömet” kerestem, de mint minden látható, amire nézünk, csak ideigvaló volt minden öröm a hívő életemben mindaddig, amíg az Úr nem vezetett ebben is világosságra, amikor csendesen így felelt panaszos imámra:

„Ne csak az legyen fontos számodra, hogy te jól érezd magad Én bennem; az is legyen fontos, hogy Én jól érezzem magam te benned!”

Ez az isteni intés vezet engem azóta is a hívő élet mindennapjaiban, hogy képes legyek a valódi öröm megélésére Krisztusban, hogy Krisztus öröme legyen az én örömöm is, és ez segít abban, hogy ma már sokkal kevésbé tekintek a hitetlen emberekre úgy, mint akik bűneikben fognak elveszni, hanem inkább úgy, mint fuldoklókra, akik hajótörteként vergődnek a bűn hullámhegyei között, és akiket ki kell menteni. Ahogy engem is az Úr mentett ki, „Lenyúlt a magasból, és föl-vett, a nagy vizekből kihúzott engem” (Zsolt 18,17), nekem is így kell szolgálnom Őt. Mert mi más lenne Isten célja a mi hívő életünkkel, ha nem az, hogy részt vegyünk a mentésben, és emberhalászokként Krisztus ügyében munkálkodjunk!? Ez az Úr öröme: „Mondom nektek, hogy ugyanígy egyetlen megtérő bűnös miatt nagyobb öröm lesz a mennyben, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szüksége megtérésre.” (Lk 15,7)

Mikor érezheti jól magát mi bennünk Jézus Krisztus? Akkor, ha Őbenne élünk szeretetben, és engedelmesek vagyunk Neki. „Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és

megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljes legyen.” (Jn 15,9-11). Az én örömöm tehát akkor lesz teljes, ha az Úr öröme van én bennem; az Úr öröme pedig akkor lesz teljes én bennem, ha megtartom az Ő parancsolatait.

„Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.” (Jn 15,12) Ez az alap. Ha én nem szeretem a másik embert úgy, mint Jézus, nem fog érdekelni, hogy mi lesz az ő örök sorsa. Akkor elvagyok magammal, jól érzem magamat Krisztusban, az egyházban, járok templomba, bibliáórára, kórusba, programokra, és eszembe sem jut megkérdezni az Úrtól, kit akar általam Magához vezetni. Jézus nem arra hív, hogy kössünk kompromisszumot a bűnnel, hanem hogy elkérjük Tőle, melyik bűnöshöz rendel oda bennünket, aki felé a mentőövet dobunk kell, akit ki akar menteni mi általunk. Mert Ő nem elítélni jött a világot, hanem megmenteni (Jn 12,47), és nekünk ebben a mentő szolgálatban kell en-

lyik bűnöshöz rendel oda bennünket, aki felé a mentőövet dobunk kell, akit ki akar menteni mi általunk. Mert Ő nem elítélni jött a világot, hanem megmenteni (Jn 12,47), és nekünk ebben a mentő szolgálatban kell en-

Krisztushoz vezetett lelkeket jelentik, és rólunk, emberhalászokról beszél Jézus, amikor azt mondja: „én választottalak ki titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjétek, és gyümölcsöt teremjétek, és gyümölcsötök megmaradjon” (Jn 15,16). A gyümölcs akkor marad meg, ha magvait elveti, és azokból új életkecsarjadnak ki. Utódaiban nyeri el értelmét a gyümölcsstermő élet. A bűneset gyümölcséből a bűn gyermekeiként született emberek közül az Úr kiválasztott minket, hogy megajándékozzon bennünket megváltó szeretetével, így kaptunk valamennyien az Élet Fája, Jézus Krisztus keresztyének gyümölcséiként kegyelmet kegyelemre, ezért Isten gyermekei arra rendeltettek, hogy hálás életük sok gyümölcsöt teremjen: „Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.” (Jn 15,8)

És ha az Úr öröme, dicsősége válik egyedül fontossá számunkra, akkor vállaljuk mindegyiket a következményeit is, amit nem hallgat el előlünk Jézus: mindezért gyűlölni fog minket a világ. „Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak... De mindezt az én nevéért teszitek veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem.” (Jn 15,20-21)

Ezt a hosszabb bevezetőt azért volt szükséges előrebocsátani, mert az a film, amelyet a testvérek figyelmébe szeretnék ajánlani, a missziói parancs meghallása és komolyan vétele nélkül nem érhető meg. (Köszönöm Márton Csaba testvéremnek, aki elküldte a film linkjét.)

A film címe: „Bárányok a farkasok között II. rész”. (A filmet az eredeti angol cím szerint kell a YouTube-on keresni: „Sheep among wolves II.”) A magyar felirattal ellátott film az Iránban zajló keresztény ébredésről szól. Nem tévedés: Iránban a muszlimok tömegei térnek át keresztény hitre, vállalva ennek minden következményét: az üldöztetés enyhébb formáitól kezdve egészen a mártírságig. Mikközben az iráni állam komoly

erőkkel támogatja a radikális síita iszlám terjedését a régióban, egy másik mozgalom is terjedőben van Irán határain belül, ami sok tekintetben példa és egyben figyelmeztetés is az európai „civilizált” kereszténység számára.

Ez a mozgalom földalatti mozgalom, de nemcsak ebben hasonlít az apostoli kor kereszténységéhez. Nincs állami elismerés,

gedelmesen követnünk Őt. Valójában Krisztus útján jámi azt jelenti: azt tenni, amit Krisztus tett.

Erről is szól János evangéliumának 15. fejezete. A szőlőtől lévő szőlővessző akkor terem „gyümölcsöt”, „még több gyümölcsöt”, „sok gyümölcsöt”, ha a szőlőtől marad: „aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt” (Jn 15,5). A gyümölcsök itt a

nincsenek bankszámláik, nincs adó- és illetékmentességük, nincs központi vezetőségük, nincsenek iskoláik, intézményeik, nincs semmilyen vagyonuk, gyülekezeti épületük – csak a hitük. Ezen felül leginkább nők vezetik. A Szentlélek hatalmas erővel cselekszik Iránban. Egyre több iráni ismeri fel, hogy az iszlám halott. Egyre több iráni ismeri fel, hogy az iszlám forradalom negyven évi uralma a legnagyobb pusztulást okozta Irán ötezer éves történelmében. A mecsetek kiürültek, a vallásos élet szigorú formalizmus csupán, az iszlám fundamentalizmus pedig egyáltalán nem reprezentálja a teljes iszlám világot. Az iszlám világ ugyanis a gyakorlat szintjén éppúgy kiüresedett, mint az elvilágiasodott modern nyugati keresztyénség.

Ebben a közegben az evangélium rohamos terjedése figyelhető meg Iránban. Ez azért is különös, mert azok a „hagyományos” missziói módszerek, amelyeket a nyugati keresztyénség évszázadokon keresztül alkalmazott, Iránban teljes csődöt mondtak. A folyamatos üldöztetés lerombolta azokat a közösségeket, amelyekben csak „megtértek” voltak. A misszió teljes átrendeződése akkor következett be, amikor rájöttek arra, hogy a „megtértek” elfutnak az üldöztetés elől, de az igazi tanítványok a halált is vállalják Jézusért. Ezért a gyülekezet alapítási módszer Iránban nem a megtérítés, hanem a tanítványozás. Azért tanítványoznak, hogy megtérítsenek. Egy utazásra hívják az embereket a kezdetektől egészen Krisztusig. Akiben Isten megmutatja magát a maga teljességében. Ezért hívják magukat Tanítványképző Mozgalomnak (TKM).

Ahogy Jézus is már az első találkozáskor elkezdte tanítványozni az embereket, a TKM-ben is már az első találkozástól kezdve elkezdik őket Isten felé vezetni. Az első találkozástól kezdve tanulják, hogyan legyenek hálások Istennek, hogyan imádkozzanak, hogyan olvassák az Igét, hogyan szolgáljanak egymás felé. Megismerik Isten Igéjének tekintélyét, mely alapján már megtérésük előtt evangélizálhatnak másokat.

Mindebből egyértelműen kitűnik, hogy a mi fogalmaink (megtérés, tanítványozás), Iránban egészen mást jelentenek. Mi például azt értjük ta-

nítványozás alatt, hogy mentorálunk egy hívőt, hogy növekedjen a hitben, és egyre inkább olyanná váljon, mint Krisztus; számukra azonban a tanítványozás tanítást jelent, ami már az első napon elkezdődik egy hitelennel, aki előtte talán még soha sem hallott Jézusról, de megtanítják neki, hogy engedelmeskedjen Jézus parancsainak. Ugyanazt teszik, mint amit Jézus is tett a tanítványaival: tanította őket, hogyan kell Istennel kapcsolatban lenniük, hogyan közeledhetnek megfelelően Istenhez. A tanítványozó olyan valaki, aki figyel Jézus parancsolataira, és minden helyzetben Jézus tanítását helyezi a középpontba. A filmben megszólalók meg vannak győződve arról, hogy ezért terjed Iránban az evangélium úgy, mint a futótűz.

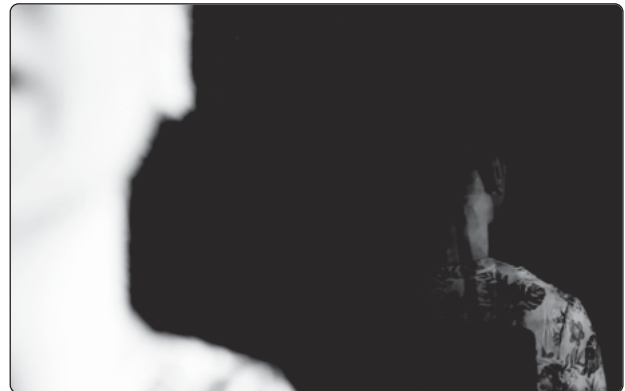
Kik ezek a megszólalók? Természetesen kitarakva, eltorzított hanggal, fiktív nevekkkel láthatók, hallhatók: *Ali*, a volt hacker és drogzásztól, aki most az egyik legfontosabb vezető az iráni keresztyének között; *Mohamed*, a volt drogfutár, most az iráni gyülekezetek egyik plántálójá; *Fatma*, a volt ateista, akit Jézus az öngyilkosságból hívott ki az evangélium szolgálatára, és aki most több száz gyülekezetet felügyel; és *Shirin*, a volt szélsőséges síita muzulmán, aki most apostoli gyülekezet-alapító és tanítványozás-oktató. Ahogy a Szentírásban is olvassuk, Isten ereje a megtörték, az elgyötörték és a bűnösök között jelent meg; az embertelenség és az erőszak világában látjuk az Ő csodáit megvalósulni. Jézus a kövekből is tud tanítványokat támasztani, bárkit, bárhol, bármikor tud használni, Ő nem fél az elveszett ember mellé odalépni és megszólítani. Egyszerű, hétköznapi embereket

használ. Ők a bárányok a farkasok között.

Azt mondják:

„Amikor a tanítványozást végezzük, Jézus gyorsabb, mint mi. Megjelenik az álmaikban, vagy csodálatos módon beavatkozik az életükbe. Amikor ezekről hallunk, tudjuk, hogy Jézus előttünk jár. Ezért a legfontosabb szabály a TKM-ben az, hogy: *láss meg egyet, szólíts meg egyet, taníts meg egyet. Ez az, amit megtanultak. Még akkor is, ha hitetlen, azt nézik, hogyan válhat vezetővé. Figyelnek téged.* „Szeretném látni, hogyan kell csinálni? Gyere velem ki az utcára!” Akkor is, ha még hitetlen. „Figyeld meg, hogyan beszélek!”

Mindennek az alapja az ima. Imádkozással kezdjük, a békesség emberét az ima segítségével találjuk meg. Még a helyszíneket is az imán keresztül találjuk meg. Amikor imádkoztunk és megtaláltuk a békesség emberét, elkezdünk beszélgetni azzal az emberrel. Ezután az a személy az ismeretségi körében bárkinek mesélhet a beszélgetésünkről, de általában a családjukkal kezdik. Elkezdik bevonnani a családjukat, és ha még két személy csatlakozik hozzájuk, akkor ezt egy gyülekezet

létrejöttének tekintjük. Ez megtörténik az első héten. Azon az első héten kezdjük velük a tanítványozást. Mikor először beszélünk velük, megtudjuk, hogy mire van szükségük, és megosztjuk az első bizonyosságokat velük. Ezzel létrejön a gyülekezet.

Számunkra nem fontos hányan vannak, vagy hogy milyen kicsik. Az elején az sem fontos, ha nincs egy pásztor, hogy felügyeljen, egy tanító, hogy tanítson, vagy egy evangélista, hogy evangélizáljon. A gyülekezet az első héttől a Szentlélek ereje és hatalma alatt van, kezdettől fogva. Nagyon érdekes figyelni ezt a folyamatot, mert az emberek ebben a bimbózó, fiatal gyülekezetben nem is mindig értik, mi történik velük hétről-hétre. Nem is veszik észre, hogy Isten elkezdte tanítani őket az első héttől kezdve.”

Rendkívüli csodák történnek Iránban. Személyes történeteik közös pontja az álmok, látomások, csodák, gyógyulások, jelek. Mindannyiuk életének egy pontján Isten beavatkozott az életükbe, olyan személyes módon,

ami mélyen kapcsolódott traumájukhoz, emberi tragédiájukhoz, függőségükhöz, belső küzdelmeikhez, családi problémáikhoz, amelyek közül sok minden brutális és szörnyű, de Jézus ezekben a helyzetekben, az emberi ösztönös közepette tudja leginkább megmutatni a maga dicsőségét. Ezért minden egyes történet személyes, egyedi és különleges.

Iránban a keresztyéneknek nincsenek épületeik. Azt tartják, hogy ők maguk az élő kövek, amelyek össze vannak építve, és ebben az élő egységben Jézus Krisztus lelki és fizikai lakóhelyévé válnak a földön. Ebben a lelki közösségben megtapasztalják, hogy Isten önmagában elegendő ahhoz, hogy megszabadítsa az embereket. Nem feltétlenül a körülményeikből, de megtapasztalják a lelkükben a szabadulást és az életet, ami sokkal több annál, mint hogy legyen egy kellemes életük itt a földön. Reménység valamire, ami örökké tart. A szekularizálódott nyugati egyház célja: „Hogyan tehetjük ezt az életet a lehető legjobbá?” Iránban viszont azt mondják erre a keresztyének: „Felejtse el ezt az életet, én a következőért élek!”

A filmben elhangzik egy történet egy iráni keresztyén házaspárról. Ennek a házaspárnak

jával Urának vallja Jézust, ez a hitvallás mindent meg kell hogy változtasson az életében, és meg kell fogannia a szívében Jézus szavainak: „*Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el tehát, tegyete tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*” (Máté 28,18-20) Ez azt jelenti, testvérek, hogy fel kell növekednünk a gyümölcstermő életre. Ki kell menni és

menteni az Isten nélkül élő embereket: meg kell szólítani, hívni és tanítványozni őket. Megtanítani őket, hogyan éljenek Krisztuskövető életet, megtanítani, hogy engedelmeskedjenek Jézus parancsainak, és megtanítani őket tanítványozni. Megtanítani őket bárányoknak lenni a farkasok között. Mindezt nem a magunk erejéből, mert minden hatalom Jézus Krisztusé. A Szentlélek tanítványoz, és a Szentlélek tanít minket tanítványozni. Ebben a ki-küldetésben kell járnunk az Úr di-

csőségére, állhatatosan. De nem egyedül kell mennünk, mert *ebben* a küldetésben Ő velünk lesz minden napon a világ végezetéig.

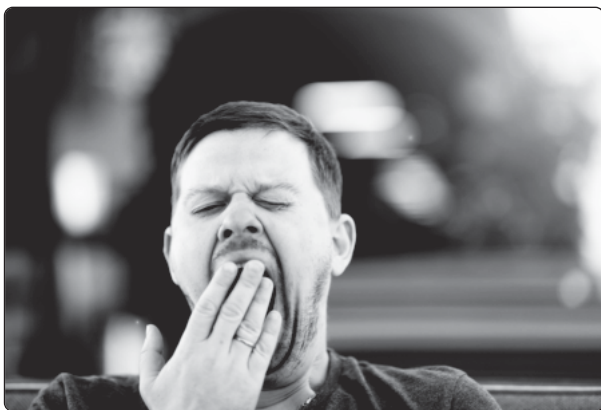
A koronavírus járvány idején Isten megáld, elgondolkodtat és felkészít arra, hogy az indulat legyen bennünk, ami Krisztus Jézusban is megvolt (Fil,2,5). Felértékeli az emberi kapcsolatainkat, hogy vágyakozzunk Istennel és egymással lenni, de arra is figyelmeztet, hogy minden hívőnek be kell töltenie küldetését, hogy Krisztushoz vezessen, Krisztushoz szeressen másokat, hogy sok gyümölcsöt teremjen.

A film befejező részében egy döbbenetes prófécia is elhangzik. Isten terve e szerint nemcsak az, hogy létrehozza a leggyorsabban növekedő gyülekezeteket a világon, hanem Izrael missziója. Isten nemcsak egy ellenálló egyházat hoz létre az iráni gyülekezeteken keresztül, hanem arra is fel akarja használni, hogy féltékennyé tegyék a zsidókat az üdvösségre (vö. Róma 11,11-12). Ugyanazt fogjuk látni, mint amit Eszter könyvében: hogy amit a Sátán kitervelt, azt Isten jóra fordítja. Amikor valaki megérkezik Krisztushoz, másként tekint Isten válaszottjaira, különösen igaz ez az iráni keresztyénekre. Mit gondolhat majd magában az a zsidó ember, akihez odalép egy gyűlölt iráni, aki azt mondja neki: „Szeretek téged és a te országodat. Azért szeretem, mert az én Uram, Jézus itt élt, itt halt meg és itt támadt fel, és ide fog visszatérni, hogy uralkodjon, és ezért odaadom érted az életemet” – vajon ez mit végez el egy zsidó ember szívében?

Hamarosan iráni keresztyének fogják kitárni Izrael kapuit az evangélium előtt, és hurok kerül az ördög nyakára: a nemzetek teljességének eljövetele, a zsidó nép üdvösségre jutása és megszabadulása, a Messiasz visszatérése Jeruzsálembé, hogy elkezdje örökké tartó uralkodását, amikor letöröl minden könnyet, és beteljesít minden ígéretet, amit valaha is tett.

Bárányok a farkasok között II. (Sheep among wolves II.) – feliratos amerikai film, 2019

Puskás Attila

lehetősége adódott kiköltözni az Egyesült Államokba és ott élni. Miután egy ideje már az Egyesült Államokban éltek, a feleség elkezdte kérlelni a férjét, hogy menjenek vissza Iránba, ami teljes örültségnek hangzott. Ki akarna visszaköltözni Iránba, az elnyomásba, ahol ha beszélsz a Jézusba vetett hitedről, akár meg is ölhetnek, vagy bebörtönöznek, vagy megerősakolnak, vagy más szörnyűség történhet veled. De a feleség azt mondta, hogy egy ördögi altatás van itt. Itt minden keresztyén alszik, és már ő is kezd elaludni. Ez a nő észrevette a hitére leselkedő nagy veszélyt, amit nagyobb fenyegetésnek tekintett, mint azt az üldözést, ami Iránban van. Ez a veszély pedig a lelki álomság, a fásultság és a közöny.

Ez a film szembesíti a halott vallásosság valóságával, és felráz mély alvásunkból. Isten a filmben keresztül is megmutatja, hogy aki szá-

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek.” (Zsolt 46,2-4)

BÉKÉRE LELNI JÁRVÁNY IDEJÉN

A koronavírus járvánnyal kapcsolatban rengeteg kérdés merül fel az emberekben. Hogyan reagáljunk keresztyénként a vilá járványra? Hogyan közelítsünk a problémához? Miként birkózhatunk meg vele? Milyen eligazítást ad minderre a Biblia? Ezekre a kérdésekre keresi a választ *John C. Lennox*, az Oxfordi Egyetem nyugalmazott matematikaprofesszora legújabb könyvében, amelynek maga a címe is egy nagyon időszerű, sokakat foglalkoztató kérdés: „**Hol van Isten a koronavírus idején?**”

Ő maga így vall a mű születéséről:

„A vilá járvány terjedésének első heteiben kezdtem hozzá a könyv megírásához, de már azóta is sok minden megváltozott – ráadásul igen gyorsan –, és kétségtelenül változni is fog a későbbiekben... Arra hívom a kedves olvasót, hogy úgy forgassa könyvemet, mintha egy kávézóban üldögélnénk (bár megtehetnénk!), és az imént tette volna fel nekem a borítón szereplő kérdést. Leteszem a kávéscsészémet, és igyekszem őszintén válaszolni. Azt írom le itt, amit ott, a kávézóban felelnék, hogy vigaszt, támogatást és reménységet nyújtsak beszélgetőtársamnak.”

A legtöbben azt a kérdést teszik fel: Miért van koronavírus, ha Isten szeret minket? Lennox professzor két fejezetet is szentel e kérdés megválaszolására. Először a vírusok természetét vázolja röviden, de tudományos alapa ssággal, majd az embernek, mint morális lénynek a természetét vizsgálja, miközben az Istennel kapcsolatos kérdésre is felel. „Az Újszövetség világosan beszél arról – írja –, hogy Isten so sem szerzője a gonoszoknak, tehát történhet rossz az általa teremtett világban, de nem szándéka szerint való, hogy ez meg is történjen. Istent nem lepi meg a koronavírus, Ő még ezen a rosszon keresztül is képes véghez vinni a jót, és terveit ez sem húzza keresztül, még akkor sem, ha ezt a jelenlegi kritikus helyzetben nehéz megemészteni.”

Majd önmagának is felteszi a kérdések kérdését: Miért olyan a világ, amilyen? – és minden rossz gyökeréhez, a bűneset történetéhez nyúl vissza bibliai megalapozottságú választ keresve. „A bűn pedig – amint arra Isten

figyelmeztette is az emberpárt – halálhoz vezet. A testi élvezet vagy az esztétikai öröm önmagában nem rossz, ahogy az erkölcsi bölcsesség és tudás megszerzése sem. Az azonban téved, aki úgy véli, hogy az élet nem jelent többet ennél, és ha ezeket birtokoljuk, akkor teljes életet élhetünk, Istentől függetlenül, figyelmen kívül hagyva Igéjét, dacolva szavával. Az ilyen ember kulcsfontosságú, tragikus hibát vét. Isten nem csupán minden jó és örömteli dolog forrása, hanem Ő maga a legfőbb jó, amely végső értelmet és jelentőséget ad mindannak, amivel önmagán felül még megajándékoz.”

Az emberiség és a Teremtő közötti kapcsolatban beállt törés az embereken túlmutató következményekkel járt. Az ember Isten elleni lázadása a bűn valóságát teremtette meg a természeti világban is. Amikor az ember nem volt hajlandó megmaradni a neki kijelölt keretek között, hogy Isten törvényei szerint élvezze a teremtett világot, azzal Isten „igen jó” teremtésén is rést ütött. A világ színültig van emberi erőszakkal és erkölcsatlansággal, ahogy földrengéssel, cunamival, daganatos betegséggel és koronavírus-vilá járvánnyal is. Olyan a világ, amilyen: virágok tájrák szirmaikat a nap felé, az ember légzőrendszerét pedig koronavírus pusztítja. Lennox professzor szerint ezért jobb lenne egy másik kérdés után nézni. „Van is egy másik kérdés, amelyet feltehetünk: ha elfogadjuk – márpedig muszáj –, hogy olyan világ-egyetemben élünk, ahol egyszerre találkoznak

biológiai szépséggel és halálos kórokozók, vajon találunk-e bámféle bizonyítékot egy olyan Istenre, akire rábízhajtuk mindazt, ami ebből következik, életünkkel és jövőnkkel együtt?”

A bizonyíték Isten szeretetére: Jézus Krisztus. A keresztyénység központi tanítása meggyőző bizonyítékát adja Isten jóságának, amire az Istenbe vetett bizalmunkat alapozhatjuk. Jézus Krisztus élete, szenvedése, kereszthalála bizonyította, hogy Isten nem határolódik el az ember fájdalomtól és szenvedésétől, hanem maga is megtapasztalta. „Következésképpen nem attól lesz valaki keresztyén, hogy megoldotta a fájdalom, a szenvedés és a koronavírus problémáját, hanem hogy szeretettel és bizalommal fordul Isten felé, aki maga is

szenvedett.” De ezzel még nem teljes a kép. Jézus legyőzte a halált, feltámadt a halottak közül, és végül Ő ítélt majd az egész emberiség felett. A feltámadás azt hirdeti, hogy az igazság nem illúzió, és az iránta érzett vágyunk nem hiábavaló. A világ gonoszai egy nap mind ítélőszék elé állnak. „Isten az erkölcsi törvény mögött álló tekintély, Ő fog érvényt szerezni annak. Egy utolsó ítéletet tart majd, amikor tökéletes igazságot hirdet minden igazságtalanság felett, amelyet valaha elkövettek a föld első napjától kezdve az utolsóig.”

A koronavírus hatékonyan emlékeztet arra, milyen sérülékenyek vagyunk, és bizonyítja, hogy az ember és a teremtett világ viszonya mennyire megromlott. „Reményt adhat azonban egy másik korona: a töviskorona, amelyet a tárgyalás során Jézus fejére erőltettek, mielőtt kivégezték volna.

Az a korona megmutatja: milyen mély szakadék tátong teremtmény és Teremtő között. A koronavírus gyorsan lerombolja bennünk az illúziót, hogy tökéletes világot építhetünk magunknak a földön. Az emberi bűn következményei által megtört vilá gunkban a fájdalom és a szenvedés elkerülhetetlen. Lehet, hogy korábban elrejtőztünk ennek valósága elől, de aztán jött a koronavírus, és végigpusztította a bolygót. Most már oda kell figyelniünk rá, az élet és a halál nagy kérdéseivel együtt, amelyeket magával hozott.

Lehetséges, hogy a koronavírus egy hatalmas hangszóró, amely eszünkbe idézi a „végső statisztikát”: száz emberből mind a száz meghal. Amennyiben figyelmünket így ismét afelé az Isten felé fordítjuk, akit talán évek óta elhanyagoltunk, és aki azért viselt töviskoronát, hogy helyreállítsa a kapcsolatunkat önmagával, és új, hibátlan világot nyisson meg előttünk a halálon túl, akkor a koronavírus az általa végzett pusztítás ellenére is igen jótékony célt szolgált.”

A könyv befejezésében egy harmadik koronát is megemlít a szerző: „A koronavírus és minden járvány, amely valaha pusztított a világban, nem lesz többé: az igazság koronája, amelyet azok kapnak, akik szeretik az Úr Jézust, sosem enyészik el vagy fakul meg. Békére lelni járvány idején? Ezt csak Jézus adhatja meg. Egyetlen kérdésre kell csupán felelőnk egyen-egyenként: vajon bízunk-e benne, hogy meg is teszi?”

Szüntelenül imádkozzatok!

John C. Lennox: „Hol van Isten a koronavírus idején?” – *Harmat Kiadó, Budapest, 2020*

A koronavírus fertőzés elleni védekezés az emberektől is sok lemondást követel. Önkéntes karanténban vagyunk otthon, hogy ne találkozzunk, érintkezzünk fertőzöttel. Mindenki kezd már belefáradni, kezdi elveszíteni a türelmét. (Pedig gondoljuk meg, Nőének és családjának több mint egy évig kellett a bárkába bezárva élnie az emberiség történelmének legnagyobb katasztrófája közepette!)

A türelmetlenség, fásultság, letargia ellen két nagyon vidám könyvet szeretnék ajánlani: *Eleanor H. Porter: „Az élet játéka”*, és ennek folytatását, „Az öröm játéka örök” című gyerek-regényeket.

Az amerikai író a múlt század elején, 1913-ban és '15-ben írta ezeket a könyveket. Főszereplője Pollyanna – egy tíz év körüli kislány –, aki miután mindkét szülőjét és testvéreit is elvesztette, egy gazdag, szigorú nagynéninhez került. Pollyanna apja lelkész volt, egy missziós telepen éltek igen nagy szegénységben. Az apja tanította meg az örömjátékokra. Ez akkor kezdődött, amikor a missziós hordóban az úgy áhított ajándék baba helyett egy pár mankó érkezett.

„Papa azt mondta, hogy játsszuk az örömjátékot, ami azt jelenti, hogy mindenben kell találni valamit, aminek örülhetünk. Ezt mindig a mankókkal kezdtük. Annak örültem, hogy nincs szükségem rá. Nagyon egyszerű játék, ha már az ember belejött. Nem mindig megy könnyen, de mennél nehezebben megy,

annál érdekesebb.” – mondta Pollyanna.”

Tudat alatt mindnyájunkban ott él még a hajdani gyermek, ha csak a nevelés, a világ elszűrítő hatása máris ki nem ölte belőlünk. E kis regényben nem a felnőttek világa öli meg a gyermeket, hanem megfordítva: egy hús-vér gyermek hódítja meg varázsával a felnőttek állig begombolkozott világát – szinte játszva. Mondanivalója, hogy örömmre születtünk a világra, mindig és mindenütt érvényes.

Kedves olvasók! Próbáljátok meg ti is játszani ezt az örömjátékot! Ha telefonon hívtok valakit, mondjátok el neki, hogy miért jó karanténban élni, miért jó a bezártság, a vírus fenyegetése, az internetes istentisztelet stb. Gondolkozzatok ezen! Nekem például azért jó az online istentisztelet, mert azt a fiam szobájában kell nézni és hallgatni, s ő is végighallgatja, pedig nem templomjáró, nem hívó ember. Már az első istentisztelet után megjegyezte Nyilas Zoltán esperes úrral kapcsolatban: „Ez a Zoltán tud valamit!” „Igen, tud, és ezt megosztja velünk.” – feleltem.

Tehát most az az üzenet számotokra, olvasó társaim, hogy imádkozzatok és játsszatok az örömjátékot!

Eleanor H. Porter: „Az élet játéka” – Szent István Társulat, Budapest

Eleanor H. Porter: „Az öröm játéka örök – Szent Gellért Kiadó és Nyomda, Budapest

Hamar Jánosné Enikő

RÉSZLET A REGÉNYBŐL

- Tiszteletes úr, tetszik magának a papi hivatás?

A pap meglepődve kapta fel a fejét.

- Hogy tetszik-e? Milyen különös gondolat! Miért kérdi, kislány?

- Csak. Mert úgy nézett maga elé. Néha a papa is így nézett.

- Igazán? – A kérdés udvariasan hangzott, látszott azonban, hogy a pap gondolatai messze járnak.

- És olyankor megkérdeztem tőle is, örül-e neki, hogy pap.

A tiszteletes szomorkásan elmosolyodott.

- És mit válaszolt ilyenkor az édesapja? – kérdezte.

- Ó, hát persze, mindig azt mondta, hogy örül, de hozzátette, hogy ha nem volnának a Szentírásban az örvendező versek, egy percig sem maradna tovább pap.

Ford tiszteletes nagy szemeket meresztett.

- Milyen versek?

- Az örvendező versek – válaszolt Pollyanna vidáman. – A Bibliában természetesen nem úgy hívják őket, de papa annak nevezte mindazokat, amelyek azzal kezdődnek, hogy „Örvendezzünk...”, „Boldogok, akik...”. Rengeteg van belőle! Egyszer, amikor papa különösen szomorú hangulatban volt, meg is számolta őket. Nyolcszázat számolt össze!

- Nyolcszázat?

- Bizony, nyolcszázat, ami mind azt mondja, hogy örvendezzünk és legyünk boldogok. Azért nevezte őket papa örvendező verseknek.

- Ó! – A pap kezében kinyílt a füzet, tekintete a vasámapi szentbeszéd vezérszólamára esett. „Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók!”

- Szóval a maga édesapja az örvendező verseket szerette?

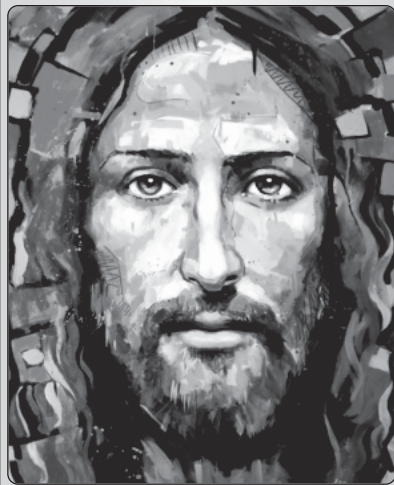
- Igenis, tiszteletes úr. Azt mondta, nagyon segített neki, amikor összeszámolta őket. Mert ha az Úristen nyolcszázszor elismételte, hogy örvendezzünk és legyünk boldogok, akkor bizonyára azért tette, mert úgy kívánja, hogy tényleg azok is legyünk. Így mondta papa. És azt is mondta: szégyelli, hogy ez nem jutott már korábban az eszébe. Azóta mindig vigaszára szolgáltak, ha valami baj volt, például a nőegylet hölgyei hajba kaptak, illetve ha nem értettek egészen egyet – javította ki magát Pollyanna gyorsan. – Azt mondta a papa: ezek a versek tanították meg a játékokra is. Velem kezdte játszani, amikor a mankók érkeztek, de mindig azt mondta, hogy eredetileg a versekből merítette a gondolatot.

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA

NE LEGYEN SEMMI KEZETEKBEN (Mt 6)

Ne legyen semmi kezetekben, tarisznyátok is üres legyen, lábatokon ne legyen bakancs, sem kényelmes ház ott fenn a hegyen.

Minél üresebb a kéz, a tenyér, annál többlet tölti meg egy agyal. S minél inkább látod bent az úrt, annál inkább megtöltöm magammal.

JÉZUS AZ AJTÓ (In 10,9)

Annyi ajtót nyitott már kezed, rézfényű kilincsek, fehérek, fénylők, engedelmes örei egy falon túli másnak, hogy rajtuk át titkuk terébe térve, kezdődjön minden előről másnap.

Az Ég ajtaját mással fel nem cserélheted, százezer közül ez az egyetlen egy, s miként a bárányok rajta áthaladnak, mert hús akolban várja őket széna illata, úgy lépj át rajta – csak ez vezet haza.

AJÁNDÉK

Ne ítél el magad, Ó már megbocsátott. Perceid tékozlod, az idő ajándék. Itt kell élnünk, múltunk tudatával, s hinni mindvégig: a kegyelem elég.

Tudd, hogy minden csak annyit ér, amennyi a szívből a felszínre ér, csak annyit, amennyit fellobbant a vágy, mint gyümölcsöt kínál a fágnak, s a szolgálat csöndes egyszerűségét, hogy úgy éld a má, hogy nem kérjed a végét, csak adod, amit kaptál, adod a titkot, a csöppnyi csodát, ez lenne az. Ennyi lenne csak. Mert minden csak úgy lesz kinccs, ha szívből jön, ha igaz.

„Jézus mondja: *Ami testől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. A szél fúj, amerre akar; halod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született. Nikodémus megkérdezte tőle: Hogyan történhet meg mindez?*” (Jn 3,6-9)

Az Istenhez vezető út, a keskeny út mindig a Jézussal való találkozással kezdődik. Az élet legfontosabb találkozásának története, amikor egy ember elindul Isten felé. Sokszor csak ennek emberi oldalát látjuk és elfeledkezünk arról, hogy ez az indulás, válasz egy belső hívásra, mely mögött Isten áll, aki Lelke által hív bennünket is.

Az éj leple alatt egy törvénytudó farizeus, a Tízparancsolat jó ismerője: Nikodémus útra kél, hogy találkozzon és beszélhessen Jézussal. Az első kérdés rögtön adja magát: miért nem nappal ment? Miért éjszaka? Két síkon kapunk erre választ a Szentírásból.

Vegyük előbb a rejtettebbet, amit csak az Úr lát, amire azonban Ő indítja el az emberi szíveket – Lelke által. Ha jobban belemélyedünk a szövegbe, kettőjük későbbi párbeszédébe, akkor meglátjuk: sötétség és világosság ellentéte bontakozik ki a szemünk előtt. Isten mindig a sötétségből menti ki az embert. Igen, Isten meg akar bennünket menteni a sötétségből.

Ha ezt a mondatot a tv-ben, egy népszerű csatornán felolvasná egy kedves bemondó, akkor úgy gondolom, a hírt hallgató emberek közül sokan felkapnák a fejüket: Miért kellene engem kimenteni? Milyen sötétségből? Én jól vagyok úgy, ahogy vagyok. Vannak azonban, akik be merik vallani, először talán csak önmaguknak, utána Istennek is: valami nincs rendben. Valahogy minden, amit magamban, magam körül felépítettem, amire alapoztam, összekuszálódott, áttekinthetetlen lett és nem kapok kérdést a lellem mélyén feszülő kérdésekre. Múlnak az évek, mindig a napi rutin. Látszólag azt hiszik a körülöttem élők, jól vagyok, de én ott legbelül tudom, hogy baj van. Baj van a szívem mélyén, a lelkemben: kilátástalan sötétségben vagyok. Mintha fogságban lennék. Attól félek, el fogok veszni. Kedves testvérem, ha te is ezek közé az emberek közé tartozol, akik őszintén szembe mernek ezzel nézni, akkor ne essél kétségbe! Tudd: azért látod ezt, mert Valaki már hívogat, valaki szeretne kivezetni abból a sötétségből, amit magadban, magad körül érzel. Szeretne kivezetni – az igazi világosságba. Jézus mindig és mindenképpen e sötétségből ragyogtatja fel előtünk a kegyelem fényét.

A másik ok – úgy is mondhatjuk, történetünk emberi oldala – Nikodémus személyéből, pozíciójából adódik. Nikodémus azért az éj leple alatt indult el, mert nem mert, nem akart nappal, nyilvánosan útra kelni. A körülmények tartották fogva. A kiüresedett szokások, az őt ismerő embereknek való megfelelési kényszer és saját tudása. Ezeknek a fogságában és szorításában élt. Neves személyiség, farizeus volt. Vagyis az Ószövetség vallásának jó ismerője, tanítója, törvénytudó ember. Ismerte a Tízparancsolatot, nyilván meg is próbálta betartani.

Tiszteletet parancsoló tekintély lehetett. Jézus pedig egyáltalán nem volt népszerű a farizeusok körében. Az evangéliumokat olvasva láthatjuk, mennyire tartottak Tőle, milyen sok ponton kerültek Vele összeütközésbe, és végül milyen indulattal támadták és üldözték Jézust. Nikodémus nem vállalta fel farizeus társaival a konfrontációt. Ezért ment éjszaka.

Érdemes ám elgondolkodnunk azon, vajon nem élünk-e mi magunk is körülményeink szorításában? Abban az örökösen felbukkanó kényszer-képzetben, hogy mit mondanak mások? Mondok egy egészen egyszerű példát: egy kedves, hívó édesanyának nagyon beteg lesz a lánya. Sokat imádkozik érte. A kislány meg-

leginkább azt kell megértenünk, hogy még a vallás is köthözhet. A kiüresedett, vagy tévúton járó vallásosság. Ami soha nem ugyanaz, mint az élő hit. A vallásos ember azt gondolja, amit Nikodémus is gondolhatott: „Minden rendben, derék ember vagyok, eljárak a templomba, még adakozni is szoktam.” Vigyázat! Ez tévút. Nézzétek: Nikodémus úgy gondolta, sokat tud Istenről, és valóban sokat tudott Isten igazságáról, parancsairól, törvényeiről – s mégsem tudott semmit. Nem tudott semmit, mert semmit sem tudott Jézusról.

Könnyű elindulni igazán Jézus felé? Vállalni a körülményeket, hogy nem érdekel, mit mondanak mások? Könnyű felvállalni, hogy amit eddig tudtam, gondoltam, lehet, hogy nem az Igazság volt? Hogy nem jó úton tapogatóztam, még az értelmemmel sem? Nem könnyű. Soha nem volt könnyű. Mert fogva tartanak a körülmények: a látható, a tapintható világ. A szívünk pedig mégis telve van félelemmel, kétségekkel, és kérdésekkel. Istennek hála, mert ez talán végre arra kényszerít, hogy egy éjszakai vívódás, gyötörődés, tépelődés után végre igazán le merj borulni, és vágyj arra, hogy találkozz az Úrral. Vajon eljött-e már az a pillanat az életedben, hogy megértetted a belülről fakadó sürgetést: Indulj! Menj! Keresd meg Őt, aki az igazságot fogja elmondani neked, Aki választ ad a kérdéseidre, Aki igazán megmutatja, mire van szükséged fájdalomaidban, tépelődéseidben!

Nos, a jó hír, hogy el lehet indulni. Így is, ahogyan Nikodémus tette. Még ha nem is a nagy nyilvánosság előtt, hanem a sötétben botorkálva, de el lehet indulni, hogy életünk kérdéseire, kétségeire, félelmeire igazán válaszra találjunk.

Haladjunk tovább a történet menetén, és figyeljük meg most kettőjük párbeszédét. Mit mondott Nikodémus, amikor Jézust megszólította? „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten.” – mondja Nikodémus. Nos, eltelt azóta kétezer esztendő, de hiszem, hogy az ember legbelül mit sem változott.

Nikodémus nagyon messziről indul, és amit itt mond, az még nem az őszinte odafordulás.

gyógyul. A munkatársak érdeklődő kérdésére talán még addig a mondatig eljut: „Hála Istennek meggyógyult!” De azt már nehéz kimondani: „Olyan sokat imádkoztam érte, és hiszem, hogy az Úr Jézus gyógyította meg a kislányomat.” Mindig is így volt. Lehet Istenben hinni – nem tiltja senki –, de nyíltan vallást tenni Róla munkahelyen, iskolában, barátok, ismerősök között, hogy te igenis úgy gondold, hogy Jézus a szíved Ura, ez már sokkal nehezebb.

A körülmények fogságát sokféleképpen átéljük életünk során. Nikodémus történetéből

Csak éppen egy bevezető mondat. Ha szabad így fogalmaznom: az akkori korszellem. S ez azért is érdekes, mert ez valójában azóta sem változott. Akár egy mai ember, egy mai Istenkereső ember szájából is elhangozhatnék e mondat. Mert ezek a szavak nagyon beszédesek ám – még ha ma nem pont így fogalmaznánk –, akkor is ez lenne a lényege.

Figyeljük meg, mire tanít ezzel minket Isten.

A Mester – vagyis Jézus – egy nagy tanító. A világban a legtöbbet így gondolják. Elismerik, még a más világvallások is. Nagy tanító, Aki azért jött, hogy tanítson. Hogy okosabbak, bölcsébbek legyünk általa. Hogy szép gondolatait lejegyezzük, megismerjük, elmélkedhessünk felettük.

A másik ma is jelenlévő gondolkodásmód: a jelek. Jelet kérek Istentől. Vagyis, ha Isten megadja, amit kérek, akkor teszek neki egy szívességet, és elhiszem, hogy léteznek. Jelekre, csodákra éhes ez a világ, hogy túllásson a szürkének, sivárnak hitt életen. Így gondolkodott kétezer esztendővel ezelőtt Nikodémus, és így gondolkodunk sokszor ma mi is.

Jézus válasza – mint mindig – most is egészen más. Egészen más, mint ahogyan azt az ember várná. Látszólag mintha nem is a kérdésre felelne. El lehet rajta gondolkodni, mit is mond Jézus Nikodémusnak: „*Bizony, bizony mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.*” Látszólag mintha nem is Nikodémus kérdésére felelne. Pedig nagyon is neki felel. Pedig nagyon is nekünk felel. „*Ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben*” – olvashatjuk pontosan ez előtt a történet előtt a Jn 2,25-ben. Ó mindig az igazi választ adja a kérdéseinkre.

Mintha egy nagy felkiáltójel lenne itt a történetben, ami mindig a felszólítás jele is. „Hahó, Nikodémus! Állj csak meg egy kicsit! Te, aki olyan sokat tudsz, tudsz-e igazán tényleg valamit? Te, aki annyira félsz attól, mit mondanak majd rólad mások. Ha megtudják, hogy egész addigi tudásoddal, életmódoddal, gondolkodásmódoddal majd gyökeresen szembe fogsz helyezkedni. Hahó, Nikodémus! Te, aki félsz a nyilvánosságtól, mert azt gondolod, hogy ha sötétben jössz, akkor nem kell majd szembenézned az igazi és egyetlen úttal, amit én kínálok neked. Én az igazi kérdéseidre adom a választ, amik ott vannak a felszín mögött. Az igazi kérdéseidre, melyek miatt rettegsz, a gyötrődéseidre, a szorongásaidra, az aggodalmaidra adom a választ, az egyetlen és igazi választ. Újonnan kell születnetek! Újonnan kell születnetek!”

Ez Jézus válasza a sötétségben hozzá érkező Nikodémusnak. Ez a válasza a Hozzá börtönkálóknak. Ez a válasz számokra is, ha ott legbelül érzed, sejtéd, kimondatlanul is tudod: valami nincs rendben, valami hiányzik, valami kell – hogy megértem: miért is vagyok e földön, honnan jöttem és hova tartok, miért kötöz olyan sok minden, miért húz le annyi minden, miért nem találok a helyemet ebben a világban?

Úgy gondolom, hogy Nikodémusnak nagy-nagy érdeme volt az őszintesége. Ő, aki tényleg olyan sokat tudott, hogy az egész Ószövetség és még a rabbinikus irodalom és az összes törvénykezés mind a kisujjában volt, mégis elindult, és mégis mert kérdéseket feltenni. Fel merete vállalni, hogy valójában semmit sem tud. Semmit, ami segíthetne rajta.

Mert látszólag mindent tudott Istentől, vagy legalábbis parancsairól, törvényeiről, igazságáról, de semmit sem tudott Jézusról.

Újonnan kell születnünk.

Az eredeti görög szövegben az újonnan szó kettős értelmű: azt is jelenti: felülről. Istentől. Én már több mint tíz éve elvégeztem a teológiát, tanulhattam a Biblia nyelveit, már hirdethettem Isten Igéjét, de még mindig nem értettem a lényegét – és mentem a magam feje után. Éltem az életemet, ahogy nekem volt kedves. Butaságot halmoztam butaságra.

Újonnan kell születnünk.

Tudjátok, az a csodálatos, hogy Jézus egyáltalán nem beszél Nikodémus bűneiről. Nem mondja azt neki, hogy Nikodémus, te bűnös ember vagy, mert ezt és ezt tetted, és ezt és ezt nem tetted meg. Ha megfigyeljük az evangéliumok tükrében Jézus magatartását, Ő azoknak, akik Őhozza mentek, soha nem olvasta a szemükre a bűneiket. Gondoljunk csak a bibliai történetekre: a házasságtörő asszonyra, a samáriai asszonyra, Zákheusra. Ezt megtette előtte, érte Keresztelő János. Nos, ő a bűnökre mutatott rá, ő az utak megjobbításáról beszélt, arról, hogy szakítani kell a bűnnel és meg kell térni. Akik Jézushoz mentek, akik összes nyavalyájukkal, bajjukkal, terhükkel igazán el mertek indulni Jézushoz, azok előbb, vagy utóbb úgyis megértették, megkapták jelenlétében a választ, és előbb, vagy utóbb összetört a szívük, hogy Jézus Lelke újjá tegye azt. Mindazok, akik valóban vágyakoznak a válaszra, a kérdéseik, szorongásaik megoldására, azok számára Jézus jelenléte elég ahhoz, hogy meglássák magukban a bűnt, meglássák Jézusban a bocsánatot, és el akarjanak indulni Vele egy egészen más élet felé.

Miután huszonegy évesen egy evangélikázión elindultam Jézus felé, több mint húsz évnek kellett eltelnie, amikor először kérni mertem az Urat, hogy mutassa meg az életemet olyannak, amilyen az valójában, takargatás, kertelés nélkül. Remegő szívvel kértem Őt erre. Nem titkolom, ami ezután következett, az nagyon fájdalmas volt. Jöttek elő azok a tettek, amikről nem is gondoltam volna,

hogy nem voltak jók, nem voltak helyesek, amiket én segítségek nyilvánítottam, meg tudatlanságnak, meg jöttek elő a mulasztások, a megszegett ígéretek, a hazugságok, amiket én egyszerűen csak kis füllenésnek gondoltam, meg a szeretetlen önző viselkedések – sok év távlatából. Bizony sok év távlatából tudtam ezek miatt sírni, és kérni Isten bocsánatát, azért, hogy azt hittem, jó keresztény vagyok, mégis életem teljesen önmagam körül forgott, a magam akarata körül, az Ő akaratának igazán keresése helyett.

Fájdalmas időszak volt, ugyanakkor azt is világosan láttam, hogy Isten meg akar gyógyítani. Mindezen át kell mennem, ezt át kell élnem, mert ez az Isten útja. Az újjászületés fájdalmas. Sírással kezdődik. Amikor a kisbabák világra jönnek, az nekik is fáj. Ők is gyötrődve szenvednek a születés útját. Fájdalommal jönnek e világra.

Nekik is fájdalmas, de így lesz életük, így ölelheti át őket igazán az édesanya és az édesapa.

Nikodémus mert kérdezni. Igaz, az éj leple alatt, félve érkezett, de mert kérdezni, és őszinte tudott maradni: „Mutasd meg, mondd el, Jézus, hogyan történhet meg mindez? Hogyan lehet újjászületni?” „*Te Izráel tanítója vagy, és ezt nem tudod?*” – korholja őt szelíden Jézus. Egy nagyon kedves ismerősöm, tanult, értelmes, intelligens ember, a Biblia ismerője, sok év Biblia-tanulmányozás után tudta kimondani: egyre inkább átélem azt a csodát, hogy Isten valójában nem az értelmünkkel, hanem a szívünkkel szeretne beszélni. Nos, ez az a kedves ismerősöm nem olyan régen megtért, vagyis átadta a teljes szívét Jézusnak. A tudásával, a kérdéseivel, a fájdalmaival, a szorongásaival, a bűneivel együtt, és olyan lett a hitben, még az arca, a tekintet is, mint egy gyermek. Egy megszületett gyermek.

Jézus jól látta Nikodémus őszinteségét. Tudta, hogy milyen nehéz azoknak, akiket gúzsba köt az üres vallásosság, a tudás, a külvilág elvárásainak sokasága, ezért fedte fel pont Nikodémus előtt a Szentírás legcsodálatosabb hit-titkait. Az újjászületés mindig Isten Lelkének a munkája. Emberi erőből, erőfeszítésből nem történhet meg. Isten Lelke által születhetünk újjá, magunktól soha. Ez nem felüdülés, ez nem felfrissülés, ahogy *Joó Sándor* mondta, mintha egy jó fürdőt vennénk, hanem a teljes gondolkodásmód megváltozása.

„*Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.*” Nagyon szigorú mondat ez. Jézus azonban soha nem adott kitérő választ. Ő soha nem szépíti az igazságot. Soha nem burkolja cukormázba az orvosságot: Ő tudja, hogy mire van szükségünk.

Újjá kell születnünk. Víztől és Lélektől. A víz a keresztséget jelképezheti. Jézus korában, az ősegyházban a hitüket felvállaló felnőtteket merítették víz alá. Lélektől, Isten Szent Lelkétől, a Pártfogótól, a Vigasztalás Lelkétől, Akit Jézus küld nekünk, aki az Atyától származik – Istentől érkezik és Istennel egy.

Fontos, hogy értsük: a megszületést nem lehet kényszeríteni. Persze a mai orvosi technológia már be tud avatkozni a születés nagy misztériumába, de régen az volt az általános, hogy egy kisbaba akkor jött a világra, amikor eljött a születése ideje. Rendelt ideje. Isten Lelkét sem lehet kényszeríteni. Ezért is hasonlítja Jézus a szélhez: a szél nem akkor kezd fújni, amikor az ember akarja. Soha nem leszünk olyan

szinten technikailag, hogy ezt megoldjuk. Esőt talán tudunk fakasztani, ha felrobbantunk felhőket, de a szelet nem fogjuk tudni magunk előhívni. Isten Lelkét nem lehet kényszeríteni, de alázatosan kérni, hívni lehet. Sőt kell is.

Kérted-e már, hogy jöjjön már, hogy Isten drága Lelke érkezzen a szívedbe? Enélkül nem láthatjuk meg önmagunkat olyanok, amilyenek vagyunk: megmentésre szoruló, védtelen gyermekeknek. Ő az, aki segít, hogy meglássuk önmagunkat igazából úgy, amilyenek vagyunk, annak minden fájdalommal, szégyenével, bánkódásával együtt. Lelkével világít be szívünk legrejtettebb zugába, hogy világos legyen ott is, amit addig magunknak akartunk megtartani és takargattuk Isten és önmagunk előtt is. És Ő az, aki rámutat Isten véget nem érő, kibeszélhetetlen szeretetére – ott a golgotai kereszten: Jézusban. Aki minden már elkövetett és még el nem követett engedetlenségünkért, macacosságunkért, önfejtőségünkért, egoizmusunkért és mindenért, ami ebből fakadt meghalt, hogy legyőzze az ördögöt, akinek sötétségében szenved ez a világ.

Jézusra kell feltekintnünk, Őbenne kell hinnünk! Ilyen egyszerű, ilyen egyszerű ez. Nagy-nagy alázat kell ahhoz, hogy merjünk így, ezzel a látásmóddal közeledni Istenhez. Nagy alázat, hogy meg tudjuk igazán köszönni: hitünkben igazából minden ajándék. Ajándék az első lépés, amikor elindulunk, ajándék a találkozás, ajándék az újjászületés és ajándék a hibben való élet.

Akkor hol van a személyes döntés? – kérdezhetnénk. A felkínált ajándékot el is lehet utasítani, és ettől akar megóvni bennünket Isten. Az Istenhez vezető út, a keskeny út mindig a Jézussal való találkozással kezdődik. Talán pont most, pont itt. A szívem mélyén. Amikor igazán kéred: „Jöjj, Uram, Szent Lelked által, jöjj, és segíts! Teremts újjá engem!” Ámen.

Sebestényné Jáger Orsolya lelkipásztor

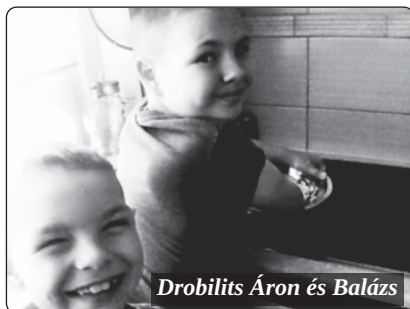

HITTANOKTATÁS A JÁRVÁNY ALATT

Szűz Ágnes:

Ha mindazt leírhatnám, amit a hittanórák, a hitoktatás kapcsán érzek, megélek, akkor én örülnék neki a legjobban. Nagyon sok mindent éltem meg a gyerekekkel az elmúlt hetekben, hónapokban.

Százharmincnégy hittanost tanítok négy iskolában. Százharmincnégy gyerekkel vagyok hetente kapcsolatban az iskolákban és most a járvány miatt a családjukkal. Március 17-e óta százharmincnégy gyermeknek küldök

Drobilits Áron és Balázs

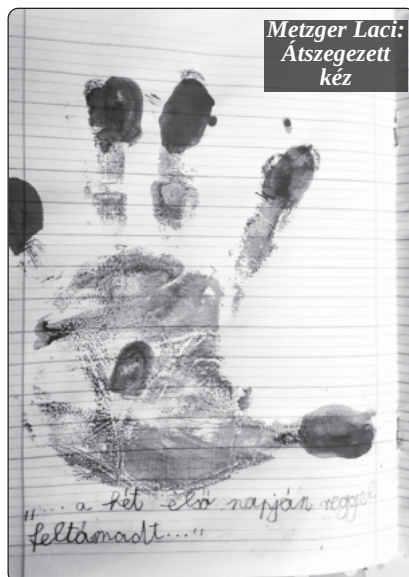
hetente bibliai történetet, ígét és kapok tőlük házi feladatot e-mailben és egyéb internetes csatornáin. Százharmincnégy gyerek szüleiivel levelezek hetente.

Azon a napon, amikor a veszélyhelyzet elrendelését bejelentették és az iskolákat bezárták, az első gondoltam az volt, hogy a szülők most nagyon nehéz helyzetbe kerülnek. Nem szerettem volna, hogy a hittan egy legyen a többi tantárgy közül. Tudom, hogy a legtöbb családban megterhelő az iskolai feladatokat időre teljesíteni, ezért javasoltam, hogy este, lefekvéskor vegyék elő a hittan könyvet, olvassák el a történetet. Mivel én csak alsósokat tanítok, javasoltam, hogy nem is kell a gyerekeknek olvasni, a szülő is felolvashatja. Ezt nem kötelező így csinálni, hanem egy lehetőség. Kaptam olyan visszajelzést, amelyik azt igazolja, hogy ez így bevált.

Az történet, amire számítottam. Hogy jó esténként a szülővel vagy szülőkkel egy kicsit még beszélgetni, előjönnek olyan kérdések, amik egyébként nem. És tudom, hogy most a felnőttekben is felmerülnek olyan kérdések, félelmek, amikre csak Isten tudja a választ. Nála van a megoldás.

A hitoktatás az iskolából átkerült a családokhoz, ahol egyébként

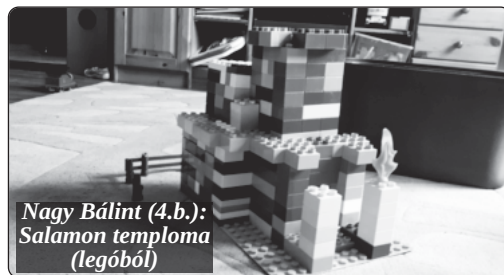
is a kiindulópontja, az alapja kellene lennie. Mert iskolai közegben nehezebb elérni azt a meghittséget, ami a családban természetesebben jelen tud lenni.

Metzger Laci: Átszegezett kéz

Ugyanakkor nehéz dolgom van, mert élőben nem vagyunk együtt, még akkor sem, ha az internet erre lehetőséget biztosít. Nem látom őket úgy, mint hittanórán. Az iskolai hittanóra egy élethelyzetből csöppennek be, és előfordul, hogy negyedóra, húsz perc is eltelik, vagy még több is, hogy beszélgetünk arról, ami történt. Most nem tudom, hogy mibe csöppen bele az e-mailem, és rossz, hogy nem is tudok rá reagálni.

Hittanból is – ahogy a többi tantárgyból – visszajelzést kérünk a gyerekektől, ezért adunk feladatokat, amiből látjuk, hogy foglalkoztak a történettel, és az elvégzett munkát értékeljük is. Próbálok nem bonyolult dolgokat kérni, de ami az egyik gyerekek könnyen

Nagy Bálint (4.b.): Salamon temploma (legóból)

megy, az a másikon gondot okoz. És én nem vagyok ott, hogy segítsek. Ha erre gondolok, nem túlzok, de összefacsarodik a szívem. És nem szeretném, hogy a szülők számára az Isten Igéjével való foglalatosság teher legyen. Ezen felül van, hogy javaslatot tesztek nem kötelező házi feladatra is, mert van, aki szívesen végez plusz feladatokat. Nagy öröm számomra, ha el is készülnek.

Bányai Bence (3.o.)

Benedek Sári és Hanna

Bura Máté (4.b.):
Salamon temploma
(legóból)

adat, és van olyan, aki nem is olvassa el... De azt is tapasztalom, hogy néhányan így, amikor otthon, nyugodt körülmények között tudnak megnézni egy videót vagy elolvasni egy szöveget, sokkal mélyebben gondolják át a felmerülő kérdéseket, és akár azt is, hogy mindez mit jelent saját életükre nézve.

Mindezek mellett igyekszem több hittanossal tartani a kapcsolatot facebookon, messengeren vagy más felületen, és a videokonferenciás órák által, hogy megoszthassák, hogy élik meg ezt a helyzetet.

A hittanórákon túl az ificsoport is tartja a kapcsolatot a messenger-csoporton keresztül. Minden péntek este írunk egymásnak valamilyen, az élethelyzetünkhöz kapcsolódó témáról. Volt videós beszélgetésünk és imaközösségünk, volt, amikor énekeket, videókat, cikkeket, saját fotókat osztottunk meg egymással...

Kérjük a gyülekezetet, hordozzák imádságban a hittanos gyerekeket, szüleiket, családjukat, és kérjük a Szentlélek segítségét ahhoz, hogy a virtuális világban elküldött ige célba érjen!

Stift Ágnes hittan oktató,
Stift János b. lelkipásztor

A fotókon láthatók a gyerekek elkészített munkái:

1. osztály: Nőé bárkája az özönvíz után a szivárvánnyal és a templom, ahová megyünk, mint a tizenkét éves Jézus;

2. osztály: imádságos füzet a Mi-atyánkkal, Jézus átszegezett keze;

3. osztály: pászkasutás (ez plusz feladat volt).

Stift János:

Én egy negyedik csoportnak tartok hittanórát és a felsősöknek. A fotók között látható 4-es feladat: Salamon király temploma legóból.

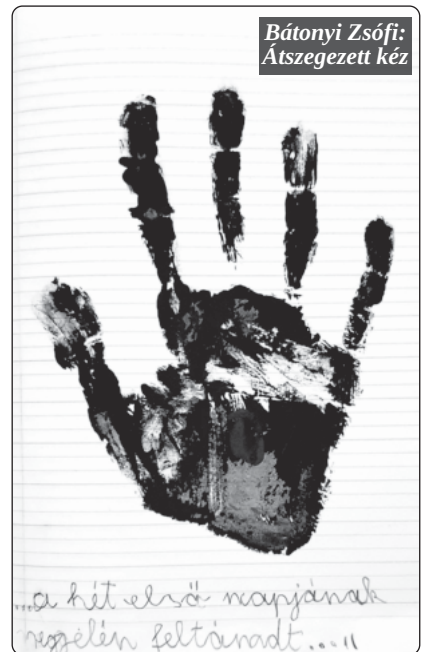
Felsőben más a helyzet, mert már nem a szülővel, hanem a gyerekekkel vagyok kapcsolatban az iskola által biztosított felületen, ami csak húsvét után lett egységes (classroom/teams), így előtte nehézkes volt a kapcsolattartás.

Az is nehéz kérdés, hogy milyen vázlat menjen ki a hittanóráról. A cél az, hogy az ige üzenete eljusson a gyerekek fejéhez és szívéhez. Ezt eddig segítette az órán a téma közös megbeszélése és különféle interaktív módszerek. Ezekre most nincs lehetőség. Nem tudom, mik a gyerekek reakciói, amikor elolvassák, elvégzik azt, amit küldök nekik, mert nem tudnak azonnal visszajelezni.

Van, aki lelkesen, örömmel olvasta az elküldött óravázlatokat, és azonnal küldte vissza a válaszokat, van olyan, akinek csak egy sokadik elvégzendő fel-

Varga-Király Emília (3.o.)

Bányai Zsófi:
Átszegezett kéz

Bánhidhi Bendegúz (2.o.)

Beregszászi Zara Boglárka (3.o., Csobánka)

Gyermekeknek

Kedves gyerekek! Pünkösd ünnepe van. Annak örülünk, hogy Isten nem hagyott magunkra azután sem, hogy Jézus a tanítványoktól elbúcsúzza visszament Atyjához. Ünnepe van, de mi most elég furán ünnepelünk. Nem vagyunk együtt, pedig együtt jó örülni ilyenkor.

Mindenki otthon van. Kis túlzással be-
gyünk zárkózva az otthonainkba. Talán nem félünk, de néhány héttel ezelőtt aggódtak a szülitek és talán bennetek is ott volt a kérdés, amikor bezárták az iskolát, hogy most mi lesz.

Az első pünkösdkor is aggodalom, sőt félelem volt Jézus tanítványainak a szívében.

Egy kicsi szobában bújtok össze. Jobban bezárkóztok, mint mi most a koronavírus elől. Csak senki meg ne lássa őket!

Kint sütött a nap, ők mégis becsukták az ablaktáblákat, bezárták az ajtót.

- Jeruzsálemben várjatok – mondta Jézus. – Egy különleges ajándékot küldök nektek. Isten erejével megerősít titeket. Isten Szent Lelke fog eljönni.

Hát most itt voltak és vártak. Pontosabban szólva inkább féltek és bujkáltak. (Nem lehetett hibáztatni őket: a legjobb barátjuk elhagyta őket; Jézus ellenségei a nyomukban voltak; és Jézustól egy olyan feladatot kaptak, amiről nem tudták, hogyan kéne elvégezni.)

Amíg várokoztak, addig imádkoztak és emlékeztek arra, ami Jézussal és velük történt.

A kis szobában hirtelen erős szél támadt. Befütyült a fal repedéseibe, s a padló deszkáit is megmozgatta. A félhomályban mindegyikük feje fölött fellobbant egy láng. Tűz, amely nem égetett, nem okozott fájdalmat. A szívükben viszont valami furcsa forróságot éreztek, mintha minden hidegség és keménység elégett volna. Mintha a megtört szívük begyógyult volna, és a félelem

és szomorúság helyére bátorság költözött.

Nem tudták, hogyan történt, de Isten láng-
ra gyújtotta szívüket, és eljött Jézus, hogy bennük éljen tovább.

Látták Jézust elmenni, de most közelebb állt hozzájuk, mint valaha: a szívükben volt. Most már semmi sem tudja elválasztani őket tőle. Jézus mindig velük lesz. Szereti őket.

Kinyitották az ablakokat. Úgy öntötte el a fény a szobát, mint ahogy a szeretet a szívüket. A kis szoba zsvajjal telt meg. Táncsal, énekel, nevetéssel.

Kinyitották az ajtót, és köszönlöttek az utcákra, mintha soha nem is lett volna félelem a szívükben.

Péter nagyon hangosan kezdett beszélni, hogy mindenki hallja:

- Jézus meghalt értetek! – mondta. – Mert szeret titeket. De Isten életre keltette újból. És megmentett titeket!

Az emberek megálltak. És figyeltek. A szavak megérintették a szívüket, és úgy hatot-

tak, mint egy jó gyógyszer, amely meggyógyít. Mint egy ellenszer a halálos méregre. Mint egy csók, amely felébreszt a mély álomból.

- Ne meneküljete többé Istenőt! – mondta Péter. – Inkább hozzá szaladjatok! Mert szeret titeket. És megszabadít titeket.

És Péter elmesélte nekik a csodálatos történetet Isten szeretetéről, mely Soha Véget Nem Éró, Soha Nem Csüggedő, Megtörhetetlen és Mind-

örökké Tartó. És Jézus eljövételéről mindent elmesélt nekik.

Nagyon sok külföldi ember is volt Jeruzsálemben. Nem beszéltek ugyanazon a nyelven, de ahogy Pétert hallgatták, mindent értettek – a saját nyelvükön!

Sok ember elhitte, amit hallott. Egyszerre háromezren lettek Jézus új barátai és segítő-társai. Jézus híre futótűzként terjedt messze földre, falvakba, kis- és nagyvárosokba.

Napról napra egyre többen hittek benne. És így növekedett Isten gyermekeinek nagy családja.

Azt írja a Biblia, hogy Isten tudta nélkül még egy hajszál sem eshetik le a fejünkről. Pedig az milyen vékony! Istennek gondja volt arra, hogy aki megismerte és követte a Fiát, az akkor se maradjon egvedül, amikor Ő testben már nincs közöttük. Ezért küldte el a Szentlelkét.

A tanítványok bátran nyitották ki ajtajukat és mentek ki, hogy beszéljenek azoknak, akiktől korábban féltek. Nekünk is a Szentlelke ad bátorságot. Isten velünk van a Szentlelke által. Összeköt minket még akkor is, ha nem tudunk találkozni egymással.

Sally Lloyd-Jones: *Jézus meséskönyve, a Biblia (Koinónia Kiadó) felhasználásával – Stift Ágnes*

SZÓKERESŐ

J	U	Q	R	O	S	Z	É	L	E	H	Í	Ü
S	R	V	H	Á	R	O	M	E	Z	E	R	T
Ü	N	N	E	P	S	L	Á	N	G	I	C	A
Y	Ö	E	Z	T	W	C	Ü	U	D	R	W	N
O	P	Ü	N	K	Ö	S	D	Ü	H	Ü	Í	Í
Y	R	S	Z	E	N	T	L	É	L	E	K	T
J	E	R	U	Z	S	Á	L	E	M	J	R	V
L	É	J	Y	B	Á	T	O	R	S	Á	G	Á
S	R	T	D	O	É	X	I	J	G	Í	P	N
C	P	I	É	Í	Q	K	S	É	H	Y	G	Y
Í	D	I	S	B	Y	O	T	Z	J	A	Í	O
R	Ö	V	B	U	L	Y	E	U	T	G	Ü	K
L	O	O	X	Á	É	I	N	S	J	É	S	É

A SZÓKERESŐ JÁTÉK
MEGFEJTÉSE
Jézus, tanítványok, bátorság,
Szentlelke, szél, láng, háromezer,
Jeruzsálem, Isten, ünnepe

Tavaszi

Tavasszal gyönyörű a természet,
Nyílnak a fák, hirdetik szépségét.
Nárcisz és jácmin ontja illatát
Kinyílik minden, ébred a világ.

Kezéd munkája mindez: csodaszép,
Hirdeti Isten nagy dicsőségét.
Te alkottad az eget és földet,
Benne minket és a természetet.

Orbán Mária

Foto: Orbán Mária

TERVEZETT ALKALMAINK:

Lapzártakor még nem tudjuk egészen pontosan, hogy gyülekezeti alkalmainkra milyen szabályok lesznek érvényesek a közeljövőben. Kérjük a testvéreket, figyeljék gyülekezetünk honlapját: <https://honlap.parokia.hu/lap/pomaz-csobankai-reformatus-tarsegyhazkozseg/cikk/mutat/tajekoztatas/>

TÁBOROK, KONFIRMÁCIÓ:

A kialakult helyzetben a konfirmációt szeptember végére helyeztük át, s nyáron elutazós gyermektábor nem szervezünk.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2020. március 20-án elhunyt Magyar Lászlóné (†60) testvérünk, temetése 2020. május 8-án volt református temető kertünkben.
2020. március 27-én elhunyt Ladányi József (†86) testvérünk, temetése szűk családi körben 2020. április 15-én volt.
2020. május 10-én elhunyt Urbanics Miklós (†64) testvérünk, temetése 2020. május 14-én volt református temető kertünkben.

NAPLÓ

Köszönjük Kerekes Balázs szolgálatát!

**Az istentisztelet közvetítése
a járvány idején 2020. május 3.**

**GYÜLEKEZETI ÚJSÁGUNK
KÖVETKEZŐ SZÁMA VÁRhatóan
2020. AUGUSZTUS 23-ÁN
JELENIK MEG.**

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

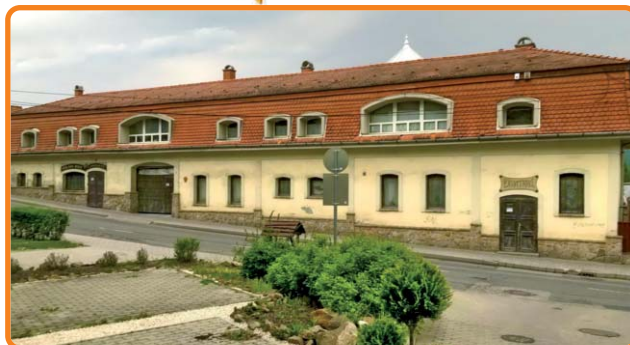
A Pomáz-Csobánki Református Társegyházközség lapja
Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.; – Telefon: 06-26-325-297
Csobánki Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke u. 19.
E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu
Honlapcím: <http://www.pomaz.reformatus.hu>
Gyülekezetünk számlaszámai:
Pomáz: 11784009-22222253-00000000
Csobánka: 11784009-22222260-00000000
Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelképásztor (e-mail: znyilas@freemail.hu)
Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter, Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila.
Szerkesztő: Dr. Puskás Attila
(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com; Tel.: +36-20-9355-362)
Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor
(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com; Tel.: +36-20-9325-110)
Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben. Adományokat köszönettel elfogadunk.

ONLINE BIBLIAORA

Sántha János Santha János Sándor Mazaray
2020. MÁJUS 6.

Csobánka

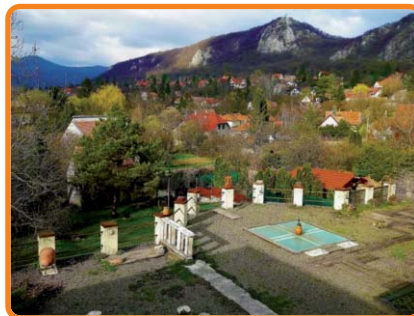
Elkezdődött!

2020. március 30-a fontos dátumként fog szerepelni gyülekezetünk történetében: ezen a napon kezdődött el Csobánkán az új gyülekezeti központ építése. A tavaly év végén megvásárolt ingatlan átalakítására és felújítására kiírt közbeszerzési pályázat győztesével, a SZENÉTE-KL Kft-vel március 24-én megtörtént a kivitelezői szerződés aláírása. Egy héttel később a kivitelező átvette a munkaterületet, megkezdődött az új gyülekezeti terem, a lelkészlakás és a foglalkoztató terek építésének a munkálatai.

Az azóta eltelt több mint egy hónapban elbontották a szükségtelen válaszfalakat, burkolatokat, vezetékeket. Megépültek a foglalkoztató termekhez és a gyülekezeti teremhez tartozó mellékhelyiségek válaszfalai, megkezdődött az elektromos hálózat, valamint a víz- és fűtésrendszer újjáépítése, a gyülekezeti teremben elkészült a medencét eltakaró födém.

Még sok feladat van hátra, de bízunk Urunk ígéretében, mert: „Istennek minden szava színi gaz, pajzsa ő a hozzá menekülőknak.” (Péld 30,5)

Kerekes Balázs

Látványterv az imateremről